HANNA LEE

HANNA LEE

BILLIONAIRES

Volumul 1

LADY S
ȘI
BODYGUARDUL

STYLISHED
Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
Billionaires / Hanna Lee. - Timişoara : Stylished, 2019
6 vol.
ISBN 978-606-9017-10-4
Vol. 1 : Lady S şi bodyguardul. - 2019. - ISBN 978-606-9017-11-1
821.135.1

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www.noicecitim.ro

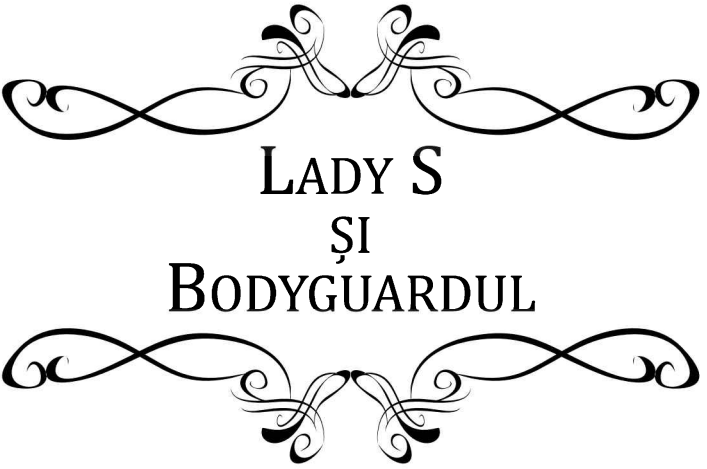
LADY S
ȘI
BODYGUARDUL

Capitolul 1

Sofia

Apăs la maxim acceleraţia bolidului negru, care astfel scoate un zgomot puternic de motor şi mai mulţi pietoni se uită admirativ după McLaren-ul meu supărat. Dar nu la fel de supărat ca mine.

După ce mă pierd printre câteva străduţe mai înguste şi sunt sigură că am scăpat de cei doi idioţi puşi să mă păzească inutil, pot în sfârşit să îmi reconfigurez traseul spre destinaţia mea. Singurul loc unde pot să fiu eu, alături de singurele persoane care mă cunosc şi mă înţeleg cu adevărat. Surorile mele de suflet.

Inima încă îmi bate cu putere după excesul de adrenalină de mai devreme, dar de îndată ce intru pe autostradă, setez o viteză constantă şi simt că pot să respir liniştită. Mai verific din când în când dacă maşina reapare în spatele meu, însă drumul e liber şi sunt tot mai liniştită. La naiba cu ei, la naiba cu toţi! Şi nu pot să nu mă gândesc la viaţa mea, la copilăria mea.

Visul oricărei fetiţe este să fie prinţesă, să locuiască într-un palat mare în care i se fac toate

poftele, să fie răsfățată și să primească rochii și bijuterii colorate și într-o zi să se căsătorească cu un prinț, mai mult sau mai puțin pe un cal alb.

Eu am trăit acest vis. Era viața mea de zi cu zi, însă realitatea nu este atât de ușoară ca în jocurile nevinovate ale copiilor. Nu aveam libertatea să mă joc când voiam și unde voiam. Să nu mai menționez că nu mă puteam juca cu cine voiam. Fiecare minut îmi era programat. Chiar și timpul pe care îl petreceam cu părinții. Privind acum în trecut, pot spune că programul meu era mai încărcat decât al unui adult normal. Aveam cursuri speciale de învățat chiar și cum să fac o fundă sau cum să mănânc fiecare bob de mazăre cu furculița în mâna stângă.

Școala era floare la ureche. Școală fiind impropriu spus, pentru că aveam profesori care veneau la castel special pentru mine și pentru cei doi frați ai mei mai mari. Până la vârsta de șapte ani vorbeam cursiv trei limbi străine și eram în curs de învățare a altor patru. Mama era obsedată să știm cât mai multe și mă considera la vârsta perfectă pentru a asimila toate aceste informații. Ținea foarte mult la imaginea familiei regale, fiind verișoara primară a Reginei și cea mai bună prietenă a acesteia.

Nu se punea problema ca eu să fiu privită ca o potențială moștenitoare a tronului Spaniei,

fiind mult prea mulți înaintea mea, însă asta nu era important pentru ea, care nu își dorea decât ca toți să fim o familie mare, fericită și... perfectă. Câteodată o simțeam mai apropiată pe Regină, care mereu se juca cu buclele mele blonde, făcându-i mereu plăcere să îmi împletească părul. Ea avea 4 fii, dar nicio fată, așa că eram preferata ei. În comparație cu mama, ea îmi trecea cu vederea stângăciile și nu ținea să mă corecteze de fiecare dată și să îmi controleze fiecare mișcare.

La 16 ani a fost prima căreia i-am spus dorința mea cea mai mare: să plec la studii în altă țară, departe de rigiditatea familiei regale, departe de pretențiile lor și de tot ce reprezenta acel loc. M-a privit cu lacrimi în ochi și m-a luat în brațe, șoptindu-mi la ureche „Te înțeleg perfect...".

Nu pot să spun că puteam lua această decizie singură, pentru că aveam niște responsabilități chiar și la acea vârstă, dar știam că ea mă susține. Așa că am avut discuția aceasta cu mama, care a fost complet împotriva sugestiei mele. Nu fusese de acord cu această idee nici când fratele meu cel mare a vrut să studieze în Anglia, cu atât mai puțin nu era de acord cu mine, care voiam să plec în State. Era deja o jignire la adresa familiei regale. Am încercat să o fac să înțeleagă că eu nu sunt făcută pentru viața la palat și că nu mă văd toată viața zâmbind și dând mâna cordial cu tot felul

de oficialități la evenimente caritabile și dineuri pompoase. Mă simțeam una dintre mascotele curții regale și acea imagine nu îmi plăcea deloc. Voiam mai mult. Voiam libertate, independență. Nu control. Au fost luni întregi în care simțeam că visul meu nu se va îndeplini niciodată și că mereu voi fi prinsă în acea cușcă de aur. Simțeam că mă sufoc și plângeam din ce în ce mai mult. M-au trimis mai des în vacanțe prin toată lumea, dar nu mă ajutau. Controlul lor mă urmărea peste tot și oricum inevitabil mă întorceam tot la palat și asta mă făcea constant nefericită.

Nu îmi plăcea să fac pe victima și de aceea încercam să îmi ascund adevăratele sentimente ca înainte, însă cu fiecare zi eram vizibil tot mai tristă. Negam cu vehemență că aș avea ceva, când eram întrebată dacă sunt supărată și ca să evit să mai mint, preferam din ce în ce mai mult să stau departe de oameni, să mă plimb singură prin grădini sau să stau în camera mea și să citesc.

În timp am încetat să mai discut și cu mama, pentru că o vedeam ca persoana care stă între mine și libertatea mea, care de dragul familiei perfecte, prefera să sacrifice fericirea singurei ei fiice care în câțiva ani urma să conducă câteva organizații caritabile, dând un exemplu minunat celorlalte doamne din societate...

Toată viața mea era planificată și nu am fost

surprinsă să aud într-o zi la o cină cu mai mulți membri ai familiei, că tocmai fusese finalizată cripta noastră și astfel locul meu era pregătit. Mă aștepta. Am înghițit cu greu nodul din gât și, ridicându-mă încet de la masă, m-am scuzat cu privirea pierdută și m-am retras în camera mea, unde am început să plâng în hohote.

În seara aia mama a venit în camera mea destul de târziu. Era foarte abătută și am fost surprinsă să o văd așa cum nu cred că o mai văzusem vreodată. „Știi ce mi-a spus Regina zilele trecute?" mi-a spus, așezându-se pe marginea patului lângă mine, privind absentă spre fereastra întredeschisă. „Că ți-a dispărut lumina din ochi".

M-a luat în brațe pentru prima dată după mulți ani și m-a lăsat să plâng în îmbrățișarea ei, nepăsându-i dacă îi murdăream rochia elegantă sau nu. Știu că și Regina a avut o mare influență asupra acestei schimbări, dar atunci a fost momentul în care relația noastră s-a schimbat. Nu total, dar lucrurile au luat o întorsătură mult mai bună. Din acel moment mi-a susținut dorința de a studia în State și astfel la 18 ani am fost trimisă la Stanford pentru a studia ceea ce îmi doream.

Acolo le-am cunoscut pe cele care în scurt timp mi-au devenit surori de suflet și încă de atunci ne-am format ca și grup secret. Când alții ne vedeau stând ca niște fete normale la un suc,

de fapt fiecare dintre noi venea cu resursele și cunoștințele pe care le avea, pentru a ne ajuta între noi și astfel să devenim femei puternice și independente. Toate ne-am dorit acest lucru și asta facem chiar și acum, după aproape 10 ani de atunci.

Spre ele mă îndrept acum. Mai exact spre casa noastră din Hamptons. Și când spun „a noastră" mă refer strict la a noastră, a celor 5 prietene. Avem 3 case cumpărate împreună: una în Los Angeles, prima noastră achiziție chiar înainte să terminăm Universitatea, una în sudul Franței, pentru vacanțe departe de toată agitația din State și cea din Hamptons, pentru că ne este foarte ușor să ajungem aici când vrem să fugim din New York. Toate locuim în marele oraș, dar timpul nu ne permite să ne vedem la cafele sau la cine „ca între fete". Așa că am făcut un pact și lunar petrecem un weekend împreună pentru a pune la cale următoarele afaceri pe care le vom face, pentru a împărtăși informații și sugestii despre cum ne putem dezvolta. Astfel am ajuns miliardare, dar nimeni nu știe acest lucru despre noi.

Unii ar spune că este ilegal ce facem, însă mica noastră alianță nu cunoaște limite și legătura dintre noi a fost una puternică încă de la început. Ne-am ajutat între noi financiar, dar în primul rând sentimental. Am plâns una pe umărul

celeilalte atunci când dragostea ne-a dezamăgit și ne-am jurat ca niciodată să nu mai depindem de bărbați. Și astfel, în tot acest timp, locurile noastre secrete au rămas secrete indiferent de oricine apărea în viața noastră.

Apăs din nou accelerația, pentru că am avut câteva săptămâni nebune și abia aștept să mă rup de tot și să mă liniștesc.

Este vineri după-amiază, dar deja începe să se aglomereze drumul. Un pic de soare la sfârșit de martie și toți fug de agitația orașului. Ajung în fața porților imense și, după ce introduc codul de acces, acestea se deschid încet și simt că sunt cuprinsă de starea de liniște.

În parcare sunt toate mașinile, mai puțin a Deannei. În casă e liniște, așa că mă îndrept spre terasa unde fetele mele deja s-au strâns la un pahar de vin.

— Era timpul! mă întâmpină bucuroasă Amber.

Oftez și mă aplec să o pup pe obraz și continuu ritualul și cu celelalte, care par deja relaxate.

Imediat Tara îmi întinde un pahar de vin umplut fără modestie sau eleganță.

— De ce ne mai deranjăm cu pahare, când putem să punem în niște halbe? Ar fi mai practice, îi spun uitându-mă strâmb la paharul foarte plin.

— Mă scuzați, Majestate, dar azi nu avem

chef niciuna să ne jucăm cu porții mici. Am mers pe dublu, și îmi face cu ochiul.

Ignor apelativul ironic și gust din vinul roșu, cu buchet minunat.

— Și așa mai reușim să păstrăm imaginea cum că am fi niște doamne, râde Cate, care pare deja amețită de la alcool.

— Ați ajuns de mult? ridic o sprânceană, văzând-o așa bine-dispusă.

— Nu mai mult de o oră. Trebuie să ajungă și Deanne în scurt timp. Era puțin mai în spatele tău când am vorbit cu ea ultima dată, explică Amber.

Mai iau o gură de vin.

— E bun, șoptesc aprobând alegerea lor și din cap.

— Mama knows best! răspunde tot Amber mândră și îi trimit o bezea.

— Ce face Mina? o întreb de fata ei de 9 ani.

Amber a rămas însărcinată cu câteva săptămâni înainte de absolvire. Individul cu care avusese prima ei relație mai serioasă și, cu ocazia asta, sexuală, a părăsit-o de îndată ce a aflat că urmează să fie tată, spunând că familia lui vrea ca el să se căsătorească cu o fată de familie bună, nu cu una ca Amber, ai cărei părinți erau o familie modestă din Pittsburg. Dar pentru el nu conta că ea era o fată foarte deșteaptă, care de fapt nu avea nevoie de ajutorul lui, pentru că deja avea o

sumă foarte frumoasă de bani investită în diferite afaceri până la acel moment. L-a mințit și i-a promis că va face avort, tocmai pentru a nu mai avea niciun contact cu el după aceea. S-a căsătorit doi ani mai târziu cu un om de afaceri, însă a avut un contract prenupțial foarte bine pus la punct și, acum când povestea lor nu trece printr-o perioadă prea bună, afacerile ei nu sunt afectate deloc.

— Este într-o excursie. Nu a vrut să se ducă la bunici, așa că a trebuit să fac o sponsorizare anonimă pentru o excursie a clasei ei în weekend-ul ăsta. Altfel trebuia să o iau din nou cu mine.

— Ți-am mai spus că nu este problemă dacă stă cu noi, o ceartă Tara, dezamăgită. O iubim ca și cum e a noastră și mai bine să învețe de la noi, decât să prindă tâmpenii de la alții.

— A fost ultima dată, însă acum în primul rând am vrut să am și eu puțin timp doar pentru mine, dar în același timp să se distreze puțin cu colegii, cu prietenele, pentru că simt că se cam îndepărtează de ei...

Îi simt tristețe în glas, poate puțină vină.

— Crezi că e afectată de scandalul lui Bobby? întreb cu grijă.

— Cine nu e afectat de scandalul lui Bobby? răspunde oftând. Dar nu vreau să mă gândesc la asta. Weekend-ul ăsta o să ne prindă bine amândurora și acum sunt aici cu voi, unde vreau să

uit de Bobby și să mă concentrez pe problemele voastre, pe care sper că le putem rezolva. Încheie cu un zâmbet mare pe chip, vizibil forțat și aproape că mă face să râd de efortul ei stângaci.

Știu că nu îi este ușor, dar au fost momente mult mai grele peste care am trecut împreună cu bine.

Un zgomot în casă ne atrage atenția și știm cine este.

Cu părul prins sub o șapcă neagră lăsată pe ochi, apare în ușă Deanne, care își lasă geanta cu laptop de pe umăr pe jos și afișează un zâmbet imens pe chip în timp ce ne pupă zgomotos pe fiecare în parte.

— De ce dracu' nu am venit cu elicopterul până aici?

E o ușoară iritare în glasul ei, chiar dacă se forțează să zâmbească.

— Oricât de tare mă bucur să vă văd, de fiecare dată ajung plină de draci din cauza traficului!

— Dar cine te oprește să nu vii cu elicopterul? Ai loc să aterizezi...

Și Cate arată cu paharul spre întinderea verde din dreapta vilei, după piscină.

— Stai liniștită că o să iau în considerare varianta asta și voi ați face bine să faceți la fel.

— Nu e o idee rea deloc, aprob gustând din nou vinul.

Deanne se trântește pe unul dintre fotoliile

pufoase și după ce își primește paharul cu vin se întoarce spre mine.

— Nici tu nu ai ajuns de mult timp, nu?

— Puțin mai devreme, răspund fără să îmi ascund grimasa de nemulțumire.

— Ce ai pățit?

— Bodyguarzi.

Un singur cuvânt și toate se strâmbă și exclamă ca și când le-ai spune unor vampiri de usturoi. Știam eu că ele mă vor înțelege... După ce se potolesc, le explic.

— Fratele meu cel mare susține că cineva a încercat să îl răpească săptămâna trecută, așa că toată lumea este în alertă și astfel mama m-a procopsit cu doi domni care nu vor să mă scape din ochi.

— „Domni", râde Cate. Mereu mă amuz când vorbești ca și când încă ești la palat.

— Poți să scoți ducesa din palat, dar nu poți să scoți palatul din ducesă, chicotește Tara cu nasul în pahar.

Mă strâmb la ea în glumă și râd, încercând să îi dovedesc că nu sunt chiar atât de rigidă pe cât se subînțelege.

— Ideea e că nu am cum să scap de povestea asta până când nu se liniștesc apele. Însă doi e prea mult.

— Eh, depinde de situație... chicotește din nou Tara, cu o tentă sexuală în glas.

— Ok... crezi că e cazul să ne împărtășești ceva ce nu ne-ai spus până acum? o întreabă iscoditor Deanne.

— Nu spun nimic, zice ea repede bând din pahar. Decât că s-a întâmplat o singură dată și a implicat doi actori foarte frumoși și faimoși și am vrut toți doar să vedem cum e, o experiență care să rămână doar între noi.

Ne face cu ochiul și apoi mimează că trage fermoarul la buze și aruncă cheia, iar noi toate copiem gestul, ca semn că secretul rămâne între noi, aici. Mai puțin Deanne.

— Trebuie să întreb cine sunt. Mor dacă nu aflu. Te rog!

— Am tras fermoarul! țipă Tara amuzată.

— Eu nu! Și nu îl trag până când nu aflu, chiar dacă asta înseamnă să înșirui toți actorii de la Hollywood până când tu o să faci ochii mari când nimeresc! Mă jur, Tara, că nu o să tac și o să te bat la cap câte zile o să ai și o să te sun și noaptea să te întreb...

Deanne mereu obține ceea ce vrea, așa că Tara cedează și ne spune numele repede, apoi trage din nou fermoarul fictiv și de data asta și Deanne se conformează, cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

Pentru noi celelalte, nu putem decât să facem ochii mari la aflarea celor două celebrități și să râdem de reacția lor.

— Revenind, zice ea. Ai reușit să scapi de ei azi, dar duminică dai cu ochii de ei din nou.

— Nu. I-am dat un mesaj mamei și i-am spus că visez urât noaptea de când îi am pe aceștia lângă mine, că sunt prea urâți și îi văd cum vorbesc pe ascuns între ei ca și când plănuiesc ceva și mi-e frică de ei. Și că e posibil chiar ei să fie niște răpitori, continuu pe un ton exagerat de inocent, dar închei cu satisfacție și serioasă: A zis că ia măsuri.

— Deșteaptă mișcare, Sofia baby! aprobă Cate, ridicând paharul. Parcă văd că îți trimite două femei de data asta.

— Ideea e că urăsc să am pe cineva care să se uite mereu peste umărul meu. E ca și când sunt din nou la castel și toată lumea e cu ochii pe mine să se asigure că nu fac vreo prostie și să îmi controleze fiecare mișcare. Fără să mai spun că nu m-ar surprinde ca acești indivizi să dea raportul mamei, care e curioasă să știe mai multe informații despre afacerile mele și de ce mă descurc atât de bine fără să îi cer ajutorul.

— Și presupun că nu știe nici pe jumătate din ceea ce ai de fapt, zice Amber.

— Nici măcar un sfert. Știe de ajuns cât să își dea seama că nu mă mai întorc acolo și că nu mă sperie dacă mă amenință că mă dezmoștenește. Însă la treaba asta cu paza a intervenit și Regina și nu prea am mai avut scăpare.

Mă strâmb ușor și iau o gură sănătoasă din vinul meu și îmi dau seama că deja am terminat paharul.

— Eu ți-am spus că halba era mai practică, îi spun Tarei, care deja se întinde după sticlă să mă realimenteze.

Așa ne petrecem weekend-ul. În liniște, cu mâncarea preparată și servită de doi bucătari special aduși pentru noi de la restaurantele lui Amber, cu mult vin, povești și, nu în ultimul rând, noi idei de afaceri.

Capitolul 2

Nicholas

Nu suport vedetele și, cu toate astea, numai de ele am avut parte în ultimul timp. Ultimul actor mi-a pus capac. Trebuia să îl apăr de fanele obsedate, până când mi-am dat seama că pericolul cel mai mare era în buzunarul lui de la piept, într-o punguță. Nu mai eram omul care trebuia să îl apere, ci acela care trebuia să se poarte ca tac-su și să îi dea peste mână când îl prindeam cu nasul în prafuri.

Așa că am preferat să îmi fac o firmă proprie și astfel de joburi să le pasez către ceilalți angajați, iar eu să încerc să accept cazuri cu mai puține probleme care ar putea implica prafuri. Urăsc nenorocitele alea de substanțe și stau cât mai departe de cei care le folosesc. Iar actorii, cântăreții și vedetele astea mai tinere, cum ar fi tinerii moștenitori, cam tind să intre în această categorie.

Dar de data asta am un job mult prea bine plătit și clientul nu acceptă pe nimeni altcineva din echipa mea, decât pe mine.

Studiez dosarul de aproape jumătate de oră

și știu că nu pot să refuz. Lângă dosar este cecul cu avansul. Plata este obscen de mare. Mă uit din nou la dosar.

Este o prințesă, ducesă de fapt, foarte dragă reginei Spaniei, care locuiește în State de mai mulți ani. Are aproape 31 de ani și portretul pe care îl am cred că este destul de vechi pentru că femeia din imagine pare mult mai tânără. Este șatenă, cu ochi mari căprui și tenul ușor măsliniu, probabil că tocmai revenise dintr-o vacanță. În poza următoare poartă o rochie umflată în partea de jos, care îi acoperă corpul ce bănuiesc că este subțire, dar nu elimin varianta că mă pot înșela și imaginea să nu corespundă cu realitatea...

Mă uit din nou la poza luată din apropiere și privirea mi se oprește pe buzele ei cărnoase și, preț de o secundă, gândurile îmi zboară într-o direcție total greșită.

Mi-o imaginez stând în genunchi cu mâinile la spate și buzele ei îmi cuprind capul penisului umezit de limba caldă și mă privește în timp ce mă pierd încet în gura ei care mă suge avidă. Ochii ei cer mai mult și mă împing și mai adânc, până îi simt gâtul relaxat și dornic să mă ia cu totul.

„WHAT THE FUCK?!?"

„Niciodată" îmi spun închizând ochii și alungând orice gând.

„Niciodată, idiotule! Ce dracu' ai?"

A trecut chiar așa mult de când mi-am tras-o ultima dată? Fac rapid o analiză a ultimelor săptămâni și îmi dau seama că a trecut mai bine de o lună de la ultimul contact sexual pe care l-am avut cu o tipă agățată pe un site de specialitate. Ne-am întâlnit într-un bar, apoi am mers la ea unde i-am tras-o așa cum îmi place și apoi am plecat. „Veni, vidi, vici." Poveste încheiată.

Decid să fac un duș pentru a-mi calma căldura din pantaloni și pentru a mă decide dacă să accept jobul sau nu.

Reacția corpului meu e dovada clară că trebuie să refuz.

Zece minute mai târziu ies din duș cu prosopul în jurul taliei și iau telefonul pentru a da un reply mail-ului care așteaptă un răspuns.

„Confirm job. Aștept detaliile finale."

Las telefonul pe birou lângă cecul obscen.

„E doar un job" îmi spun. „Unul foarte bine plătit și cel mai probabil ultimul. După aceea, ești doar șef."

Gândul că nu va mai trebui să îmi impun regulile unor oameni care nu suportă să fie controlați, mă face să zâmbesc. Cel puțin pe plan profesional.

Până termin treaba prin baie, deja am un nou mail cu adresa unde locuiește prințesa și ora la care trebuie să ajung în ziua următoare. Mijesc

ochii și cred că știu clădirea. Este undeva la sud de Central Park și numai o prințesă putea să stea acolo, în vârf de castel. Scutur capul știind că greșesc judecând-o fără să o cunosc. Mai arunc o privire asupra pozei și privirea ei blândă mă face să sper că nu voi fi dezamăgit de ea și că va fi un client ascultător, care va ști să aibă încredere în mine și va face ceea ce îi voi cere pentru a o ține în siguranță. Sunt foarte puțini clienți de genul ăsta... dar pot să sper, nu-i așa?

A doua zi mă trezesc devreme, ies la o tură de alergat, fac un duș și mă îmbrac într-unul dintre costumele negre, cu o cămașă albă. Decid să îmi las barba puțin crescută așa cum o port de obicei, pentru că nu vreau să îmi schimb stilul doar pentru a face impresie bună în fața unor „royalități".

Îmi iau geanta cu cele necesare și mai arunc o privire prin apartament să fiu sigur că nu am uitat ceva. Urmează să locuiesc o vreme în casa altei persoane și nu am de gând să îmi las clienta singură ca să mă duc să-mi cumpăr deodorant.

Ajung la penthouse la 7 dimineața și imediat ușa îmi este deschisă de un bărbat mare, cu o cicatrice urâtă pe față. Și eu am aproape 1,90, dar omul ăsta pare un animal. Mă salută tăcut din cap și îmi deschide ușa larg să pot intra, apoi îmi întinde mâna.

— Eu sunt Dean, iar el e colegul meu George,

îmi spune arătând spre un alt bărbat puțin mai mic, dar la fel de musculos, care tocmai își face apariția în încăpere.

— Se trezește pe la 8, spune cel din urmă, așa că avem timp să îți facem turul și să îți dăm mai multe informații.

După 45 de minute cei doi pleacă, aruncându-mi o privire plină de compasiune înainte să închidă ușa în spatele lor. Cu toate că întrezăresc și un zâmbet de ușurare pe chipul lor. Din ce am înțeles sunt dați afară pentru că prințesa le-a scăpat din vedere tot weekendul și nu au fost în stare să o găsească. S-a întors în seara precedentă singură, ca și când nimic nu se întâmplase.

Concluzia 1? Nu va fi ușor. Concluzia 2? Nu s-a raportat nimic suspect în ultima săptămână, de când domnița este sub supraveghere.

— Tu cine naiba mai ești? o voce nervoasă mă face să mă întorc rapid pe călcâie și să o văd.

Fata din poză. La fel de tânără și luminoasă, cu părul ușor ciufulit ca după un somn agitat sau după o noapte fierbinte, cu buzele roșii ca și când a fost sărutată îndelung. Acele buze...

O parte din mine răspunde total necorespunzător. Să-mi bag...

Strâng din dinți și respir adânc. Trebuie să mă concentrez pe job și nimic mai mult.

— Nicholas Shannon, răspund rece. Noua dumneavoastră gardă de corp.

Mă privește la fel de încruntată și se reazemă de tocul ușii de la dormitor, cu brațele încrucișate, dar pare mai relaxată. Nu pot să nu observ că poartă un compleu din mătase neagră, format dintr-un maieu și pantaloni scurți.

Același lucru îl face și ea: mă analizează în tăcere.

— Măcar tu arăți mult mai bine decât ceilalți doi.

Am mai auzit din astea.

— Mulțumesc.

Își schimbă poziția și cu spatele drept ia poziția pe care am văzut-o în pozele din dosar. Poziția oficială.

— Domnule Shannon, cum preferi să te strig?

„Nu vrei să știi cum vreau să mă strigi și când anume vreau să îmi strigi numele..."

— Nicholas sau Nick. Cum preferați, my lady.

În mail-ul primit erau mai multe apelative, însă îmi păreau prea pompoase și nu m-am prea chinuit să le rețin.

Însă ea are o grimasă pe chip.

— Te rog să nu îmi mai spui așa sau cu alte nume de scenă regală. În niciun caz „prințesă".

Sesizez repulsie? Oare am parte de o prințesă neascultătoare și revoltată împotriva familiei? Sau poate una renegată de familie? Nu am astfel

de detalii, decât că a venit acum 12 ani în State la studii și nu a mai plecat de aici.

— Numele meu este Sofia Calabri. Aici puține persoane știu cine sunt eu cu adevărat și încerc pe cât posibil să păstrez lucrurile la fel. Prezența ta ca și job va ridica niște întrebări, dar asta este problema mea și numai eu voi răspunde dacă va fi cazul, așa cum am procedat și în cazul celorlalți doi. Nu vrea ca prezența ta să ridice întrebări sau să stârnească curiozități. Însă puțin probabil să fii întrebat de cineva ceva, pentru că cei cu care am în general contact nu își permit să întrebe. Oricum, în general, nu sunt înconjurată de prea mulți oameni, deci nu trebuie să fii exagerat de protectiv.

Asta am aflat și eu dimineața de la cei doi foști ocupanți ai jobului meu. Că domnița este foarte retrasă și nu are contact cu prea multe persoane. Se pare că doar 4 femei mai sunt în cercul ei și acelea au acces inclusiv în apartament, fără a fi anunțate înainte.

— De obicei îmi conduc singură mașina, însă de când cu noile schimbări a trebuit să mă adaptez. Tu cum preferi?

— Aș prefera să conduc eu mașina în care vă aflați, domnișoară Calabri.

— De acord. Plecăm într-o oră. Ne oprim la un Starbucks pentru cafea și dacă vrei mic dejun,

tot de acolo poți să iei ceva sau poți să te servești direct din frigider.

— Am luat micul dejun, mulțumesc. Dacă vreți pot să vă pregătesc ceva în timpul ăsta.

— Nu servesc micul dejun, răspunde sec. Decât o cafea mare luată de pe drum.

— Aș putea să vă fac o cafea acasă...

— Pentru că este periculos să intru la Starbucks să îmi iau una? mă întrerupe. Mă întreb cum am supraviețuit atâția ani fără voi în cafenelele alea periculoase.

Clar a avut aceeași discuție și cu ceilalți doi înaintea mea.

Se întoarce pe călcâie, dar se oprește în loc și de data asta privirea ei nu mai este ironică sau regală. E rece, tăioasă și foarte serioasă.

— Înțeleg că ai un job, dar și tu trebuie să înțelegi că dacă urăsc ceva mai mult pe lumea asta, aceia sunt oamenii care încearcă să mă controleze. Am înfruntat o regină și o mamă ca să îmi câștig independența, așa că tu ești ultimul om pe planeta asta care mă va face să mă răzgândesc să îmi iau cafeaua din locul de unde îmi iau de 10 ani de zile.

Trântește ușa și recunosc că mă lasă perplex. Și intrigat. De ce cuvintele ei sună ca o provocare în capul meu sau mai bine spus în pantalonii mei?

Să-mi bag... Nu au trecut nici măcar 10 minute de când sunt în prezența ei și am deja a doua erecție. „Niciodată" îmi repet în gând.

„Nici măcar să nu te gândești."

După o oră apare din dormitor, cu o pereche de căști wireless în urechi și are o conversație cu cineva în franceză. Nu cunosc limba și nu îmi dau seama ce spune. Îmi face semn să o urmez și am ocazia să o observ din nou. Este îmbrăcată într-o rochie albă strânsă pe corpul subțire, care îi este ca turnată pe fundul rotund și apetisant.

Șoldurile ei sunt perfecte și se mișcă într-un mod elegant.

Ce dracu' e cu mine? De ce nu îmi pot lua ochii de pe ea? De ce continuu să îi privesc picioarele lungi și gleznele subțiri care se termină într-o pereche de pantofi cu toc subțire în aceeași nuanță de maro roșcat ca sacoul pe care l-a așezat pe umeri? Părul șaten îi curge în valuri ușoare pe umeri, acoperindu-i omoplații și parcă sunt hipnotizat de mișcările ei.

Am văzut o mulțime de femei frumoase, superbe chiar, însă ea are ceva aparte. Ceva deosebit. Și sunt un pic curios.

Sofia

Am avut două gărzi de corp și parcă nu erau atât de deranjante ca bărbatul pe care îl am acum lângă mine. Pe ceilalți îi puteam ignora mult mai ușor ca pe acesta... și erau doi! Însă cu el nu am

sentimentul ăla de nerăbdare să scap de el. Da, e incomod pentru mine să îl știu constant cu ochii pe mine, dar privirea lui are ceva care mă face să îmi crească pulsul, poate chiar să simt că înroșesc. Și simt că mă privește constant. Mă face să îmi imaginez cum m-ar privi dacă aș fi goală, cum m-ar privi dacă el ar sta pe fotoliul de lângă patul meu, în timp ce degetele mele se joacă cu sfârcurile apoi coboară peste abdomen între picioarele mele, unde m-aș atinge încet, dorind să vină aproape și să continue jocul meu erotic. Ce culoare ar avea ochii lui atunci?

Îmi scutur capul și prin ochelarii negri de soare mă uit la el, care conduce cu stăpânire de sine mașina și nu are nici cea mai mică idee ce gânduri îmi trec prin cap în acest moment.

Trebuie să îmi revin. E ceva cu bărbatul ăsta. E ciudat.

Ajung la birou și o instruiesc pe asistenta mea să îi găsească un loc pe undeva, unde să poată aștepta. De jumătate de oră el însă stă tot în picioare lângă ușă și analizează pe oricine trece. Din când în când mai aruncă o privire spre mine prin pereții de sticlă, dar încerc să îl ignor.

Instinctul îmi spune să scap și de el, dar același instinct îmi zice că ar fi inutil și nu aș crea decât mai multe conflicte cu mama și regina.

La naiba...

O sun pe Tara. Are mai multă experiență cu bărbații și e singura care a mai avut un bodyguard până acum.

— E ceva cu tipul ăsta, îi spun de îndată ce răspunde.

— Cine?

— Bodyguardul meu.

— Cum arată?

— Asta e important?

— Încerc să elimin din cauze.

— Ce cauze? Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Clar ești deranjată de el și încerc să îmi dau seama de ce.

— Dacă ai răbdare, îți explic.

— Explică.

— Păi nu știu ce să zic. M-ai amețit de tot.

— Cum arată?

Deja mă enervează. Nu răspund.

— Ok, spune ea din nou cu mai multă răbdare în glas, ia-o cu începutul.

— Mă trezesc dimineață și găsesc în sufrageria mea un tip, îmbrăcat într-un costum negru care îi vine ca turnat pe fund și pe coapse, iar când se întoarce cu fața spre mine, mă privește fix cu niște ochi albastru deschis, ca și cum vede tot prin pijamaua mea.

— Deci arată bine.

Îi simt rânjetul din glas. Scot un mârâit

nervos și, în clipa aia, îl vad că se întoarce cu fața spre mine. Imediat mă întorc cu spatele la el, pentru că nu știu dacă citește pe buze și e ultimul lucru pe care aș vrea să îl afle.

— Da, arată bine, decid să răspund nervoasă.

Ea însă începe să râdă și mă întreb dacă nu era mai bine să o sun pe Deanne, care e mult mai serioasă decât nebuna de Tara.

— Te-ai plâns că ceilalți doi erau urâți, așa că maică-ta ți-a dat unul bun, ca să nu mai ai nimic de obiectat.

— Mda, apreciez ironia situației, zic cu amar în glas.

— Și mai exact ce te deranjează la el?

— Cum mă privește, răspund repede, fără să mă mai gândesc dacă informația asta trebuia să o țin doar pentru mine, însă fetele mele știu tot, întotdeauna.

— Baby, îmi zice ea, ești cu el de... câte ore? 2-3? Relaxează-te și vezi-ți de treburile tale. Poate e doar o perioadă în care trebuie să te obișnuiești cu el și el cu tine, iar apoi nici nu o să îi mai simți prezența. Nu uita că nu ai nevoie de publicitate și în niciun caz de toată familia ta pe cap, cu și mai mulți paznici după ei. Măcar acum ai doar unul.

— Ai dreptate, o aprob și în același timp dau din cap, chiar dacă nu mă vede.

— Și dacă e chiar atât de bun, îți dau voie să i-o tragi o dată.

— Ce să fac?!

— Păi dacă arată bine...

— Cred că mergi prea departe... Dar apreciez că mi-ai dat voie... zic cu extrem de multă ironie.

— Cu drag, râde ea.

Face o pauză și continuă pe un ton mai serios:

— Apropo. Am verificat și în sursele mele informația de la Cate. E pe bune. Așa că poți să dai telefoanele alea și să acționezi.

— Ok.

Redevin serioasă și știu că e timpul să las prostiile la o parte și să mă concentrez pe treabă.

Închei cu ea și încep să dau telefoane.

Capitolul 3

Sofia

Cu greu reușesc să fac ce mi-am propus în discuția cu Tara, și anume să ignor prezența acestui bărbat în apropierea mea. Iar atunci când reușesc să mă pierd în treburile mele, vine un moment în care îmi ridic privirea și el e acolo, iar stomacul meu se strânge pentru o fracțiune de secundă.

Dacă am sperat că în câteva zile o să mă obișnuiesc, lucrurile par să meargă în defavoarea mea și cu fiecare clipă devin tot mai conștientă de privirile lui ascunse, de maxilarul încordat când mă întâlnesc cu diferiți oameni, de corpul rigid când trec pe lângă el, de suava aromă a parfumului lui pe care încerc să o simt în adâncul creierului meu când e lângă mine...

De unde naiba a venit asta, nu știu. Eram obosită după ce tocmai terminasem o întâlnire și nu am vrut decât să îmi satisfac curiozitatea în lift, el fiind la câțiva centimetrii de mine în ascensorul mic. Și-a dat seama imediat de intenția mea și a rămas nemișcat, privindu-mă cu acei ochi albaștri în care m-am pierdut preț de câteva secunde. Avea pupilele mărite și atunci mi-am dat

seama de gestul meu și de temperatura care crescuse brusc în acel spațiu mic și m-am dat imediat înapoi.

Când am ajuns acasă, am mâncat din nou singură. El preferă să mănânce după ce eu mă retrag în dormitor sau în birou unde lucrez până mai târziu și nu îl mai văd până dimineață, când mă primește cu aceeași privire întunecată, accentuată de părul lui șaten închis și mereu îmbrăcat la fel de elegant. Iar când își deschide un nasture în plus la cămașă, corpul lui emană parcă și mai multă masculinitate, iar eu sunt cuprinsă de fiori calzi de fiecare dată.

Și cu toate astea suntem de câteva zile împreună în aceeași casă și îmi dau seama că în încercarea mea de a-l evita, nu am vorbit mai deloc cu el și nu știu nimic despre acest bărbat.

De data asta ne întoarcem acasă puțin după 8 seara. Mi-e foame, dar știu că azi e ziua în care vine un chef de la restaurantele lui Amber să îmi gătească.

Mă întorc spre Nicholas și îmi iau inima în dinți:

— Presupun că nu ai luat cina, nu?

— Nu încă, răspunde scurt.

— Ai vrea să mâncăm împreună în jumătate de oră? Nu îmi place să mănânc singură când știu că la câțiva metri de mine mai este cineva care poate să îmi țină companie. Nu continuu,

mărturisindu-i că atunci când eram mică, uram să mănânc singură în timp ce o guvernantă sau un servitor mă păzea în partea dreaptă.

— În acest caz o să fiu în bucătărie în treizeci de minute.

— Fac un duș și ne vedem acolo. Cred că poți să te faci puțin mai lejer între timp.

Zâmbesc ușor, aruncând o nouă privire la corpul frumos, îmbrăcat foarte oficial, dar fața lui rămâne în continuare rigidă și nu răspunde.

Mă bucur că nu a trebuit să duc muncă de convingere cu el pe tema asta, ce să zic...

Treizeci de minute mai târziu mă întorc cu ușoare emoții în bucătărie, însă sunt luată prin surprindere să îl văd în același costum, doar că nu mai are sacoul pe el și și-a suflecat mânecile la cămașă.

— Asta înseamnă pentru tine „lejer”? ridic o sprânceană.

Și atunci ridică și el o sprânceană.

— Mai bine de atât nu se poate.

— Dacă zici tu, renunț la discuție, că pare că aș duce-o într-un punct mort.

Sau aș putea duce discuția într-un punct mai incitant, sugerându-i că poate să renunțe de tot la haine, dar nu am destulă energie pentru jocul ăsta.

Casc fără să îmi dau seama și pe jumătate

adormită după dușul fierbinte, scot din cuptor o friptură de vită cu legume. Miroase fenomenal.

— Dă-mi voie, îmi spune și realizez că este aproape de mine.

Foarte aproape. Brațul lui este aproape lipit de al meu pentru a-i face loc să se ocupe el de servire.

Inima îmi sare din piept la această atingere și mă dau la o parte fără să comentez imediat.

— Puteam să pun și eu pe farfurie, nu e jobul tău.

— Este plăcerea mea. Măcar atât să fac pentru că m-ai invitat să cinez alături de tine.

— Dacă nu te deranjează, am putea să mâncăm împreună când suntem amândoi. Chiar nu am glumit cu ce ți-am spus mai devreme. Depinde doar de tine dacă îți face plăcere.

Se oprește o secundă din ceea ce face, dar nu pot să îi văd chipul, pentru că stă cu spatele la mine. Apoi își reia activitatea fără să îmi răspundă și se întoarce cu cele două farfurii frumos aranjate.

— Nu cred că va fi o problemă să te acompaniez la masă. Vom vedea în funcție de circumstanțe dacă voi putea să fac asta sau nu.

— Circumstanțe?

— Cum am spus, nu cred că vor fi probleme.

Dau din cap, neînțelegând la ce se referă.

— Cum spui tu, zic și tai o bucată din friptură.

Este la fel de bună pe cât de bine miroase.

Chipul lui pare la fel de impresionat.

— Prietena mea Amber are câteva restaurante și de două ori pe săptămână vine un chef să gătească, pentru că eu, nu numai că nu am timp, dar gastronomia a fost ceva ce mama mea a considerat total inutil să învăț, presupunând că toată viața o să am un bucătar în spatele meu.

— Și presupun că nu îți place să faci ce îți spune mama ta?

— Dacă aș asculta de ea, aș avea jumătate de palat după mine chiar în apartamentul ăsta.

Mă privește ușor încruntat ca și când încearcă să mă citească. Dar parcă trebuia să aflu eu despre el, nu invers.

— Tu știi să gătești?

— Deci până la urmă vrei să ai un bucătar constant, care să fie și gardă de corp?

Nu știu dacă a spus-o ca glumă, dar mă face să râd sănătos. Imaginea lui cu un șorț peste costumul negru și cu un polonic în mână e fenomenală.

— Parcă te și văd cu tigaia pe post de armă!

Râsul meu e molipsitor, îmi spun fetele mereu, dar când îmi recapăt suflul și reușesc să mă liniștesc, observ că pe el nu l-a afectat atât de tare, însă chipul lui nu mai este atât de rigid și un mic zâmbet stă ascuns în colțul gurii.

— Acum răspunde-mi, îl îndemn înfruptându-mă din legume.

— Doar mâncăruri simple. Cartofi prăjiți, omletă, macaroane cu brânză, maxim o friptură.

Sunt impresionată.

— Cred că sunt destule cât să te descurci singur. Eu am reușit să învăț să fac omletă în Universitate și atât.

Și încep să râd din nou de incapacitatea mea de a supraviețui singură.

— Sunt sigur că ai învățat și altele mai utile.

— De parcă 7 limbi străine mi-ar da de mâncare dacă vine sfârșitul lumii...

— Dar sigur ai ști să ceri de mâncare dacă ai fi într-o țară străină în acel moment.

— Corect! Și râd din nou și de data asta pot să jur că și el a zâmbit preț de o secundă.

Cu greu reușesc să îl fac să vorbească, dar aflu că a fost în armată câțiva ani, în forțele speciale, mai exact, iar când s-a retras a lucrat ca gardă de corp a unor politicieni și apoi a unor actori mai celebrii, iar acum are propria afacere, cu încă 8 angajați. Locuiește în New York de când s-a născut, părinții au decedat de ceva timp și nu are alți frați sau surori. Îmi dă doar informații pe care le găsesc sigur în dosarul pe care nu m-am deranjat să îl citesc, dar nimic altceva.

— Soția sau iubita cum se împacă cu plecările

acestea ale tale de acasă pe perioade mai mult sau mai puțin lungi?

Ochii îi sclipesc și se prinde de întrebarea mea subtilă. Nu e prost și știe ce mă interesează să aflu de fapt.

— Nu este nimeni care să îmi poarte această grijă.

— Deci nu trebuie să îmi fac griji că vine o femeie geloasă la ușă să mă certe că îi țin bărbatul legat?

Și atunci un zâmbet periculos de apetisant și răutăcios îi apare în colțul gurii și mă privește cu o intensitate care mă face să îmi simt din nou pulsul mărit:

— În primul rând niciodată nu aș fi cu o femeie geloasă, iar în al doilea rând nicio femeie nu ar putea să mă țină pe mine legat. Cel mai probabil situația ar fi invers.

Cred că uit să respir, pentru că abia după câteva clipe îmi dau seama că eliberez foarte încet o doză mare de aer din plămâni. Cuvintele lui nu par să aibă subînțeles, iar acea privire îmi spune că e ceva dorință în imaginea conturată de el.

Zâmbetul lui dispare încet și ne privim într-o tăcere apăsătoare preț de câteva clipe. Privirea mea îmi cade pe buzele lui fără să mă gândesc și atunci, într-un gest inconștient, îmi ling ușor buza de jos. Nu pot să nu îmi imaginez cum s-ar simți

buzele perfect conturate peste buzele mele, pe gâtul meu, pe sânii mei și mai jos.

Dintr-o mișcare bruscă este în picioare și gestul mă trezește din reverie. Cu un calm vizibil greu controlat își ridică farfuria goală, aruncând resturile la gunoi și așezând-o în mașina pentru vase. În tot acest timp privirea lui evită direcția mea.

Pff... asta a fost ceva intens și răsuflu apăsat, așteptând să mi se potolească bătăile inimii. Reacția lui mă face să cred că gândurile mele erau pe tot chipul meu și asta l-a deranjat... sau nu. Mă ridic încet, luându-mi farfuria în mână, dar fără alte cuvinte mi-o ia din mână și urmează același ritual ca la prima.

În continuare, evită să mă privească.

— Eu o să mai lucrez puțin în living. Dacă vrei să te uiți la un film împreună cu mine în timpul ăsta, nu mă deranjează.

Încerc să destind atmosfera și să ignor momentul precedent.

— Cred că aș prefera să nu te deranjez și să mă retrag în cameră. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă chemi.

Și astfel redevine rece și de necitit cum e de obicei.

Cu laptopul în brațe mă așez pe canapea și încep să scriu câteva mail-uri. Mai dau un telefon în Tokyo unde deja este dimineață și rezolv ceva

destul de repede și cu ei. Apoi încă unul în Los Angeles și revin la mail-urile mele.

Pe fundal am lăsat tv-ul pe un canal de știri destul de încet, cât să nu îmi încurce gândurile.

Gânduri care sunt și-așa destul de confuze și afectate de prezența bărbatului din camera cealaltă. De intensitatea privirii lui asupra mea.

Nu l-am văzut decât în costum și mă întreb dacă are și alte haine. Mă întreb în ce doarme îmbrăcat. Mi-l imaginez la bustul gol și degetele mele trecând ușor peste sfârcurile lui. E o imagine dulce care mă duce tot mai departe.

Nicholas

E nevoie de un duș lung și rece după cina cu Sofia.

Sofia cu zâmbetul ei dulce, Sofia cu ochii ei căprui care mă privesc cu atenție încercând să afle mai multe despre viața mea, Sofia cu buzele roșiatice și pline, prin care iese aerul fierbinte ca trupul ei în clipa în care și-a coborât privirea asupra buzelor mele. Tot corpul ei îmi dădea de înțeles întrebarea care o mistuia pe ea atunci, aceeași care mă consumă pe mine în fiecare secundă de când sunt cu ea. Care este gustul sărutului nostru? Cum se simt buzele ei peste ale mele? Ce sunete îi ies din piept când aș duce-o la orgasm?

Sunt semi–excitat constant în prezența ei și

asta mă încurcă foarte tare în a-mi face treaba așa cum trebuie, dar cina asta mi-a pus capac. Atracția asta obsedantă pe care o simt față de ea trebuie să înceteze. Trebuie să evit orice gând și orice fantezie. Las apa rece să îmi răcească corpul și să alunge imaginile pielii ei fine, a sânilor ei perfecți în palma mea...

Mă întreb cum arată când își face duș. Cum apa se prelinge pe formele ei apetisante și o atinge la fel cum ar atinge-o limba mea, trasând linii fierbinți și umede pe sânii ei plini, pe sfârcurile receptive la atingerea mea și pe care le muşc încet până ea geme și mă roagă cu vocea mistuită de dorință să îi ofer mai mult.

LA DRACU'! Mă muşc de buză până simt gust de sânge și dau apa să fie rece sloi.

Parcă are efect șocul dat de schimbarea de temperatură bruscă și simt că îmi revin în simțuri. Ies din duș și mă concentrez o secundă să aud ceva în cealaltă cameră. E liniște. Se pare că a terminat cu telefoanele în alte limbi străine.

Mi-a zis că vorbește 7 limbi străine, dar nu pot să spun că nu am fost surprins să o aud vorbind mai devreme în japoneză.

Femeia asta continuă să mă surprindă în fiecare clipă.

Am analizat-o zilele astea cât am putut de mult. Pe lângă trăsăturile fizice minunate și gesturile extrem de elegante, mi-am dat seama că

este cu totul altceva decât mi-aș fi imaginat de la o prințesă sau ducesă. Femeia asta muncește de rupe și ceea ce face ea nu are legătură cu familia regală. Sunt afacerile ei și nu m-ar surprinde ca tot ce are ea acum să fie construit cu resursele proprii, fără ajutorul familiei. Nu are nimic în comun cu figurile pe care le-am cunoscut până acum, nu este arogantă și încearcă chiar să fie modestă. Preferă să mănânce acasă, decât să piardă timpul la vreo petrecere simandicoasă. Are o singură asistentă și își conduce singură mașina, foarte rar apelează la un șofer. Are haine elegante și sunt sigur că sunt scumpe, dar nu își umple corpul cu logouri de lux și nici degetele cu zeci de bijuterii. Ce milionar de viță nobilă se duce singur să își cumpere cafeaua de la Starbucks?

Când m-am oferit să mă duc eu, mi-a spus că nimeni nu trebuie să facă asta în locul ei, pentru că asta ar însemna că cea mai importantă băutură a zilei pentru ea să depindă de altcineva și ei nu îi place asta, așa că e responsabilitatea ei și atât.

Mă așteptam să fie genul de persoană care dă ordine în stânga și în dreapta, ca o prințesă răsfățată, dar ea face totul singură. Asistenta aia a ei muncește pe jumătate cât ar face alta într-o altă firmă.

Și toate astea mă fac să fiu plăcut impresionat de Ana Sofia și de femeia care este ea.

Dar, în același timp, sesizez o mică problemă

cu controlul. O mică mare problemă... Poate de aceea nici nu îi place să delege și face atât de multe singură. Poate că din această cauză a vrut să plece și de lângă palat, unde îmi imaginez că era sub controlul altor oameni din familia regală. Nu îi place să fie controlată și vrea să dețină controlul asupra ei în totalitate. Ceea ce mă intrigă la maxim și mă face să îmi doresc să îi testez acest control. Să o vreau sub controlul meu și să o fac să renunțe la presiunea pe care și-o creează singură având această dorință de a controla tot și să se lase în voia mea.

Imaginea conturată îmi întărește din nou penisul semi-erect. Să mă fut... O s-o iau razna în stilul ăsta...

Îmi iau o pereche de pantaloni de pijama și, înainte să mă bag în pat, îmi dau seama că ar trebui să o mai verific o dată.

Deschid încet ușa și, în lumina difuză a televizorului și a unei veioze, observ că ea a adormit cu capul pe marginea canapelei, cu laptopul în brațe.

Cineva ar trebui să o învețe să se prețuiască mai mult și să nu o mai lase să muncească atât de mult, până la ore așa târzii. La ora asta singurul loc în care ea ar trebui să fie este în brațele calde ale unui bărbat care să o poată proteja și care să poată să aibă grijă de ființa asta firavă care stă cu capul pe spate și cu buzele întredeschise, ca și

când dorește să fie trezită cu un sărut și purtată în brațe în dormitor.

Să-mi dau palme, ce gânduri și fantezii am și eu! Ce dracu' am de nu mă pot abține chiar deloc?

Îi iau laptopul, sperând că o să se trezească, dar nu schițează nimic.

— Domnișoară Calabri, încerc cu voce joasă să o trezesc, dar tot nimic.

Mă aplec încet lângă ea și atingând-o pe brațul fin o strig din nou. Același răspuns. Adică nimic. Are un somn adânc și singura mea variantă e să o duc în brațe în patul ei. Sau al meu.

Nu! Niciodată! Patul ei! O iei ca pe o păpușă, cu grijă. O duci în cameră. O pui pe pat. O învelești – opțional. Nu tragi cu ochiul la pielea ei fină sau la sânii care își arată forma plină prin tricoul subțire. Și ieși. Sau mai bine fugi! E simplu. Durează doar câteva secunde, maxim un minut și gata.

Al dracu' tricou...

Așa că îmi strecor mâinile pe sub brațele și picioarele ei dezgolite, iar în clipa următoare simt că mi-am semnat sentința.

Corpul ei e cald, ușor și foarte fin. Și se mulează perfect în brațele mele ca și când este făcut pentru mine. Numai pentru mine. Sunt cuprins de o dorință fierbinte de a o ține la pieptul meu câteva minute în plus. E prea plăcut. Atât de bine o simt în brațele mele încât mintea mea se duce

departe, încercând să își imagineze că o voi ține toată viața în brațele mele.

Închid ochii strângându-i cu putere și vreau să alung gândul idiot.

„Niciodată! Termină, Nicholas!"

Mă cert în gând și deschid ochii ca să vad pe unde pășesc când într-un final mă decid să mă îndrept spre dormitorul ei. Se pare că e mai greu decât îmi imaginam acest drum, devenind tot mai conștient de corpul ei lipit de al meu. Corpul meu care răspunde fără să aibă cea mai mică reținere. Bine că ea doarme așa că nu vede și nu simte excitația mea care îi atinge șoldul. Deja mă simt ca un virgin excitat constant când e pe lângă femei. Doar că eu mă simt așa doar pe lângă Sofia.

Dar când sunt aproape de pat, o simt mișcându-se în brațele mele. Rămân blocat cu privirea ațintită asupra ei și încet deschide ochii. Este întuneric, dar lumina orașului îmi permite să îi văd ochii sclipind.

— Ai adormit în sufragerie și am vrut să te aduc în camera ta, mă scuz repede, dar în afară de aceste cuvinte nu sunt capabil să mă mișc.

Un zâmbet adormit îi apare pe chip și își pune o mână pe pieptul meu.

— Știam eu că dormi cu pieptul gol, șoptește și cuvintele ei coboară direct acolo unde erecția mea este mai tare ca oricând.

Se gândește la mine și la cum dorm eu? La pieptul meu dezgolit? De când? De ce?

Nu apuc să reacționez că mâna ei urcă ca prin vis spre maxilarul meu, atingând-l ușor cu vârfurile degetelor și se mișcă în brațele mele până când fața ei este la câțiva centimetri de a mea. Și mă sărută. Buzele moi le ating pe ale mele, nemișcate o secundă, apoi se mișcă gustându-mi buza de sus și nu pot să rezist. Sunt un om terminat.

Îi gust cu limba dulceața buzelor până când mă lasă să simt aroma gurii ei. O strâng și mai tare la pieptul meu când limbile noastre se ating și ea pare la fel de dornică să se împletească cu limba mea, dornică să guste mai mult din ea. O vreau. Dar o vreau în toate modurile posibile, inclusiv în cele mai ascunse ale minții mele tâmpite.

Vreau să o întind acum pe pat și să fac cu ea tot ce am visat în nopțile de când o cunosc. Să mă pierd în ea, în timp ce ea îmi strânge talia cu picioarele ei lungi și fine. Vreau să o gust și să o fac să țipe de plăcere, strigându-mi numele până la epuizare.

Geme de plăcere în gura mea și simt cum încet, încet, tot controlul meu se risipește, odată cu savoarea sărutului care devine tot posesiv. O vreau, dar... știu că nu e bine. Nu e bine deloc ce fac!

Și atunci mă desprind din sărutarea ei și clipesc de câteva ori să îmi recapăt echilibrul. Ea e

încă adormită, dar confuzia este evidentă pe chipul ei frumos.

O așez cu grijă pe pat, astfel încât să nu își dea seama de excitația mea, dar puțin probabil să nu o simtă pe șoldul cald.

— Noapte bună, domnișoară Calabri, șoptesc cu greu, dar încerc să am un ton mai rece și ies din cameră cât pot de repede, să nu am timp să mă răzgândesc.

Destinația mea este direct baia, unde știu că nici măcar o tonă de cuburi de gheață nu o să aibă efect de data asta și trebuie să mă descarc singur.

Gustul ei încă îl am pe buze și căldura corpului ei încă e imprimată în corpul meu, așa că dau drumul la apă și nu e nevoie să mi-o frec decât de câteva ori ca să mă descarc în propria mână. Cu ochii închiși rămân minute bune cu capul rezemat de faianța rece. Trebuie să îmi bag mințile în cap și să mă gândesc la cum dracu' o să gestionez situația asta mâine dimineață când o să dau cu ochii de ea.

Mă întorc în cameră și oftez în timp ce mă întind pe pat.

„Încetează, dracu' cu prostiile astea, Nicholas! Ea niciodată nu o să fie o supusă pentru plăcerile tale sexuale!"

Capitolul 4

Sofia

E dimineață, iar Nicholas se poartă ca și când nimic nu s-a întâmplat. Poate că nici nu s-a întâmplat și totul a fost în capul meu. Un vis. Unul din multe altele, doar că ăsta a părut mult mai real. Sunt confuză. De fapt nici nu știu ce aș fi vrut să se întâmple în dimineața asta, însă știu ce aș fi vrut să se întâmple azi–noapte. Voiam să mă arunce pe pat, să se urce peste mine și să îi simt corpul puternic și vizibil excitat peste al meu. Să mă sărute fără oprire cu buzele acelea moi și limba lui să guste cele mai sensibile locuri până când aș fi început să tremur de plăcere. Eram adormită, dar îl doream cu fiecare milimetru al corpului meu.

Și ce e mai frustrant e faptul că încă îl vreau. M-am trezit cu aceeași dorință alimentată de vise în care îl simțeam adânc în mine, iar dimineață tot corpul meu tânjea după atingerea lui. Atât de tare încât mi-am lăsat degetele să își croiască drum spre chiloții mei și m-am masturbat închipuindu-mi că degetele lui sunt cele care se joacă cu clitorisul meu până când am avut orgasm, în timp ce buzele lui nu s-au desprins de ale mele.

La naiba... cu tot! La naiba cu el, că acum suntem aproape de birou și singurele cuvinte rostite de el până acum au fost „Bună dimineața!".

„Bună" pe naiba... Omul nici măcar nu se mai uită la mine, chiar dacă am îmbrăcat o rochie roșie mulată pe fundul meu sexy. Degeaba. E rece ca o sculptură de gheață. A lui David. În costum. Of... Detalii...

Cobor din mașină și trântesc ușa. Nu îmi pasă. Poate așa chiar o să se prindă că nu e ok să te săruți cu atâta senzualitate cu cineva și apoi să te prefaci că nimic nu s-a întâmplat.

Dar dacă vrea să joace jocul indiferenței, atunci o să fac și eu la fel. Mai puțin trântitul de ușă. Asta mi-a scăpat.

Pentru cină îmi fac planuri cu câțiva oameni de afaceri pentru a discuta niște businessuri la o friptură și un pahar de vin. Doar am șofer, ce să zic.

El așteaptă undeva la intrare, dar nu îl observ. Știu doar că mă urmărește de undeva de unde nu mă poate deranja cu prezența lui. Toată ziua a încercat să stea cât mai departe de raza mea vizuală și chiar dacă normal era să nici nu vreau să îl văd, totuși ceva din mine îl căuta ca și când chipul lui era ceea ce aveam nevoie pentru a-mi liniști mintea.

Ajunși acasă, intru direct în dormitor, urându-i noapte bună și atât. Nu mai ies, preferând să

lucrez în dormitor, în moțul patului. Sunt nervoasă și chiar mă cert cu cei din Tokyo pentru că îmi întârzie cu răspunsurile solicitate. Țin la deadline-uri și țin să le reamintesc.

Ziua următoare nu este cu nimic diferită. Doar frustrarea mea crește și mai tare și încep să cred că sărutul ăla a fost doar în capul meu, dar dacă a fost real, sigur el nu și l-a dorit.

Și cu toate astea am o nouă noapte în care sunt la fel de agitată și continuu să lucrez până după 1 noaptea. Adorm din nou cu laptopul lângă mine, dar nici de data asta nu vine nimeni să mi-l închidă.

Dar somnul meu nu este lipsit de prezența lui. De buzele lui. De pieptul lui musculos, de brațele lui puternice care mă ridică deasupra lui într-un ritm frenetic, care mă fac să țip de plăcere...

Mă trezesc ametită retrăind fragmente ale unor fantezii stupide. Clar îmi trebuie un bărbat, că se pare că prezența unuia puțin mai sexy și mai atrăgător îmi afectează prea tare corpul care nu a mai fost atins de un bărbat de aproape doi ani de zile.

— Fuck! înjur cu toată frustrarea din mine când în amețeala mea creată de visul din care tocmai m-am trezit, mă lovesc cu piciorul de mobilă.

Nu cred că mi-am rupt degetul, dar doare al naibii de tare.

Într-o secundă el este în camera mea și privirea i se întunecă atunci când mă vede în fund pe jos cu fața înroșită. Este deja îmbrăcat în costumul lui negru și vine glonț spre mine, examinându-mă.

— Ce ai pățit?

— M-am lovit la deget, îi spun tăios. Nimic mai mult.

Îl vreau lângă mine, dar nu îl vreau lângă mine. Pentru că știu că nu e aici decât în calitate de paznic și nu să mă atingă așa cum visez continuu.

Îmi dă mâinile la o parte să îmi examineze degetul, dar atingerea lui este ca o picătură de ceară fierbinte pe corpul meu. Oricât de tare m-ar durea, atingerea lui mă face să simt fiori în tot corpul.

— Nu am nimic, îl resping încercând să mă ridic, dar mă oprește cu brațul care mă forțează să rămân jos și cu privirea care îmi aprinde și mai tare trupul încă vrăjit de visul de mai devreme.

— Lasă-mă să verific dacă e rupt și apoi poți să fugi unde vrei.

— Nu pot să fug nicăieri, că ești imediat în spatele meu.

— Nu am zis că trebuie să fugi de mine.

— Poate că asta vreau.

Privirea lui se ridică din nou asupra mea și e

mult mai întunecată... ca aproape de fiecare dată când se uită la mine. Foarte întunecată. Iar ochii lui au deja o nuanță de albastru mai închis ca și când acolo undeva are loc o furtună. Acum e și vizibil furios.

— Ar fi bine să nu vrei asta.

Era un fel de-a spune, nu că aș fugi de el la propriu. Cel puțin nu fără un motiv cu adevărat rezonabil.

Închide ochii cât să respire adânc o dată și când îi deschide, privirea îi pare mai puțin furioasă, iar tonul mai blând.

— Nu este rupt.

Am nevoie de două secunde ca să îmi dau seama că se referă la degetul de la picior care încă doare, dar e mult mai suportabil.

— Dar cred că trebuie să vorbim despre asta.

Și cu arătătorul arată de la mine la el și înapoi.

Glumește?! Deja durerea este înlocuită de furie.

— Acum vrei să vorbești?! zic cu tonul ușor ridicat, făcând ochii mari de uimire. Și o mașină se asamblează mai repede ca timpul tău de reacție la... și arăt cu degetul de la mine la el și înapoi, imitându-i gestul.

Umerii lui se lasă ușor ca și când se simte vinovat și oftează.

— Nu am considerat că trebuia să vorbim. Am crezut că și tu preferi să uiți ce s-a întâmplat și mi-am văzut de treabă mai departe. Pentru că de-asta sunt aici. Să te protejez, nu să profit de tine.

Ridic o sprânceană.

— Tu chiar crezi că merge cu mine strategia în care mă faci să mă simt protejată, iar tu cavalerul care se sacrifică pentru virtutea mea? Ce urmează? Texte de genul „It's not you, it's me..."?

Observ că e blocat, poate chiar surprins de reacția mea, dar nu spune nimic.

— Am 31 de ani, Nicholas. Cred că pot face față fără probleme unui refuz sincer din partea unui bărbat. Nu am nevoie de texte, pentru că am trecut de mult de adolescență și nici măcar atunci nu am avut parte de ele.

Mă ridic în picioare, dar de data asta nu mă mai oprește.

Însă, când ajung la ușa de la baie, cuvintele lui o fac.

— Numai un nebun te-ar refuza, Sofia. Sau cineva care știe ce e mai bine pentru tine. Eu lucrez pentru tine și sunt aici numai ca să te protejez. Nu am timp de joacă... joacă ce nu m-ar face decât să mă defocusez de la treaba mea și asta ar putea să se sfârșească foarte urât. Nu îmi permit asta. Așa că îmi fac treaba și încerc să ignor sărutul acela.

Mă întorc pe călcâie și fac câțiva pași spre el.

— Și îți reușește?

Privirea lui e ușor încurcată.

— Îți reușește să ignori acel sărut... sau asta? și repet gestul cu degetul arătând între noi doi.

Mai fac un pas spre el și sunt la mai puțin de jumătate de metru de pieptul lui încordat.

— Pentru că eu nu sunt la fel de rece ca tine și mi-e un pic cam greu. Dar o să fac tot posibilul să îți urmez comportamentul și să îmi văd de treabă, ignorându-te în aceeași măsură. Doamne ferește să se întâmple ceva cu jobul tău!

Tonul ironic nu pare să îl impresioneze, însă apropierea mea nu trece neobservată. Pupilele lui sunt dilatate și sunt sigură că nu frica de mine este cauza.

Dar tot nimic. Nicio reacție evidentă, decât maxilarul încordat și tăcere.

Mă duc în baie și închid ușa trântind-o. E ultima dată când o fac sau cel puțin asta îmi propun în clipa asta. Dacă el vrea să uite și să ignore, eu nu am ce să fac. Nu sunt o disperată și nu am să mă comport niciodată ca una. Am prea multă mândrie să mă cobor la un asemenea nivel în care aș încerca să îl seduc fără voința lui. Nu mă vrea. Poate că mă vrea fizic, dar tipul nu mă vede ca pe o posibilă relație.

Dau drumul la apa caldă și mă așez cu fundul

în cada mare, lăsând apa să mă mângâie. Mă simt singură și dezamăgită. Furia a dispărut și a rămas un gol pe care îl umplu cu o ușoară durere. Cred că e prima dată când sunt refuzată de un tip, dar poate că ar trebui să văd și motivele lui. Până la urmă sunt un job. Unul de care e atras, iar asta știu că nu ar nega, însă tot un job. Iar el este un profesionist și nu ar depăși aceste limite, cum nici eu nu aș face-o cu un potențial client. Sau poate că aș face-o cu unul foarte atrăgător ca Nicholas, dar asta doar dacă aș simți o potențială relație.

Și aici e diferența între noi doi. Că el nu mă vede așa.

Îmi opresc gândurile când îmi dau seama că timpul trece și o să întârzii. Mă pregătesc cât mai repede posibil, îmbrac o rochie neagră de data asta și încerc să alung din mintea mea acest subiect, până când sunt sunată de Tara și Cate într-o videoconferință după prânz.

— Stai să înțeleg, mă întrerupe Cate. Tu vrei o relație cu el?

— Dar chiar! intervine Tara.

— Nu neapărat, răspund încurcată.

— Tu nu ai auzit de aventură? întreabă Tara.

— Nu cred că vrea nici măcar asta de la mine.

— E cam normal, zice Cate. Tipul trebuie să te apere de pericole, nu să ți-o tragă.

— Cineva trebuie totuși să o apere și în pat, chicotește Tara.

Îmi dau ochii peste cap.

— Baby, zice Cate cu grijă, ție chiar îți place de el?

— Nu prea am avut ocazia să povestim foarte multe și să îl cunosc foarte bine, însă... e o atracție.

— E un clișeu, Ana Sofia, îmi spune Tara cu hotărâre. Prințesa care se îndrăgostește de garda de corp. Ar trebui să poarte nume de boală, fenomenul ăsta.

— Tara! o ceartă Cate făcând ochii mari. Se poate întâmpla oricui!

— Tocmai! Că Sofia nu este oricine! Iar tipul ăsta e un idiot că ne refuză prietena și o rănește cu indiferența lui! Am dreptate? mi se adresează atât de revoltată, că pentru o secundă chiar mă amuză.

— Dar eu nu sunt o prințesă, spun plictisită.

— Detalii! urlă ea. Nu spun că statutul social ar trebui să evidențieze diferența dintre voi doi, pentru că știm foarte bine că nu ești genul care să se uite la așa ceva, însă, pentru numele lui Dumnezeu! Ai muncit prea mult și încă muncești prea mult ca să fii tratată așa de un bărbat! Ai uitat despre ce vorbim și care a fost al doilea motiv pentru care noi toate am format „alianța" noastră? Primul au fost banii și apoi ura față de cei care nu ne apreciază pentru ceea ce suntem noi și nu pentru buzunare sau păsărică!

Are dreptate. Știu că are dreptate. Nu pot să fiu tristă din cauza lui. Nu merită. Niciun bărbat nu merită.

— Măcar dacă aș da de unul care să îmi ofere măcar trei orgasme și o îmbrățișare în aceeași noapte, ar trece cu vedera toate promisiunile pe care mi le-am făcut și i-aș da și jumătate din avere, dar cam greu, draga mea, îmi spune Cate.

— Trei orgasme? Dar unul nu îți mai ajunge? zic amuzată, uitând complet problema mea.

— Unul, oricine are noroc să îl nimerească. Două... poate la fel. La trei orgasme vorbim de cu totul și cu totul alt tip de bărbat. Aia e artă, baby, iar noi asta merităm. ARTĂ! Experți care să ne ducă pe culmile extazului și apoi să ne ia în brațe și să ne șoptească cuvinte dulci care să ne potolească sufletul după atâta căutare.

Cuvintele ei sunt cu adevărat o sursă de inspirație și motivație.

— Suntem femei ca oricare altele, dragele mele, dar diferența dintre noi și ele nu este contul din bancă, ci așteptările pe care le avem de la un bărbat, dacă acesta vrea să aibă onoarea de a face parte din viața noastră. Pentru că suntem prea bune să fim călcate în picioare de bărbați ca nenorocitul ăla de a lăsat-o însărcinată pe Amber și cred că ce s-a întâmplat atunci ne-a făcut pe toate să înțelegem ceea ce trebuie să facem cu viața

noastă și ceea ce meritățm cu adevărat. Chiar și ea a luat atunci decizia corectă și a ales să își crească copilul fără incompetentul ăla. Mai bine singură, decât cu o lipitoare care nu știe unde să își pună gura!

Încheie ridicând cu aroganță o sprânceană și atunci eu și Tara explodăm în rafale de aplauze și chiuituri.

— Așa e, baby!

— You go, girl!

— Trebuiau să fie și fetele la discursul ăsta, că e de nota zece! zic plină de energie.

— Ai fi surprinsă, dar cam astea au fost cuvintele lui Amber. Am vorbit cu ea aseară și se cam gândește să se mute din casă împreună cu Mina.

— Poftim?

Și eu și Tara suntem surprinse, pentru că, în weekend, era departe de ea gândul ăsta.

— Se pare că scandalul o cam afectează pe Mina, iar Amber vrea să ia niște măsuri drastice pentru binele ei.

— E o decizie importantă... spune Tara îngrijorată.

— Vreți să ne vedem toate mai repede decât era plănuit? Cred că situația asta cam necesită o întrevedere de urgență, le spun.

— Cred că ar fi o idee bună. Weekend-ul ăsta

e prea din scurt și nu cred că avem timp să ne organizăm, dar weekendul viitor cum vi se pare? întreabă Cate.

— Eu sunt liberă! zice Tara.

— La fel, confirm și eu după ce verific rapid agenda.

— O sunt pe Amber, că ea e cea mai încurcată cu programul și vă anunț. Cu sau fără Mina, trebuie să vină.

— Perfect, zic eu.

— O să o întreb eu și pe Deanne, zice Tara. De fapt.. chiar acum i-am dat un mesaj.

O văd cum tastează și după ce dă send își ridică privirea spre mine.

— Dar tu cum scapi de bodyguardul tău? Te strecori din casă?

Iau în considerare ideea ei și mă gândesc deja cum să fac.

— Aș putea, dar noaptea, când doarme.

— Nu, spune deodată Cate. Am avut un vis urât cu tine zilele trecute și cred că ar fi bine să nu ne jucăm cu chestiile astea. Ia-l cu tine și o să stea în casa de oaspeți, așa nici nu o să îi simțim prezența.

Fac ochii mari.

— Nimeni nu trebuie să știe de locul nostru secret, Cate, îi spun. O să scap de el și nu o să mi se întâmple nimic.

— Ana Sofia de Calabria...

Vreau să o corectez, dar când mă vede că deschid gura, ridică palmă și mă oprește imediat.

— Știi că nu mă joc cu visele mele. Până acum, nu s-a întâmplat nimic rău pentru că ați ascultat de mine și ați luat măsuri pentru a preveni. Acum eu îți spun că visul meu nu o să se împlinească dacă tipul ăsta nu te scapă din ochi. Așa că îl iei cu tine și cred că și fetele sunt de acord ca el să stea în cealaltă casă.

— E angajatul tău, până la urmă, zice Tara indiferentă. Omul trebuie să te păzească, nu de aceea te refuză? Lasă-l să își facă treaba, că dacă îl pierzi și pe ăsta, mi-e groază să mă gândesc cu ce alternativă o să vina La Reina.

Poate că au dreptate, dar știu că aș putea să scap de el pentru un weekend chiar foarte ușor.

— Doar dacă și Amber și Deanne sunt de acord. Asta dacă reușim să ne întâlnim săptămâna viitoare.

— Deanne tocmai mi-a confirmat, zice Tara uitându-se în telefon.

— Acum o sun pe Amber și vă anunț, spune și Cate.

Ne trimitem bezele și încheiem discuția imediat.

Îmi reiau activitatea și citesc câteva mail-uri la care răspund fără să mă mai gândesc la bărbatul care stă dincolo de geam.

În scurt timp vine și confirmarea că Amber poate să vină weekendul viitor în Hamptons. Așa că totul e pregătit și nu rămâne decât să îmi văd de treabă.

Pierdută în telefoane și conferințe, din nou pierd noțiunea timpului, până când îmi dau seama că afară e deja noapte și multă lume așteptă să plec eu înainte să scape și ei de ziua lungă și să se bucure de weekend-ul care urmează. Pentru ei. Că eu știu sigur că am o grămadă de treabă.

Deschid agenda pentru zilele care urmează și văd că în calendar am pentru ziua de luni trecute multe semne de exclamare cu roșu.

Mă încrunt. Chiar nu îmi amintesc ce înseamnă.

— Megan, o apelez prin telefonul de pe birou, însă uitându-mă la ea prin peretele de sticlă și ea îmi răspunde imediat uitându-se la mine.

— Am în agendă multe semne de exclamare pentru luni. Poți să îmi amintești te rog ce înseamnă?

Ea mă privește confuză.

— Mi-ați spus că este o întâlnire cu mama dumneavoastră.

— Nu era peste două săptămâni?!

— Au trecut cele două săptămâni de când erau două săptămâni, glumește ea, nedându-și seama de impactul pe care îl are această întâlnire pentru mine.

Cu degetele arătătoare îmi apăs tâmplele încercând să îmi calmez pulsul.

Toată nebunia creată de situația gărzilor de corp m-a făcut să uit cum trece timpul și implicit să uit complet că zilele astea mama și Regina urmează să vină în New York într-o vizită neoficială, în drum spre Chicago unde participă la nu-știu-ce-eveniment. Iar luni trebuie să iau prânzul cu ele la hotelul unde vor sta. Nu au timp pentru mine decât două ore, din care una va fi cu poze oficiale, la care mama ar fi vrut să particip, însă am refuzat cât am putut de categoric. Așa că o oră sper să treacă fără discuții în contradictoriu.

Toate astea mă fac să înjur. Dar în gând, pentru că o ducesă nu înjură... decât când se lovește la degetul de la picior.

Închid ochii și mă las cu capul pe spătarul scaunului. Am încurcat-o.

Capitolul 5

Nicholas

De vineri seara Sofia este un alt om. Este vizibil încordată și extrem de agitată. Ca și când urmează să dea un test important în prezența familiei ei. Pentru că știu că ăsta este motivul agitației și nu știu ce aș putea să fac să o ajut. Așa că azi m-am trezit mai devreme și am dat o fugă până la Starbucks să îi cumpăr cafeaua preferată, pentru că nu știu când o să o bea dacă nu merge la birou. Știu că oricum nu o să se trezească prea devreme pentru că azi–noapte a stat și mai târziu decât de obicei. Am auzit-o plimbându-se pe uși chiar și pe la 3 dimineața.

Surpriza mea sper că este plăcută și când iese din dormitor îi întind cafeaua.

Pe de-o parte este un semn de pace. A fost o săptămână ciudată care a luat-o și mai razna după sărutul pe care l-am tratat cu indiferență. Dar doar de față cu ea, pentru că în sinea mea, tot corpul și fiecare neuron îl retrăiește cu aceeași intensitate ca atunci când i-am gustat buzele. Am visat la acel sărut constant și treaz, și în somn, dar nu pot să îi spun asta. Tac și mă abțin și îmi

dovedesc mie însumi cât control pot să am în primul rând asupra mea. Trebuie să stau la distanță față de ea, dar din punct de vedere sexual și doar atât. În rest trebuie să o protejez până când familia regală decide că serviciile mele nu mai sunt necesare. Și atunci ea o să scape de mine, iar eu... o să continuu probabil să o visez mult timp după aceea.

Dar acum trebuie să o mai relaxez măcar în ceea ce mă privește pe mine ca gardă de corp. Așa că țin cafeaua întinsă, chiar dacă ea mă privește încruntată.

După câteva secunde, în care probabil cântărește gestul meu, îmi ia cafeaua din mână.

— Mulțumesc, zice sec și trece pe lângă mine, îndreptându-se spre terasă.

— Cu plăcere.

— Oricum am treabă la birou, dar o să mergem mai târziu. Am o întâlnire la ora 1 cu unul dintre departamente.

Sâmbăta? Femeia asta nu are zile libere? Nu se relaxează? Nu are altă viață în afară de muncă?

O urmez pe terasă decis să vorbesc cu ea despre asta.

— Pot să iau loc? o întreb arătând spre celălalt scaun din fier forjat de la masa din același material la care s-a așezat.

Aprobă din cap și își reîntoarce capul spre

soare și cu ochii închiși se lasă mângâiată de razele dimineții. Zâmbește. Dar e un zâmbet acompaniat de un oftat.

Cu toate astea nu pot să îmi iau ochii de la ea. Este atât de frumoasă, iar eu îmi doresc atât de tare să o sărut în clipa asta...

— Vrei să mă întrebi ceva? zice simplu, fără să își mute privirea spre mine.

— De ce crezi asta?

Da, vreau să te întreb, dar am uitat ce. Chipul tău mă face să mă gândesc la alte întrebări! Ce dracu' voiam să o întreb de fapt?!

— Pentru că nu îți stă în caracter să te apropii de mine, doar dacă ai un motiv. Așa că ori ai venit să îmi spui că ai prins azi–noapte un hoț în casă, ori vrei să mă întrebi ceva.

— De ce ești agitată?

— Sunt foarte calmă.

— Domnișoară Calabri, permite-mi să-ți spun că ești ca o bombă cu ceas de aseară, de când ți-ai amintit de întâlnirea de luni.

Zâmbetul îi dispare încet și întoarce privirea spre mine.

— Nu mi-am mai văzut mama de aproape un an. Sunt emoționată.

Răspunsul ei e sec și zâmbetul pe care îl afișează e foarte fals. Știu că minte.

— Nu este adevărat, decid să o confrunt cu

blândețe. Trebuie să îți mărturisesc că sunt foarte curios care este adevărata ta poveste, nu cea din dosarul primit de la Regină. Dar nu am dreptul să îți cer să îmi spui. Cu toate astea bănuiesc că agitația ta are legătură cu această poveste.

Am bănuielile mele legate de toată treaba asta, însă nu am stat să le pun cap la cap, pentru că îmi doresc ca ea să aibă încredere în mine și să îmi spună ea. Am tras deja o concluzie greșită când i-am citit dosarul, crezând că voi avea o prințesă răsfățată de protejat, dar am descoperit ceva mult mai minunat. Nu vreau să trag alte concluzii. Vreau să îmi spună ea.

Bea liniștită o gură de cafea și închide ochii privind din nou spre soare.

— Este o cafea bună, zice încet.

Nu mai spune nimic și mă întreb dacă o să spună ceva sau asta a fost toată discuția. Însă după câteva clipe continuă:

— Prima mea cafea de la Starbucks am băut-o chiar în prima zi când am ajuns la Universitate. Pentru mine semnifica gura de libertate, pentru că până atunci nu avusesem voie să mă apropii de astfel de cafenele, oriunde în lume m-aș fi aflat.

Amintirea trasează o undă de încruntare tristă pe chipul ei, dar continuă.

— Viața la palat poate să fie foarte frumoasă, însă pentru mine a fost ca o închisoare din

care mi-am dorit mereu să plec. Am plâns mult și aproape am devenit un zombie când mama mi-a refuzat cererea de a studia în afară. Însă, când a văzut că tot ce era în jurul meu nu îmi aducea bucurie, doar din ce în ce mai multă tristețe, ea și Regina au decis să îmi acorde o șansă.

Se uită spre mine și se așază mai bine în scaun, jucându-se cu paharul de carton.

O privesc cu calm, încercând să o încurajez să povestească mai departe, așezându-mă mai relaxat în scaunul meu.

— Așa că am venit la Stanford, dar asta nu a însemnat că am scăpat de controlul lor. Nu aveam gărzi de corp, dar știam că erau câțiva oameni pe acolo care mă supravegheau pe ascuns și raportau fiecare mișcare. Așa că am făcut ce am putut să îmi câștig independența adevărată. Iar asta nu o puteam câștiga decât prin bani. Mulți bani. Așa că în ziua absolvirii, când toată lumea se aștepta să îmi fac bagajele și să mă întorc acasă, am avut o discuție cu părinții mei și cu Regina în același timp și le-am spus că nu mă mai întorc. Le-am arătat câți bani făcusem în anii mei de studii, câte afaceri aveam deja până în acel moment și le-am spus că în zece ani o să am mai mulți bani decât familia Regală și că dacă vor să îmi retragă titlul, pe mine nu mă mai interesează, dar eu nu mă întorc în Spania, decât în vizită.

Îmi afișează un zâmbet victorios și cu ade-

vărat mândru. Și are și de ce. Și-a câștigat singură independența dorită. Și această femeie mă face să vreau să o strâng în brațe și să îi spun că este un exemplu pentru orice om de pe planeta asta și că nu are de ce să îi fie teamă de întâlnirea cu mama ei sau cu orice Regină. Este de o mie de ori mai bună decât orice altă femeie. Dar o las să continue, chiar dacă sunt sigur că pe chipul meu se vede mândria pe care i-o port.

— Spre surprinderea mea, ei se așteptau. Sursele lor le raportaseră mici detalii, dar nu aveau întregul tablou și în niciun caz cifrele reale. A fost un șoc pentru ei, iar prima care a început să râdă și să mă felicite, a fost Regina. Ea întotdeauna mi-a înțeles dorința de a scăpa de viața aceea și asta pentru că, dacă ar fi avut de ales și ea ar fi făcut același lucru ca și mine.

Se oprește și privește din nou soarele, apoi bea o altă gură de cafea.

— Și atunci de ce ești agitată?

— Ți-am spus, sunt emoționată.

— Iar eu bănuiesc că e mai mult.

Mijesc ochii la ea și mă privește cu seninătate pe chip.

— Mama ta a mai venit în New York de când ești tu aici?

Bănuiala mea este corectă. Rămâne un pic blocată și cu greu îi apare un zâmbet în colțul gurii.

— Este prima dată când vine și are ocazia să vadă ce a construit fata ei aici și pentru ce a dat ea cu piciorul în defavoarea vieții la palat? întreb încruntat.

E la fel de tăcută și zâmbetul ei este ușor nervos, apoi dispare de tot.

— Cam așa ceva.

Oh, Doamne... Cum să o fac să înțeleagă că nu are motive să fie îngrijorată? Că este oricum o ființă minunată și tot ce e în jurul ei nu trebuie să conteze decât pentru ea?

— Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Poftim?

— Cel mai urât scenariu. Tu spui că vizita asta maschează o mică verificare a vieții tale. Care este cel mai urât scenariu care se poate întâmpla după întâlnirea asta? Nu e ca și cum ți-e frică că o să te renege, că asta puteau să o facă de atunci și dacă nici la acea vreme nu ți-a păsat, acum sunt cu mult mai sigur că nu te interesează.

— Nu este vorba de ce mi-ar oferi viața la palat. Este vorba de relația mea cu familia. Nici până în ziua de azi mama mea nu mi-a spus că este mândră de mine. Ea nu voia ca singura ei fiică să fie o femeie de afaceri. Ea voia ca eu să fiu o mare doamnă la curtea regală, care să conducă organizațiile caritabile de acolo și să zâmbească

frumos în poze cu copii mici prin cămine sau spitale. Și cred că cel mai mult mă simt vinovată că mi-am urmat visul și nu știu dacă m-a iertat pentru egoismul meu.

Mă surprinde și mă bucură faptul că este atât de deschisă cu mine. Mă face să simt că are încredere în mine și sentimentul ăsta îmi place.

— Regreți decizia luată?

— Oh, Doamne, în niciun caz! spune cu hotărâre. La Stanford am cunoscut femeile pentru care mi-aș da și viața.

Privirea mi se întunecă brusc și ea imediat se apără ușor amuzată.

— E un mod de a spune, dar sper să nu fie cazul să o fac și pe bune.

Nu mă liniștește completarea ei, dar nu cred că e cazul să insist. Cel puțin nu acum.

— Tot ce am trăit de când am plecat de la palat, a fost viața pe care eram menită să o trăiesc. Am realizat tot ce mi-am dorit și nu aș schimba absolut nimic din tot ce am făcut.

— Ești mândră de tine?

— Normal!

— Și atunci de ce crezi că mama ta nu este la fel de mândră?

— Pentru că nu mi-a spus-o niciodată.

Zâmbesc amar în colțul gurii. Sofia e genul de femeie care nu pricepe subtilitățile, sau textele,

așa cum le-a numit și ea. Ea vrea lucrurile să fie clare și spuse pe gură, altfel nu le vede. Decât pe cele rele. Așa că îi spun într-un ton mai scăzut:

— Unele lucruri nu se spun. Se simt. Nu cred că este o mamă care să nu fie mândră de o fiică ca tine, atâta timp cât tu ești fericită cu viața ta de acum. Doar dacă ar fi una nebună, dar nu cred că este cazul.

Îndată ce am rostit cuvintele am știut că se vor întoarce împotriva mea. La dracu', am știut înainte să le rostesc și cu toate astea am vrut să o provoc.

Ochii ei mari sclipesc imediat și mă fixează cu o privire provocatoare, care mă face imediat să simt că mi se scoală.

— Așa ai spus și de bărbații care m-ar refuza, că sunt nebuni. Și totuși tu ai făcut-o.

— Cum ți-am spus, unele lucruri nu se spun. Din diferite motive.

— Da, da, zice pe un ton plictisit, iar tu nu spui, sau nu ÎMI spui, pentru că relația noastră profesională ar fi afectată.

— Corect.

— Deci ar fi ceva de spus, totuși.

M-a prins în capcană. Dulce capcană. Las capul într-o parte și o privesc așa cum îmi doresc să o privesc. Ca pe o femeie frumoasă, pe care vreau să o sărut, pe care o doresc în poala mea,

cu mâinile legate la spate și să geamă de plăcere când degetele mele o penetrează într-un ritm nebun până când își dă drumul în palma mea.

— Sunt multe de spus, răspund cu vocea șoptită, pierdut încă în fantezia mea.

— Și chiar nu vrei să le spui? mă întreabă încet.

Respirația îi este precipitată și văd în ochii ei aceeași dorință. Nu mă ajută cu nimic să ies din starea mea, ba chiar mă simt tot mai atras de parfumul ei amestecat cu cel de cafea și să vreau să o gust acum, aici.

— Este cel mai bine să nu.

— Mai bine pentru cine?

Fac o pauză.

— Pentru tine.

Răspunsul nu o intimidează. Nici nu mă așteptam la asta din partea ei. Ba mai mult, o intrigă. Sau o enervează.

— Ești la fel ca ei? Crezi că știi ce e mai bine pentru mine, fără să știu și eu cum aș putea fi afectată?

— Domnișoară Calabri...

— La naiba, Nicholas, cred că am depășit de mult nivelul acesta oficial.

Da, e nervoasă. Dar reușește să își păstreze calmul din voce. Și cu toate astea, are dreptate.

— Sofia, revin eu pe un ton calm, dar hotărât

prin care sper să o fac să înțeleagă fără a-i da prea multe informații. Știu sigur că este mai bine pentru tine, tocmai pentru că știu cât de mult apreciezi anumite lucruri la viața ta de femeie independentă, care nu trebuie să răspundă în fața nimănui.

— Și cu toate astea, iei decizii în numele meu fără să mă întrebi. Ai atitudinea potrivită pentru un angajat la curtea regală, spune pe un ton dur și ușor ironic. Am să te recomand mamei mele, pentru că v-ați înțelege de minune!

Mă fulgeră cu privirea și după o secundă se ridică de pe scaun să plece de pe terasă.

Cuvintele ei au lovit unde trebuie. Niciodată nu m-aș fi comparat cu rigizii de la curțile regale și acum ea îmi spune că semăn cu persoana care încă o rănește cel mai mult. Nu vreau să fiu comparat cu ea.

— Sofia, strig după ea și din câțiva pași reușesc să o prind de braț și să o întorc cu fața spre mine.

Chipul îi este furios, dar vizibil rănit. Iar eu sunt vinovat de asta. Acum eu sunt vinovat pentru durerea pe care i-o provoc, pentru că încerc să o țin departe de adevărul care ar răni-o și mai tare.

— Te rog să mă crezi că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. În ciuda atracției dintre noi,

alături de mine o să îți fie prea greu și o să mă urăști în scurt timp.

Încerc să o fac să înțeleagă, rugându-mă să priceapă din tonul meu că nu îmi este ușor nici mie, dar o fac pentru binele ei. Dar ea tot forțează.

— Nu înțeleg. Pentru mine asta este tot un text de genul „it's not you, it's me" prin care încerci să controlezi discuția și să îmi ascunzi ce vrei de fapt să spui.

Îmi trec ambele mâini prin păr, deja exasperat că am provocat-o și nu văd nicio ieșire din toată discuția asta decât prin adevăr.

— Exact despre asta e vorba! Despre control! Tu nu ești făcută să renunți la control, iar eu tocmai asta am nevoie, în special în pat!

Clipește apăsat, nevenindu-i să creadă ce aude. Nu are nevoie de mai mult de câteva secunde să înțeleagă ce îi spun.

— Și cum mai exact îți manifești controlul în pat?

Oftez. Nu mai are rost să mă ascund după degete. Nu are rost să mă simt vinovat că avem discuția asta acum, pentru că o parte din mine a vrut să se ajungă aici, încă din prima clipă în care am văzut-o.

— Îmi place să domin în totalitate. Trebuie să simt că am controlul fizic și mental al partenerei, iar ea trebuie să facă exact ce îi spun. Și cea

mai mare dovadă de control este atunci când partenera te lasă să o legi.

Face un pas înapoi și nu pentru că este speriată de mine, ci pentru că simte că se sufocă. Trage aer adânc în piept cu gura larg deschisă, ca și când tot aerul de pe lumea asta nu îi ajunge.

— Fuck... șoptește cu glas stins și privește în gol rămânând blocată ca o statuie.

— Acum înțelegi de ce prefer să păstrez această distanță? Pentru că sunt conștient că reprezint tot ceea ce urăști tu.

Fac o pauză și îmi trec din nou mâinile prin păr. O vreau la distanță, dar în același timp o vreau. Știu că în mine este un gram de speranță că ea mă va vrea cu toate dorințele mele, pentru că va realiza că renunțând la control îi voi putea oferi plăceri cum nu a mai trăit niciodată. Dar știu că ea nu poate să plătească acest cost. Nu e făcută pentru așa ceva.

— Și pe lângă toate astea, nu trebuie să uităm că eu am un job. Tu ești, de fapt, clienta pe care trebuie să o apăr de eventuale amenințări și nu am voie să mă defocusez nicio secundă. Oricât de greu îmi e, trebuie să îmi fac treaba pentru care sunt aici de fapt.

Își ridică încet privirea spre mine și ochii ei îi sunt goi. Și îndurerați, dar este acea privire pe care am văzut-o în pozele oficiale.

— Ai dreptate, spune încet. Nu suntem potriviți unul pentru celălalt.

Face o pauză în care clipește de câteva ori, ca și când se trezește dintr-o reverie și continuă la fel de formal.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Se întoarce spre camera ei și îmi aruncă peste umăr.

— În jumătate de oră plecăm spre birou.

Din clipa aceea nu m-a mai privit în ochi. A evitat să se uite în ochii mei și pentru prima dată m-am simțit... ca un monstru.

Niciodată nu mi-am judecat preferințele. Nu se datorează unei traume din copilărie, ci anilor petrecuți în armată în care am prins gustul controlului asupra vieții mele și unde am cunoscut o femeie care mi-a deschis apetitul și din punct de vedere sexual pentru așa ceva. Îi plăcea să primească ordine și să i se spună la fiecare pas, toate acestea condimentate de legături strânse cu frânghii, cătușe sau căluș în gură. Pur și simplu m-am simțit liber și responsabil pentru ceea ce era ea, pentru plăcerea pe care i-o ofeream și cea mai mare satisfacție venea din încrederea pe care o avea în mine. Eram fascinat și de atunci nu am mai căutat altceva, decât acest tip de relație. Nu este ușor, dar am mai avut câteva relații destul de serioase în care partenerele au fost dispuse să

încerce de câteva ori, dar foarte repede au prins gustul actului în sine și cum orgasmele nu încetau să vină, au descoperit câtă plăcere poate fi în așa ceva.

Dar niciuna nu era ca Sofia. Niciuna nu era femeia dornică să dețină control asupra vieții proprii. Niciuna nu ar fi fost în stare să renunțe la confortul vieții la palat, pentru a-și face un drum propriu în viață, pentru a scăpa, de fapt, de control.

Ea este ca mine. Ea are controlul total. Și nu cred că mai pot să sper că va fi capabilă să renunțe la el, pentru că nici eu nu știu dacă aș face asta. Nu știu... Sunt confuz și privirea ei, felul cum a plecat acum de lângă mine mă face pentru prima dată să mă gândesc dacă as putea să renunț la acest control. Sau poate aș face-o, dar doar pentru ea.

Însă acum, că i-am mărturisit ceea ce vreau eu de la ea, parcă o vreau și mai tare, dar nu pot să nu mă gândesc la cum se simte ea.

O tipă mi-a zis cândva că sunt un animal, în timpul unei partide în care o legasem de mâini și atunci mi-a zis că mă lasă doar o dată, dar că nu se va mai întâmpla, pentru că ea îi vede pe cei cu astfel de apucături ca pe niște bărbați care leagă femei ca pe animale și apoi e doar un pas până la a le bate.

I-am arătat plăcerea pe care o poate simți

alături de mine, indiferent dacă e legată sau nu și apoi nu am mai căutat-o chiar dacă prinsese gustul și era dispusă să continue în același stil.

Cuvintele ei nu m-au afectat atunci nici pe jumătate pe cât m-a afectat acum privirea Sofiei și nu pot să nu mă gândesc că ea mă privește la fel ca acea femeie.

Capitolul 6

Sofia

Ca un robot mă îndrept spre camera mea și închid ușa în spatele meu fără să mă mai uit în urmă. Fără să-l mai privesc, fără să îl întreb dacă glumește, pentru că am avut o secundă în care am crezut că e o glumă proastă spusă doar ca să mă țină la distanță.

Dar știam că e serios. Că nu ar fi fost frumos să fie o glumă, dar asta era realitatea. Ăsta este el. Control. Exact acel ceva de care eu am fugit toată viața și am încercat să îl stăpânesc fără să mai răspund în fața cuiva. Am fugit de cei care au vrut să îmi dea ordine și acum să fiu cu un bărbat care vrea același lucru? Nu, mulțumesc. Nu aș putea. Am simțit că mă sufoc numai când mi-a spus și am avut în fața ochilor imaginea respectivă. Cu mine în acea postură. Nu. Nu aș putea așa ceva. Nu vreau. Nu am să mă mai las controlată de nimeni în nicio ipostază.

Nu sunt în stare să discut cu nimeni povestea asta și evit să vorbesc cu fetele chiar și despre afaceri, că mă cunosc destul de bine și și-ar da seama din vocea mea că ceva nu este în ordine.

Sunt dezamăgită și nu îmi pot scoate din cap cuvintele lui.

Chiar îmi plăcea de el și s-a dovedit a fi cu totul și cu totul altceva. Așa că încerc să nu mă gândesc la el, chiar dacă prezența lui îmi reamintește constant discuția de dimineață.

Oh, Doamne... O să fie greu.

Pentru prima dată în ședință sunt un pic rea cu ceilalți. Nu am dispoziția să mai trec cu vederea nimic și în conferință avem o discuție și cu echipa din Tokyo care au parte din nou de replici tăioase. De data asta știu că atitudinea mea, oricât de dură este față de ei, va avea efect și nu va mai trebui să iau alte măsuri. Se mobilizează imediat și până seara toate problemele sunt rezolvate.

Evit să mănânc împreună cu Nicholas, chiar dacă nici el nu deschide subiectul. Îmi fac un sandviș pe o farfurie și mănânc în sufragerie lângă laptop.

Este o tensiune în aer care mă face să o simt în toți porii, în tot aerul pe care îl respir în preajma lui. Și aerul este plin de parfumul lui amețitor, de mișcările lui masculine, de atitudinea încrezătoare pe care o emite.

Mintea mea este drogată de toate aceste senzații și încă de dimineață, de când mi-a spus preferințele lui, mă regăsesc continuu întrebându-mă cum ar fi o partidă de sex cu el. În condițiile lui.

Oricât de mult resping ideea, cu atât de mult mă simt mai atrasă de el. Dar în condițiile mele.

Încerc să adorm mai devreme, pentru că ziua următoare mai am o videoconferință și trebuie să arăt impecabil. Știu că trebuie să alung gândurile legate de Nicholas, dar nu prea reușesc. Pe la 2 noaptea încă bântuiam pe la bucătărie după un pahar cu apă.

Mă trezesc mai excitată decât în toate zilele precedente, după un vis erotic pe care îl am spre dimineață, în care eu îi spuneam lui Nicholas unde să mă sărute și părea că eu conduceam tot acel joc erotic pe care îl aveam.

Frustrarea o resimt în tot corpul, dar sunt atât de nervoasă pe corpul meu care îl dorește tot mai tare, încât nici nu vreau să mă masturbez și mă ridic brusc din pat, îndreptându-mă spre baie.

O oră mai târziu ies din dormitor îmbrăcată într-o pereche de blugi, decisă să dau o fugă până la Starbucks să îmi iau o cafea mare, care să mă ajute să trec și peste ziua de azi și, în primul rând, să mă scape de pungile de sub ochi până la prânz când am videoconferința.

Dar, spre surprinderea mea, pe măsuța din living cafeaua mult dorită deja mă așteaptă.

Nicholas se ridică imediat de pe canapea, lăsând ziarul pe masă.

Însă nu mai sunt surprinsă să văd că e îm-

brăcat în același costum negru, care îi vine atât de bine pe coapsele încordate.

— Trebuie să mergem undeva?

Mă întreabă văzând că sunt și încălțată și pregătită de plecare.

Dar abia pot să răspund, pentru că limba mea nu poate decât să îmi lingă buzele care doresc să îl guste ca în visul de dimineață.

— Voiam să îmi iau o cafea, spun după ce reușesc cu greu să îmi recapăt vocea și să clipesc.

În fiecare zi l-am văzut îmbrăcat în costum și de cele mai multe ori cămașă neagră. De ce azi sunt atât de excitată de imaginea lui? În clipa asta regret că nu m-am masturbat, pentru că astfel eliberam din tensiune.

— Am fost eu mai devreme și ți-am luat. Sper că nu s-a răcit, zice ridicând paharul de carton de pe masă și îl întinde spre mine.

— Mulțumesc. Din nou, spun și îi accept paharul.

— Cu toate că pentru o clipă am crezut că și azi o să mergem spre birou, dar presupun că ai și tu o zi liberă.

Încearcă să schițeze un zâmbet în timp ce îmi scanează ținuta casual, însă asta nu mă scoate din starea mea proastă și dacă nu are de gând să mă sărute și să mi-o tragă, nu mă interesează altceva de la el. Poate doar cafeaua.

— Nu este o zi complet liberă. Am o videoconferință la 11, pentru care trebuie să mă pregătesc. Dar o voi susține de aici din birou.

— Tu nu ai zile libere?

— Nu, când am proiecte importante.

Oftează și nu înțeleg de ce trebuie să am această discuție cu el. Și, mai ales, de ce simt că trebuie să mă explic.

— Sunt conștientă că muncesc foarte... foarte mult. Dar, din când în când, îmi iau și câteva zile în care mă încarc cu mai multă energie decât în orice weekend.

Gândul mă duce la întâlnirile cu fetele și numai imaginea noastră împreună mă face să gust cu adevărat ce înseamnă să iei o pauză.

Dar acum sunt aici. În prezența acestui bărbat cu umeri lați și furtună în ochi. Și e al naibii de sexy. Iar ce vreau să fac cu el, ar rușina întreaga Casă Regală și ar face de râs și celebrele povești ale casei britanice din secolele trecute.

— Pentru că nu am în plan să plec pe nicăieri, cred că și tu poți să te schimbi în ceva mai lejer. E totuși duminică și chiar și eu o să revin la ținuta asta după ce termin treaba.

Nici nu știu dacă are haine casual la el, dar trebuia să schimb puțin subiectul. Iar ținuta asta a lui este mult prea atrăgătoare pentru mintea mea excitată.

Mă întorc cu spatele la el și mă îndrept spre birou, ușurată că el nu a mai continuat discuția. Pentru că asta m-ar fi forțat să mă uit spre el și nu știu cât mai puteam să rezist să nu mă uit spre pelvisul lui, dornică să văd măcar un semn că și el e la fel de excitat ca mine.

Dar așa ceva nu este demn de o ducesă. Așa că beau o gură mare de cafea și pornesc laptopul aproape pitindu-mă în spatele ecranului. Ușa este deschisă spre livingul unde îl regăsesc în fața unui mic laptop, când trec prin încăpere spre dormitorul meu. Își ridică privirea spre mine, dar îl ignor.

După o jumătate de oră sunt pregătită pentru videoconferință. Nu sunt genul care să stea jos pe toată durata acestei discuții, așa că am îmbrăcat o ținută completă. O cămașă bej, o fustă dreaptă în aceeași nuanță și o pereche de pantofi roșii cu toc cui. Machiajul este destul de natural, doar că mi-am scos mai tare în evidență genele lungi și dese moștenite de la tata.

Chiar dacă aș sta pe scaun în tot acel timp, încrederea mi-o dă și ținuta pe care o port. Iar într-o pereche de papuci de casă sau o cămașă și pe sub birou pantalonii de pijama... nu prea mi-ar face să am încredere în mine în fața celor cu care urmează să vorbesc.

După o ultimă verificare în oglindă, ies din începere, dar de data asta aproape că mă sperii

când Nicholas se ridică brusc în picioare și mă fixează cu privirea.

Și rămân blocată când îl văd că s-a schimbat într-un tricou negru care îi dezgolește brațele puternice și o pereche de blue–jeans care mă fac să visez la coapsele lui frumos lucrate. Și nu pot să nu sesizez umflătura care coboară pe picior. Iar imaginea lui este sfârșitul voinței mele de a sta departe de el.

Fac un pas, încet, dar el continuă să mă privească ca un animal de pradă, pregătit să atace. Iar asta nu face decât să accentueze dorința frustrantă dintre picioarele mele.

Cum o să fiu eu capabilă să mai lucrez sau să susțin o întreagă discuție în starea asta? Valuri de căldură îmi trec prin tot corpul numai când mă uit la el, iar respirația îmi este tot mai agitată.

Cu greu mă mișc, mai mult pentru că mă simt tot mai dezbrăcată de privirea lui și îmi reiau drumul spre birou, sperând că o să îmi recapăt suflul normal în jumătatea de oră pe care o am la dispoziție.

Dar nu pot. Mă așez pe scaun, mă uit în monitor, iar cuvintele nu au sens în mintea mea. Nu este decât el. El, excitat cum este acum, în camera alăturată. Și vreau să îl simt. Vreau să mă atingă. Vreau să mă scape de frustrarea sexuală pe care o simt tot mai puternică.

Dar el vrea după regulile lui, iar eu după ale mele. Cel puțin acum.

Mă ridic de pe scaun și mă opresc în fața biroului, rezemându-mă cu fundul de marginea acestuia, pe care îl strâng cu degetele încordate. Inima îmi bate cu putere și nu știu dacă pot să fac asta. Dar vreau.

— Nicholas... îl strig cu vocea aproape stinsă și nu știu dacă m-a auzit.

Dar el apare imediat în pragul ușii, cu aceeași privire pătrunzătoare. Se oprește și văd în ochii lui aceeași dorință mistuitoare care știu că o poate citi pe chipul meu.

— Nu spune nimic, decât vino mai aproape. Am nevoie de ajutorul tău.

O undă de confuzie îl face să ezite, dar înaintează câțiva pași spre mine și se oprește la mai puțin de un metru.

— Mai aproape, zic încet.

Se conformează până când îi pot simți respirația caldă pe chipul meu.

Și cu tocurile mele, el tot este cu câțiva centimetri mai înalt și privirea mea se ridică spre el urmărindu-l. E atât de aproape, dar nu mă atinge. Așteaptă. Și respirația mea se precipită, dar nici el nu este indiferent la apropierea noastră.

— Vreau să încerc ceva, șoptesc, simțind că îmi pierd glasul de tot.

Îi iau o mână și o duc spre buzele mele. Îmi trec vârful limbii peste degetul lui arătător și apoi îl gust, sugându-l încet.

Un sunet gutural îi scapă și închide ochii strângându-i preț de câteva clipe, în care eu îi ling din nou degetul.

— Ce vrei să încerci? întreabă răgușit și mă privește din nou cu ochii plini de pofta pe care cu greu reușește să și-o stăpânească.

Nu răspund imediat, dar îi conduc mâna în jos, trecând-o peste sânii mei acoperiți de cămașă, apoi peste abdomen, pe șold, peste fustă, pe care o ridic în sus ajutându-mă de mâna lui care îmi atinge pielea piciorului, pe interiorul coapsei.

E fascinat de ceea ce fac și hipnotizat de ochii mei care nu întrerup contactul cu ai lui nicio secundă.

Mâna lui e ca o pensulă cuprinsă de degetele mele și mă lasă să mă ating folosindu-mă de el. Și mă bucur că nu dă înapoi și nici nu pare că vrea asta.

Degetele lui sunt conduse între picioarele mele până când simt contactul lor acolo, unde știu că sunt din ce în ce mai udă și corpul meu e cuprins de fiori.

— Vreau să încerc să am orgasm cu ajutorul degetelor tale, îi spun încet, bucurându-mă de atingerea lui, în timp ce îi presez degetele peste

lenjeria mea intimă și devin tot mai conștientă de el acolo. Și gem.

— Dumnezeule, Sofia... șoptește și nu știu dacă cuvintele lui sunt o rugăminte să îl las în pace sau să continuu.

Nicholas

Femeia asta o să fie sfârșitul meu. Am știu din prima clipă în care i-am văzut poza și buzele cărnoase care instant m-au făcut să am fantezii cu ea.

Dar acum, când aceste buze mi-au lins degetele în cel mai erotic mod posibil, iar degetele ei m-au condus spre păsărica ei înfierbântată, făcându-mă să simt prin materialul subțire al chiloților ei cât e de udă, știu că sunt un om terminat dacă nu îi ofer ceea ce îmi cere.

Tot raționamentul meu a dispărut și sunt amețit de parfumul pielii ei pe care doresc să o gust. Dar ea nu vrea să mă sărute acum. Îmi vrea doar degetele mele.

Știu că sunt regulile ei și în mod normal nu aș juca acest joc dictat de ea, însă... e Ana Sofia. Cu ea totul e altfel, chiar și jocul în sine. Și, surprinzător, îmi place. Felul în care îmi presează și îmi freacă încet degetele manevrate de mâna ei, dorința din ochii aceia mari, mă fac o cârpă în fața ei și tot ce vreau este să o satisfac așa cum ea vrea.

Jocul ăsta poate fi jucat și cu regulile mele și știu că o să îi placă. Așa că preiau inițiativa.

Cu cealaltă mână îi ridic fusta peste șolduri și acum îmi e mai ușor să am acces la locul care mă interesează. Mâna care o mângâie peste materialul satinat, de data asta mi-o bag în chiloții ei fără ezitare, direct acolo între petalele ei umflate de dorință. Și, Doamne, cât e de udă...

Mârâi de plăcere știind-o atât de dornică, de receptivă... de excitată.

O cuprind cu toată palma, iar ea geme și închide ochii lăsându-și capul ușor pe spate. Se susține acum cu palmele de marginea biroului pentru a avea mai multă stabilitate.

— Desfă-ți picioarele, îi spun încet, încercând să îmi domolesc tonul poruncitor pe care aș vrea să îl folosesc, dar nu vreau să o sperii.

Ea se supune și, în clipa asta, știu că este a mea. Ana Sofia este numai a mea. În mâna mea. Dornică să o satisfac cu degetele mele.

Buzele ei întredeschise sunt tot mai apetisante și vreau să o gust. Dar momentan mă concentrez pe labiile îmbibate de lichidul excitației ei. Vreau să mă las în genunchi între picioarele ei și să o gust, vreau să îi ling fiecare strop ce se prelinge printre degetele mele, dar strâng din dinți și încerc să respect regulile ei. O frec încet și degetele mele îi descoperă clitorisul pe care îl apăs și

încep să mă joc cu el, frecându-l încet la început și din când în când măresc ritmul. Respirația ei este tot mai agitată și gemete ușoare îi scapă printre răsuflări.

Mă aplec asupra ei și cu buzele umezite îi gust lobul urechii, șoptindu-i:

— Pot să te sărut?

— Nu pe buze, reușește să îmi răspundă cu glasul aproape stins. Va face ca totul să pară real, când de fapt ce se întâmplă acum e doar un vis care se va termina când o să sune telefonul.

Deschide ochii și mă privește cu un mixt de seriozitate pierdută printre dorința mistuitoare.

— După aceea nu vom mai vorbi deloc despre acest vis.

Mesajul e clar și simplu: aici, acum și atât. Și totuși asta e tot ce am voie să fac? Nu am voie mai mult? Poate că este mai bine ca totul să se termine după momentul ăsta, dar nu știu cum o să pot eu să trăiesc doar cu atât.

Dar știe că nu sunt bun pentru ea, așa că e momentul meu să o fac să se simtă bine și să fac ca această amintire unică să fie și cea mai frumoasă pentru ea și să nu mă uite nici după ce eu o să dispar din viața ei, când contractul o să mi se termine.

Decis să îi ofer plăcerea maximă, apăs din nou bumbul clitorisului, frecându-l mai repede.

Închide imediat ochii, savurând plăcerea prin gemetele care mă înnebunesc. Vrea mai mult.

Îi ling lobul urechii, sugându-l așa cum mi-aș dori să o sug acolo jos.

— Vreau să cobor și să te ling, spun repetând gestul cu limba. Să te gust cât ești de dulce și umedă, continuu mușcându-i lobul și cuprinzându-l cu buzele.

— Nu, răspunde printre gemete. Prea personal.

— Mă omori...

Și în clipa aia o pătrund cu un deget și mă înnebunește căldura ei. E strâmtă și fierbinte și, dacă ar fi după mine, acum aș fi penetrat-o în forță cu penisul meu, care acum este pe punctul să explodeze în pantalonii mei. Îmi bag și îmi scot degetul de câteva ori și apoi un al doilea deget îl asistă pe acesta în jocul meu de a-mi imita mișcările de penetrare la care visează membrul meu erect. Cu podul palmei continuu să îi tachinez clitorisul și măresc ritmul, mai tare și mai apăsat.

Respirația ei este tot mai precipitată și gemetele tot mai puternice. Este aproape gata și se agață cu o mână de tricoul meu, trăgându-mă mai aproape și fața ei este acum ascunsă în scobitura gâtului meu.

— Vreau să țipi, Sofia. Fără rețineri, vreau să îți dai drumul în mâna mea. Vreau să îți simt zeama dulce, când o să explodezi de plăcere.

Cealaltă mână o plasez pe spatele ei, pentru a o lipi de corpul meu pentru că nu știu câtă putere o să mai aibă în picioare atunci când o să își dea drumul.

Ritmul meu crește și sunetele pe care palma mea le produce când se lovește de umezeala ei mă înnebunesc și mai tare și mă face să o penetrez într-un mod posesiv și ritmic, tot mai intens și tot mai apăsat, mai rapid și mai dornic, îndoindu-mi degetele în interiorul ei cald, o dată, de două ori... și o simt.

— Oh, Nicholas! Da! Da!

Și atunci pereții ei intimi se strâng în jurul degetelor mele și corpul îi zvâcnește în palma mea, încordându-se toată.

Îi privesc chipul extaziat, buzele întredeschise care îmi strigă numele și mor aici dacă nu o sărut măcar o dată până ies din camera asta.

— Te țin eu, îi șoptesc cu buzele aproape de ale ei. Ești superbă, Sofia...

Și buzele mele se odihnesc pe obrazul ei cald, în timp ce degetele mele continuă să o mângâie până îi simt corpul liniștindu-se.

— Ești superbă, repet încet, mai mult pentru mine.

Respirația ei își recapătă încet ritmul controlat și, cu ochii pe jumătate întredeschiși, reușește să își ridice privirea spre mine. Îmi scot

mâna din chiloții ei și mi-o așez încet pe șoldul ei, încercând să nu îi ud fusta. Pentru că pe mâna mea este sucul ei pe care doream să îl gust, dar nu m-a lăsat, iar acum, chiar dacă vreau să îl gust de pe degetele mele, nu o fac pentru că asta înseamnă să mă desprind de ea și nu sunt pregătit. Prețuiesc fiecare secundă în care corpul ei cald este lipit de al meu.

— Lasă-mă să ies din visul tău măcar cu un sărut, Sofia. Și apoi o să dispar și o să ignorăm complet acest moment minunat.

Privirea ei coboară spre buzele mele pe care știu că la un moment dat mi le-am mușcat pentru a mă abține să o sărut și consider că tăcerea ei este un acord, așa că mă aplec din nou spre ea, îmi pierd degetele în părul ei pentru a-i imobiliza capul, în caz că vrea să se retragă și îmi lipesc buzele de ale ei.

Imediat mă întâmpină cu buzele ei moi și îi simt aceeași dorință ca a mea în acea atingere. O sărut cu poftă și când buzele ei întredeschise îmi permit trecerea, limba mea o invadează și o gustă cu ardoare până când amândoi rămânem fără răsuflare.

Cu greu mă desprind după câteva clipe, exact când telefonul ei începe să sune.

Total absentă și ușor ametită răspunde.

— Da... OK. În zece minute intru online.

E semnul că trebuie să ne trezim din ceea ce ea a numit vis, însă pentru mine e doar ceva ce nu vreau să se termine. Și privirea ei încă fixată pe chipul meu îmi spune același lucru.

Dar fac un pas înapoi și mișcarea mă face conștient de erecția din pantalonii mei, care îmi reamintește cât e de dureroasă. Așa că îmi ajustez umflătura din pantaloni, făcând încă un pas în spate și mișcarea mea îi atrage atenția. Face ochii mari, ceea ce mă face să zâmbesc.

— Poate pentru tine e timpul să te trezești, dar cât tu o să îți vezi de treaba ta aici, eu o să continuu să mai visez puțin.

Și îmi duc la gură cele două degete încă umezite de dulceața ei și mi le ling sub privirea ei ce capătă din nou acea sclipire plină de dorință.

— Delicios, șoptesc savurând zeama ei și mă întorc cu spatele ieșind din birou, glonț spre dormitorul meu, unde ajung deja cu nasturii deschiși la blugi și mă reazem cu spatele de ușa pe care o închid cât pot de repede.

Nu e nevoie de mult efort pentru că eram pe punctul să îmi dau drumul de câteva ori acolo lângă ea, dar gustul ei pe degetele mele mă face să-mi pierd repede controlul și termin din doar câteva frecări rapide.

Sofia

Pot să jur că l-am văzut deschizându-se la pantaloni chiar când a ieșit din biroul meu și imaginea mă face să simt cum corpul meu se aprinde din nou. Nu știu cum reușesc să rezist tentației de a mă duce după el și de a continua ceea ce am început.

Îmi duc mâinile la obrajii pe care încă îi simt înroșiți.

Dumnezeule, ce a fost asta? Tocmai am avut cel mai puternic orgasm din câte îmi amintesc și asta doar datorită degetelor lui extrem de pricepute. Mi-a atins puncte atât de sensibile pe care nici nu știam că le am și că mă pot face să mă simt atât de bine.

În drum spre baie arunc o privire spre dormitorul lui și știu că el e acolo, atingându-se și foarte probabil gândindu-se la mine. La gustul meu pe degetele lui, iar imaginea lui când și-a lins degetele încă umezite de mine, mă face să simt din nou căldură între picioare. Iar el, excitat, lung și tare cum se vedea prin blugii strâmți pe coapsele frumos lucrate... A fost cea mai erotică imagine pe care am văzut-o vreodată cu un bărbat și chiar dacă am spus că asta e tot ce o să se întâmple între noi, chiar nu știu cum o să pot să îl mai privesc, fără să îmi vină în minte această imagine.

Îmi dau rapid cu niște apă rece pe față și încerc să refac machiajul cât să acopăr roșeața din obraji. Dar nu pot să uit senzația buzelor lui peste ale mele și sărutul îmi revine în minte. La fel de incitant ca cel din seara în care m-a dus în brațe până în camera mea, dar de data asta am simțit mai multă disperare și poftă. Buzele mele înroșite sunt dovada vie a celor întâmplate. Niciun vis. Doar cel mai erotic moment trăit de mine până acum.

După ce aplic un ruj mai roșiatic care să acopere această dovadă, mă întorc în birou și videoconferința începe imediat. Dar mintea mea fuge de multe ori la cel din camera alăturată și la ce s-a întâmplat chiar aici, pe biroul pe care eu lucrez acum. Și oricât de bine a fost, știu că nu este ceea ce vrea el de la mine. El mă vrea legată și supusă. O sclavă sexuală.

Capitolul 7

Nicholas

Chipul ei în dimineața următoare este, poate, puțin mai obosit decât în zilele trecute. Se vede de la o poștă că nu a dormit prea mult și prefer să cred că vina o poartă întâlnirea care va avea loc în câteva ore și nu ceea ce s-a întâmplat în biroul ei.

Cât ea a stat în videoconferință, am evitat să apar în fața ochilor ei. Am stat în living și m-am uitat la televizor sau, din când în când, prin laptopul meu. Am mai verificat mail-urile și am răspuns la unele dintre ele. Dar, în niciun caz, nu am un volum de muncă la fel de mare ca al ei.

Dar nu aveam stare. Știam că trebuie să stau departe, s-o las tot pe ea să facă următorul pas.

A ieșit din birou după aproape două ore. Desculță și foarte epuizată. Pantofii îi ținea într-o mână, iar cu cealaltă își freca fruntea încrețită. Era vizibil preocupată, dar mi-a spus că discuția nu a fost atât de ușoară pe cât sperase.

La prânz am comandat o pizza, iar după aceea s-a schimbat din nou în blugi și un tricou simplu. Și-a prins părul într-o coadă simplă și s-a retras în spatele laptopului pe canapeaua din living.

De câteva ori i-am surprins privirea asupra mea, dar atât.

La scurt timp după aceea, un individ ușor rotund, dar foarte zâmbăreț a venit și, după ce Sofia mi-a făcut cunoștință cu bucătarul pe care îl vedeam pentru prima dată, acesta s-a dus direct în bucătărie, de unde a ieșit abia după două ore.

Sofia nu a mai pomenit deloc despre momentul nostru, așa că nu am putut decât să mă port la fel ca ea, ca și când nu a existat decât în mintea mea. Un vis, așa cum l-a numit. Un vis teribil de excitant și care îmi străbate mintea constant chiar și acum și nu știu cum pot să respir lângă ea, fără să o ating din nou.

Așa că strâng din dinți și păstrez distanța. Pentru că, din comportamentul ei, pare că a revenit la părerile inițiale, că noi doi nu ne potrivim.

Toată dimineața e agitată și de multe ori o văd cum își corectează poziția corpului de parcă încearcă să își reamintească că trebuie să stea dreaptă sau că hainele trebuie să stea impecabil de drepte și să nu facă vreo cută.

Dar o văd că mai mult se ascunde în muncă. Se ascunde de teama de confruntare a mamei, se ascunde de mine... Fuge de tot ce e în jur și se pierde în muncă, pentru că acolo deține controlul absolut.

Controlul. Cel pe care știe că eu îl vreau asupra ei, iar ea nu poate să renunțe. În ciuda a ceea

ce s-a întâmplat în ziua precedentă, simt că suntem din nou în același punct dureros de după discuția din aceea dimineață. Și îmi reamintesc durerea din ochii ei când și-a dat seama ceea ce vreau de la ea și cum o vreau. Legată și total sub dominația mea. Iar după ce am gustat-o doar puțin ieri, acum știu că sunt și mai tare în rahat.

Mă uit la ea prin geamul de sticlă al biroului ei. Este atât de frumoasă și imposibil de atins. Așa că trebuie să stau la distanță.

*

— Ar trebui să urmez niște reguli speciale? întreb când suntem în mașină, în drum spre hotelul unde este cazată familia regală. Distanța nu este foarte mare și sper că are timp să îmi facă instructajul necesar până ajungem.

— Sunt o grămadă de reguli, dar nimeni nu se așteaptă să le urmezi.

Se uită pe geam, prin ochelarii mari de soare. Are pe cap o pălărie care îi acoperă peruca blondă ce îi ascunde părul. Am fost un pic blocat când a ieșit din birou îmbrăcată într-o rochie bej puțin peste genunchi, cu fusta largă și cu acea perucă absurdă până la umeri, care îi acoperea în totalitate părul natural pe care îl ador. Apoi și-a pus acea pălărie mare și ochelarii care îi acoperă jumătate de față și mi-am dat seama că nu vrea să fie recunoscută de nimeni.

— Fiecare rang al familiei regale are un apelativ, dar cel mai simplu la femei te adresezi cu „Lady" și o să fii în zona de confort a oricui. Doar Reginei îi spui „Majestate". Chiar dacă are mai multe nume, ăsta e cel mai simplu de reținut.

— Și la bărbați?

— Nu vor fi bărbați cu care să discuți azi. Ne vom vedea doar cu mama și Regina.

— Și trebuie să fac plecăciuni sau ceva de acest gen?

Deja simt că trebuie să obțin fiecare informație cu forța și mă simt agitat cu cât ne apropiem mai tare de hotel.

— Ah, da... răspunde absentă. Poți să te apleci, dar doar în fața Reginei, iar în fața mamei e de ajuns să îți apleci capul.

Face o pauză și nu pot decât să mă aștept că voi face niște greșeli colosale doar pentru că ea nu are chef să vorbească cu mine și să mă instruiască cum trebuie.

— Îmi pare rău, spune deodată cu sinceritate. Este prima dată când merg cu cineva din afara acestui mediu și nici eu nu știu ce aș putea să îți spun, deoarece pentru mine sunt niște gesturi naturale.

Pentru prima dată se uită spre mine și îmi zâmbește ca o scuză în oglinda retrovizoare.

— Dar pot să te asigur că nu trebuie să îți faci griji. Oricum nu cred că vei participa la discuții.

Ok... dacă spune ea, atunci nu am de ce să îmi fac griji că o voi face de râs.

— Față de tine trebuie să am un comportament anume?

Buzele ei se strâng într-o linie încordată și se uită din nou spre geam.

— Doar cum ești tu de obicei.

Uh... asta a fost rece. Deci trebuie să mă prefac în continuare că sunt ca gheața și indiferent față de ea și față de ce s-a întâmplat.

Intrarea în hotel este împânzită de camere de luat vederi și ziariști.

Protocolul prevede ca noi să fim escortați de cineva din lobby, însă trebuie să trecem neobservați de toți până acolo.

— Ei te cunosc? o întreb înainte să oprim, în timp ce un valet vine rapid spre mașina neagră în care suntem.

— Nu ar trebui. Sunt aici pentru Regină, nu pentru mine. Noi putem să trecem ca doi oameni care stau la hotel.

Din fericire, ziariștii aruncă priviri spre noi, însă nu se fac valuri. Încerc să o protejez când trecem pe lângă ei, așezându-mi brațul protector pe spatele ei și fiind foarte atent ca niciunul să nu sară cu aparatul și să înceapă nebunia. E ca și când ai trece printr-o haită de câini, cu mișcări calme, niciun gest brusc care să îi sperie și să înceapă să muște.

Ajungem în lobby și acolo suntem întâmpinați de două femei la vreo patruzeci de ani și de un bărbat, toți îmbrăcați foarte conservatori și extrem de serioși.

— Ducesă, îmi face o mare bucurie să vă revăd, o primește aceasta cu mâna întinsă pe Sofia, care îi răspunde cu același zâmbet oficial pe chip.

— Mă bucur să vă revăd, Lady Alicia.

— Vă rog să mă urmați, spune femeia direct, fără alte prezentări și o urmăm în tăcere spre liftul care este păzit de o gardă de corp masivă.

Este un lift rezervat doar celor care au legătură cu Regina, din ce îmi dau seama.

Etajul este de asemenea plin de bărbați în negru, cu mici căști în ureche. Subtil, sosirea noastră este anunțată și ne continuăm drumul pe holul lung spre două uși mari, care ne sunt deschise de alți doi bărbați spre un apartament foarte mare, în care sunt șase persoane la fel de conservator îmbrăcate, două femei și patru bărbați. Una dintre femei îmi atrage atenția, având trăsături ușor familiare. Ochii ei sclipesc când ne vede și îmi dau seama că este mama Sofiei.

Se scuză la ceilalți și vine ușor spre Sofia.

— Draga mea, mă bucur să te văd! Și cele două mimează că își ating obrajii, dar contactul propriu-zis nu are loc.

Atâta răceală între o mamă și fiică nu credeam că am să văd vreodată.

— Mamă, o salută extrem de cordial Sofia, zâmbindu-i la fel cum i-a zâmbit femeii care ne-a primit în lobby.

Atmosfera este extrem de rece și prefer să mă poziționez la ușă, alături de o altă gardă de corp, care analizează fiecare mișcare prin ochelarii negri.

Le studiez pe cele două femei în speranța că voi prinde un gest sau un zâmbet mai sincer, care să dea de gol puțină afecțiune, dar nimic. Sunt ca două străine și în clipa asta îmi amintesc candoarea cu care părinții mei mă îmbrățișau și cum mama mă albea cu pupături de fiecare dată când veneam pe acasă.

Dar așa ceva se pare că nu este permis la Casa Regală și sunt cuprins de un sentiment de părere de rău față de Sofia și nu pot decât să încerc să îmi dau seama de copilăria pe care a avut-o într-un mediu atât de strict și rigid.

Acum înțeleg perfect de ce a vrut să plece de acolo.

Sofia este condusă spre ceilalți din încăpere și este prezentată acestora, care sunt miniștrii și membrii ai ambasadei.

În foarte scurt timp Lady Alicia îi conduce pe aceștia afară și în încăpere rămâne Sofia, mama

ei, aceeași Lady Alicia și ceilalți doi rigizi care erau cu ea.

Eu mă simt în plus, dar nu mă mișc până nu primesc directive de la Sofia.

Ea nu mă privește, afișând în continuare aceeași atitudine regală și elegantă, dar aș da orice să se întoarcă măcar o secundă spre mine să îmi dea un semn ce ar trebui să fac. Pare foarte naturală și se vede că este crescută în acest mediu.

Însă eu sunt pe un teritoriu total necunoscut și nu am niciun control. Ironia situației mă amuză, dar mă abțin să îmi dezvălui starea interioară, așa că îmi mențin atitudinea sobră și rece.

— Acum aș dori să rămân doar cu fiica mea, declară mama Sofiei, întorcându-se spre Lady Alicia.

Dar când dau să ies și eu, mi se adresează:

— Domnule Shannon, vă rog să mai rămâneți cu noi câteva minute.

Ok.... asta mă ia prin surprindere, dar rămân pe loc și îi urmăresc pe ceilalți care ies în liniște, împreună cu garda de corp care închide ușa în urma lui.

Și atunci ceva se întâmplă.

Sofia este luată în brațe cu căldură și cu un zâmbet real pe chip de mama ei. Rămân așa câteva clipe, iar eu respir adânc, pentru că o piatră mi se ia de pe suflet.

— Arăți minunat, scumpa mea, îi spune aceasta în spaniolă, dar din fericire înțeleg această limbă de când am fost garda de corp a unui politician mexican și am prins destul de repede.

— Întinerești pe zi ce trece, mamă, îi spune Sofia, care își dă jos pălăria de pe cap, așezând-o pe masa de lângă.

— Ești o scumpă, ca de obicei. Din fericire, ai genele mele și o să te mențiii la fel de tânără și la vârsta mea, zâmbește aceasta, aruncând o privire spre mine. Oare îmi era mai mult adresată mie afirmația? Îi face reclamă fiicei ei?

Adevărul este că doamna se menține foarte bine și foarte subțire, având o conformație foarte asemănătoare cu a Sofiei.

— Ana Sofia Maria Catalina de Calabria! Ai reușit să ajungi?

Înșiruirea impresionantă de nume, multe care nici nu erau specificate în dosar, sunt rostite de o altă voce elegantă din camera alăturată și imediat își face apariția o doamnă cam de aceeași vârstă cu cealaltă doamnă, îmbrăcată cu o rochie roz pal și cu o mică tiară pe cap.

Aceasta își face intrarea cu un zâmbet luminos pe chip și cu brațele deschise spre Sofia, o îmbrățișează cu putere pe aceasta.

— Nepoata mea favorită! Mi-a fost așa dor de tine!

Apoi se îndepărtează de ea și o privește certăreț.

— Sunt încă supărată că nu ai venit să petreci nici măcar Sărbătorile cu noi.

— Încerc să vin anul acesta.

— Da... Da... Așa ai spus și anul trecut.

— Ți-am spus de ce nu îmi place să vin de Sărbători la palat. Prea multă reclamă, tot felul de fotografii oficiale. Crezi că anonimatul ăsta al meu se întreține singur?

— Dar întreține-l altfel, însă fără să ne privezi pe noi de prezența ta. Acum scapă de peruca asta grotească, să îți admir frumusețea naturală.

Îmi place de ea.

Sofia se conformează și scapă destul de repede de perucă, probabil știind că va trebui să o facă la un moment dat.

— De parcă aveți timp de mine de Sărbători. Aveți amândouă programul atât de încărcat, încât eu iar ajung să petrec timpul cu nepoții gălăgioși ai celorlalți.

Mama ei chicotește.

— Hai că nu sunt chiar atât de răi... zice ea în apărarea acestora.

— Cât ai stat cel mai mult cu ei?

— Nu îmi amintesc... poate o jumătate de oră.

— Eu am stat două ore și m-am lecuit de tot.

— Vai, exclamă Regina cu ochii mari, sper că nu vrei să spui că te-ai lecuit de copii de tot și că nu vrei să ne faci nepoți?

Sofia își dă ochii peste cap.

— Ana Sofia! O ducesă nu își dă ochii peste cap! o ceartă ușor mama ei.

— Vrei să îți arăt o reluare să vezi că se poate?

— Nu fi obraznică!

Dar Sofia o sărută pe obraz și doamna se topește ca o bucată de plastilină sub atingerea caldă a fetei.

Efectul Sofia. L-am simțit și eu și știu cum e. Și aș vrea să îl mai simt...

— Deci? întreabă din nou Regina, așteptând lămuriri din partea nepoatei.

— Momentan planurile mele nu vizează și acest aspect.

— Pentru că muncești prea mult! intervine mama ei nemulțumită. De aceea probabil că nici nu rezistă bărbații lângă tine, că ești deja măritată cu munca.

— Mamă, nu cred că e momentul să discutăm despre asta, spune ea vizibil deranjată de subiect.

— Dar sunt mai mult decât dispusă să îți găsesc și un potențial soț, dacă ești de acord. Care poate te va face să mai renunți la câteva ore la

birou, ca să le petreci cu el. Am avut un bal săptămâna trecută unde au fost prezenți câțiva lorzi destul de chipeși, care sunt sigură că ar fi chiar genul tău.

— Mamă! Exclus căsătorie aranjată!

— Dar nu aranjez decât să îi cunoști și mai departe vă descurcați.

Gândul mă neliniștește foarte tare, dar nu las să se vadă. Imaginea Sofiei alături de alt bărbat nu este pe gustul meu deloc și un ciudat sentiment de posesivitate își face loc în inima mea. Știu că nu am niciun drept, pentru numele lui Dumnezeu, dar nu pot să stau calm la acest gând.

— Nici nu vreau să aud. Dacă stau să mă gândesc, cred că nici nu îmi doresc pe cineva de viță nobilă. Sunt prea înțepați.

Regina chicotește, dar mama ei se preface a fi rănită.

— Te referi doar la ei sau și la noi?

— Persoanele de față sunt excluse, mamă, și o sărută din nou, având același efect mult râvnit și de mine.

— Ne cerem scuze, domnule Shannon, mi se adresează aceasta cu un zâmbet cald, brusc conștientă de prezența mea. Nu am mai văzut-o pe Sofia de peste un an și ne-am lăsat purtate de val.

Îi dă drumul fiicei, a cărei mâini o ținea în a ei și face un pas spre mine.

— Pentru moment aș vrea să revenim la lucruri mai serioase. Am vrut să vă reținem câteva minute pentru a vă pune la curent cu situația pentru care am solicitat serviciile dumneavoastră.

Ridică de pe o masă alăturată un dosar pe care mi-l întinde. Chipul ei este mult mai serios acum.

— Se pare că amenințarea este reală, îmi zice în timp ce eu studiez niște poze și câteva rapoarte. Am reușit să obținem o înregistrare de pe o cameră a unui magazin din zona unde cei doi bărbați, pe care îi vedeți în poze, au încercat să îl răpească pe fiul meu acum două săptămâni. El a reușit să scape datorită unor tineri binevoitori care au luat inițiativă și au intervenit. Înregistrarea ne-a ajutat să îi identificăm pe cei doi și, face o pauză uitându-se spre Sofia care o privește cu preocupare, este vorba de doi foști angajați ai casei regale. Au fost concediați acum câteva luni pentru că furau chiar din palat. Sunt hoți mărunți, dar care acum vor să obțină o recompensă frumoasă pe seama noastră. Ei sunt printre puținii oameni care știu și de poziția actuală a Sofiei și, cum noi am întărit paza foarte aspru la castel, agenții noștri de securitate nu elimină varianta ca ei să se reorienteze spre ea, în special că sunt la curent cu afecțiunea pe care și Regina i-o poartă fiicei mele.

Ultima dată au fost văzuți în Londra la două zile după tentativa eșuată, iar de atunci au dispărut de tot.

— Noi am vrut să aducem mai mulți agenți de securitate în jurul Sofiei, continuă Regina, însă ea refuză cu vehemență.

— Sunt sigură că Nicholas este foarte capabil să își facă treaba, spune Sofia rece. Își tratează jobul cu foarte multă seriozitate.

Simt o mică înțepătură, care îmi este imediat confirmată de o privire tăioasă din partea ei.

— Referințele lui ne-au convins că este persoana potrivită pentru Sofia, spune mama ei și are loc un mic schimb de zâmbete între ea și Regină.

Gestul este observat și de Sofia care din nou dă ochii peste cap, vizibil iritată.

— Acum mă arunci în brațele unor lorzi, acum îmi bați un apropo la garda mea de corp! Cine ești și ce ai făcut cu mama mea?

Aceasta afișează un zâmbet inocent ca răspuns la privirea stupefiată a Sofiei.

— Am văzut niște filme.

Cu greu mă abțin să nu zâmbesc.

Sofia

Sunt plăcut surprinsă și în același timp rușinată de comportamentul celor două femei cu care am rămas acum singură în cameră.

După ce Nicholas părăsește încăperea, amândouă se uită la mine cu subînțeles.

— Am ales bine, zice mama către Regină.

— La cât de pretențioasă e, zici că ea e Regina și nu m-ar surprinde să nu îi placă nici de el, răspunde aceasta, iar eu se pare că sunt un simplu spectator.

— E prea drăguț să nu îl placă. Nu ai văzut ce fund are?

— Mamă! exclam șocată. Sunt și eu pe aici! Și la ce filme te-ai uitat mai exact?

Ea îmi zâmbește cald.

— Ești prea mică să știi tu din astea.

E prima dată când o văd pe mama mea glumind așa. Când o văd ca pe o mamă normală și nu îmi vine să cred.

— Eu nu am prea mult timp la dispoziție, pentru că trebuie să mă pregătesc pentru următoarea întâlnire, zice repede Regina și ne așezăm eu și mama pe o canapea, iar ea pe fotoliul de lângă. Spune-mi ce ai mai făcut pe aici. Care mai e viața ta?

— Muncă și din când în când un pic de relaxare.

— Tot cu prietenele tale?

— Tot cu ele.

— Ai niște prietene prețioase. Mă bucur enorm că ai avut norocul să le găsești.

— Nici nu îți imaginezi cât de bucuroasă sunt eu că ele fac parte din viața mea.

— Eu, din fericire, am avut-o pe mama ta încă de mică alături de mine, așa că înțeleg perfect ce spui. Mi-ar face plăcere să le cunosc într-o zi, așa că insist să veniți toate la Palat și o să organizăm un bal minunat pentru voi.

Nu știu cât de tare le-ar încânta pe fetele mele ideea unui bal, toate fiind mari fane ale anonimatului, chiar și Tara, care este actriță. Și ea ar prefera oricând să devină o persoană pe care să nu o recunoască nimeni pe stradă. Dar o vacanță la Palat cred că le-ar surâde.

— O să vorbesc cu ele și o să încercăm să ne mobilizăm.

— Perfect! Vă aștept! zice cu entuziasm. În altă ordine de idei, viața sentimentală cum e?

Mă așteptam.

— Nimic de raportat.

— Asta din cauză că muncești prea mult, îmi reproșează ea certăreț.

— Lasă pe mâna mea, că o să aflu eu tot despre capitolul ăsta, zice mama cu încredere.

— Minunat! Atunci lasă-mă să te mai iau o dată în brațe, draga mea, că trebuie să plec, dar sper să te revăd cât mai curând și să avem ocazia să povestim mai multe.

O îmbrățișez cu drag. După ce ea mai discută

puțin cu mama despre viitoarea lor întâlnire și despre ședința foto la care eu nu vreau să particip și le confirm asta din nou și acum, chiar dacă ele îmi aruncă priviri certărețe pentru refuzul meu.

Rămân cu mama și pentru prima dată o simt altfel. O simt mult mai deschisă și mult mai aproape de mine. O singură dată m-am mai simțit așa lângă ea, în seara în care mi-a spus că acceptă ca eu să plec la studii.

Se așază lângă mine și îmi ia mâinile în ale ei.

— Cum ești? mă întreabă blând.

— Sunt bine. Tu?

— Obosită după drum, fusul orar mă dă peste cap puțin, dar astea sunt mărunțișuri care se rezolvă de îndată ce ne întoarcem acasă.

Mama mea nu a fost niciodată o mare fană a călătoriilor la mare distanță de casă. Spania îi oferă mereu ce își dorea și iubește această țară atât de mult încât chiar simte că își trage seva vieții de pe acele meleaguri. Nu ar putea să stea mai mult de două săptămâni în altă parte, altfel s-ar îmbolnăvi.

— Dar și tu pari puțin cam obosită, remarcă ea îngrijorată.

Sunt conștientă de cearcănele mele, dar niciodată nu aș putea să îi spun că se datorează bărbatului pe care îl doresc, dar care vrea să mă lege de pat.

— Lucrez la un proiect cu Tokyo și de multe ori trebuie să stau până târziu ca să pot discuta cu ei. Este doar o perioadă, încerc să o liniștesc.

— Ana Sofia, tu mereu ai perioade din astea și nu încerca să negi, pentru că te cunosc prea bine. De mică ai fost o fată conștiincioasă, care a muncit mai mult decât noi toți la un loc pentru a obține ceea ce își dorea. Chiar dacă ești plecată de acasă, nu înseamnă că nu am nici cea mai mică idee ce faci.

— Mă spionezi? o întreb zâmbindu-i.

— Nu, draga mea. Am renunțat la asta de când mi-ai arătat câți bani ai făcut pe perioada studiilor fără ajutorul nostru. Atunci mi-am dat seama că ești deja o femeie independentă așa cum întotdeauna ți-ai dorit și că nu mai ai nevoie de supravegherea mea, care mai rău te-ar fi deranjat. Dar lumea vorbește. Și nu ai idee cât de mândră sunt de tine când oameni de afaceri vin la diferite dineuri sau afaceri să îmi spună că au avut onoarea să te cunoască sau să colaboreze cu tine.

Lacrimile îmi inundă ochii și nu pot să cred că aud cuvintele pe care mi le-am dorit întotdeauna să le aud din gura ei.

Chipul ei este luminos și are ochii la fel de înlăcrimați.

— Am greșit atât de mult față de tine, dar sper să mă înțelegi că am crezut că e cel mai bine

pentru tine. Apoi mi-am dat seama că nu am nimic de pierdut dacă am încredere în tine și mă bucur din suflet că ai venit aici și că ai viața pe care ți-o dorești. Alături de noi oricum ai mereu un loc al tău la Palat unde poți să vii sau să pleci oricând dorești.

Nu pot să vorbesc pentru că lacrimile deja mi se preling pe obraji, iar nodul din gât amenință cu un val și mai puternic. O iau în brațe și mă strânge cu putere la pieptul ei și stăm așa minute bune.

Mă simt cea mai fericită fiică de pe planeta asta.

Capitolul 8

Nicholas

Întâlnirea asta clar nu a decurs așa cum mă așteptam. M-am speriat puțin la început, dar apoi am înțeles de ce Sofia nu și-a dat prea mult interes să mă instruiască în legătură cu regulile Curții Regale. Pentru că știa că va fi o întâlnire relaxantă. Chiar și pentru mine.

Când iese din apartament o privesc imediat în ochi, sperând că pot citi ceva despre cum se simte și cum a decurs discuția de dincolo de ușă.

Și veștile nu sunt bune. Ochii ei sunt puțin înroșiți și îmi dau seama că a plâns.

Inima îmi stă în loc înainte să se facă mică cât un purice.

Dar nu pare supărată, ceea ce se contrazice cu ochii ei roșii care spun altceva. Sunt confuz. Și tot ce mă interesează este să știu dacă ea este bine sau nu.

Nu vreau să sufere și imediat mă gândesc ce aș putea să îi fac să îi îndulcesc starea.

Plecăm în tăcere și trecem tăcuți și de mulțimea de jurnaliști. Peruca e la locul ei și din nou trecem neobservați.

Când suntem singuri în mașină vreau să o întreb, dar apucă să îmi spună doar că nu ne mai întoarcem la birou azi și apoi îi sună din nou telefonul și până când ajungem acasă nu mai reușesc să vorbesc nimic cu ea.

— Ești bine? o întreb de îndată ce închid ușa apartamentului în spatele meu și după ce verific că totul este în regulă în locuință.

Ea mă privește prin lentila groasă a ochelarilor la care nu a renunțat încă.

— Da, zice privindu-mă confuză.

— Ok, dacă nu vrei să îmi spui, te înțeleg, spun ușor iritat.

Eu chiar o simt mai aproape după episodul de ieri, dar ea pare că l-a uitat și din nou preferă să mă țină la distanță.

— Vreau doar să îmi spui dacă ai nevoie de ceva, dacă pot face ceva pentru tine care să îți aducă măcar puțin confort.

Atunci își scoate foarte încet ochelarii, apoi pălăria și vine spre mine, în timp ce își scoate cu oboseală în mișcări și pantofii din picioare. Se oprește la doar câțiva centimetri de mine și îmi este de ajuns să simt cum mirosul ei minunat mă cuprinde, îmi inundă nările până la creier și nu pot să mă mișc. Mă privește în ochi, dar își lasă capul în jos și se reazemă cu fruntea de pieptul meu.

Din clipa asta sunt al ei.

Îmi pun mâinile ușor pe spatele ei cald să știe că nu vreau să o resping, iar ea se cuibărește mai aproape de mine, lipindu-și obrazul și pieptul de corpul meu.

Nu. Din clipa asta sunt de fapt al ei. Respir adânc și știu că îmi aude bătăile puternice ale inimii. Apropierea ei mă face să simt că trăiesc, că explodez de atâtea emoții pe care nici nu sunt capabil să le identific acum.

Îmi place să o simt în brațele mele, lipită de pieptul meu și să îi simt răsuflarea caldă prin cămașă. Dacă aș fi un egoist nenorocit aș ține-o lipită de mine ore întregi și apoi aș face dragoste cu ea, legată sau nelegată. Dar nu sunt. Sau cel puțin îmi doresc să nu fiu. Chiar dacă ea e prea dulce și prea caldă.

Din fericire, pentru ea, se desprinde încet din îmbrățișare, dar mai rămâne cu o palmă lipită de pieptul meu, deasupra inimii, unde privește în gol cu ochii ei umezi.

— Am avut o discuție foarte plăcută cu mama, șoptește ea și apoi își ridică ochii spre mine și sunt din nou înlăcrimați.

Dar îmi dau seama acum că nu sunt lacrimi de tristețe, ci de fericire.

— Mi-a spus cât este de mândră de mine.

Zâmbește și o lacrimă se prelinge ușor pe obrazul ei.

— S-a schimbat atât de mult încât simt că în sfârșit pot să respir fără să mă mai simt vinovată.

Pare atât de fragilă și vreau să o iau în brațe din nou, să îi sărut lacrima de pe obraz și apoi să îi sărut buzele moi și să o fac să simtă toată fericirea pe care i-o pot oferi.

Dar îi zâmbesc și îi șterg lacrima de pe obraz cu o mângâiere.

— Mă bucur pentru tine, Sofia. Era timpul să rezolvați aceste probleme și să fiți fericite.

— Mulțumesc, Nicholas.

Îmi zâmbește, dar își retrage mâna de pe pieptul meu și încă îi simt urma degetelor calde pe pielea mea. Acum acolo este un loc gol, unde știu că ar trebui să fie atingerea ei.

Și cu toate astea trebuie să mă abțin de la astfel de gânduri și fantezii care nu se vor îndeplini niciodată. Ce a fost ieri a fost un moment minunat și unic. Dar mai mult de atât, ea nu va putea să accepte. Iar eu să nu mai visez cu ochii deschiși. Pentru sănătatea mea mentală, dar și fizică. Pentru că orice gând se răsfrânge în pantalonii mei și începe să fie dureros.

— Ți-e foame? o întreb pe un ton mai degajat.

— Am mâncat puțin cu mama.

În vocea ei simt dezamăgire. Dar și ea vrea să ia distanță.

— Cred că o să mă întind puțin în pat, pentru

că pe seară am o ședință online cu Tokyo și vreau să fiu în formă.

— Iar muncești până târziu?

Nu mă pot abține să nu îi atrag atenția. Mă îngrijorează stilul ei de viață.

— Nu e ca și când am altceva mai bun de făcut, Nicholas.

— Eu cred că ai avea destule alternative. Ești în unul dintre cele mai spectaculoase orașe de pe planetă, iar cel mai frumos parc este la nici cincizeci de metri de clădirea ta.

Stă puțin pe gânduri, își ține buzele ca și când cântărește propunerile mele.

— Ai dreptate, zice după câteva clipe. Aș putea să îmi iau laptopul și să lucrez în parc.

— Nu asta am vrut să spun...

Dar deja s-a întors cu spatele la mine și a pornit spre dormitor, ignorându-mă.

Doamne, câte aș vrea să îi fac femeii ăsteia. Dar, în clipa asta, aș vrea să o iau de umăr și să îi dau o palmă la fund pentru că mi-a întors spatele, iar apoi să o duc în dormitor, să îi gust fiecare centimetru al pielii, să îi ling sfârcurile întărite și să cobor spre pântecul ei fin și apoi între picioare, unde găsesc cel mai fierbinte loc al ei.

Închid ochii și încerc să mă gândesc la păsările prin parc, la mașini și motoare de mașini, dar nimic nu are efect.

Singura mea scăpare este un nou duș rece.

Sofia

Momentul de ieri după-amiază a fost unul destul de... intim. Nu la fel de intim ca cel de acum câteva zile, care a depășit limitele intimității, dar de data asta l-am simțit altfel... L-am simțit aproape nu numai fizic, dar și cu sufletul. Am avut sentimentul plăcut că îi pasă cu adevărat de mine. Până când a făcut un pas înapoi și a schimbat subiectul și, după aceea, a fost din nou distant. A redevenit bodyguardul preocupat de siguranța mea.

Am ieșit la o plimbare prin parc, dar el a stat constant la un metru în spatele meu sau la un metru lângă mine. Dar nu mai aproape. Chiar și când vorbeam, păstra distanța. Chiar și când am râs de copiii care se stropeau cu apă, bucurându-se de anii inocenței, el era la fel de concentrat să mă apere de stropii de apă, dar păstrând aceeași distanță.

Constant prezența lui îmi amintește că degetele acestui bărbat au fost în mine și m-au făcut să îi țip numele de plăcere, însă el nu schițează nimic. Și nici nu pare că ar vrea să discute despre ce s-a întâmplat, despre nevoia aceea a mea care m-a făcut să profit de atingerea lui, ca o egoistă, conștientă că nu va fi mai mult.

Și cu cât se îndepărtează de mine, cu atât îl vreau mai aproape. Îmi doream să îl iau de mână

și să ne plimbăm unul lângă altul și... atunci mi-am dat seama că sunt îndrăgostită.

Am realizat asta într-o secundă și m-am oprit în loc. Apoi m-am uitat spre el încruntată, dar nu am zis nimic. Doar l-am studiat. Am vrut să văd atunci, în clipa aia dacă citesc pe chipul lui un semn că și el simte la fel și că este ceva mai mult decât o atracție chiar și pentru bărbatul ăsta rece de lângă mine.

Dar el m-a privit cu ochii lui albaștri câteva clipe și apoi și-a mutat privirea undeva peste umărul meu și nu a spus nimic. Era din nou în modul „ignore", poate chiar puțin prea concentrat, uitându-se împrejurul nostru ca și când voia să plece mai repede de acolo, de lângă mine.

— Cred că putem să ne întoarcem, mi-a spus.

Oftând, nervoasă m-am întors pe călcâie și am mers spre prima alee care ducea spre casă, cu el la aceeași distanță de aproape un metru în spatele meu.

Am mâncat singură, după ce mi-a spus că trebuie să verifice ceva în timp ce eu o să îmi iau cina. Era o aluzie subtilă că nu mă va acompania.

Telefonul personal îmi sună și sunt trezită din reveria mea.

Este Tara, care vrea să afle vești despre proiectul nostru, așa că o anunț că merge foarte bine și îmi recomandă să fac ceva și să mă relaxez zilele astea, cât proiectul depinde de echipa din Tokyo.

— Mă voi relaxa în weekend, îi spun zâmbind.

— Abia aștept să ne vedem și totodată să îți văd bodyguardul, râde ea.

— Dacă vrei, ți-l trimit acum, dar îl și păstrezi, zic acru.

— Hopa. Probleme în Paradis?

— Niciun Paradis, draga mea. E doar o gardă de corp.

— Ultima dată nu era așa...

— Acum e și mai rău, însă răceala lui ar aduce zăpadă și în Hawaii, zic cu o indiferență prefăcută.

— Auch, așa rău este?

— Ceva în mine îmi spune că nu este atât de indiferent pe cât lasă să se vadă, dar susține una și bună că el trebuie să își facă treaba...

Și imaginea lui lipit de mine când am avut orgasm, cuvintele lui că sunt superbă, toate îmi revin în minte și corpul meu se trezește imediat, dornic să aibă parte de atingerea lui din nou. Însă, închid ochii și încerc să alung dorința asta și, în primul rând, să nu mă dau de gol cu adevărata problemă pe care o are Nicholas și anume pasiunea lui pentru control, deoarece nu sunt pregătită să discut cu cineva aspectul ăsta.

— Poate e mai bine așa, zic.

Oftez și îmi frec încet fruntea cu buricele

degetelor, încă ținând ochii închiși pentru a-mi aminti momentele în care, de fapt, s-a îndepărtat de mine, chiar dacă vedeam în ochii lui că vrea altceva.

— Baby, îmi spune cu grijă, tu te-ai îndrăgostit de el?

Îmi las capul pe spate și oftez din nou.

— Așa se pare.

— Oh, drace... zice făcând ochii mari.

Videoconferința ne permite să ne vedem ca și când suntem una în fața celeilalte.

— Mai rezistă câteva zile și în weekend îl torturăm!

Încep să râd amar.

— Dacă ar ști el că va trebui să stea pe lângă 5 femei care vor să îl toace ca pe zarzavat...

— Și asta îl așteaptă!

— Nu are rost, Tara. E doar o pasiune trecătoare și o să îmi treacă, spun cu hotărâre. Problema nu este numai la el, este și la mine. Din ce mi-am dat seama, oricum noi nu ne prea potrivim, așa că este mai bine să trec cu vederea toată povestea asta și să sper că o să se termine cât mai repede.

— Sper că nu gândești așa din cauză că tu ești o prințesă și el este o gardă de corp...

— Doamne, nu! Și nu sunt prințesă! îi repet a mia oară deja exasperată. Pur și simplu suntem

oameni care își doresc lucruri diferite de la celălalt partener.

— Ești sigură?

Nu pot să îi spun cum stă treaba pentru acest bărbat și ce își dorește el cu adevărat să îmi facă.

— Da. Foarte sigură. Așa că nu îl torturăm în weekend, ci îl lăsăm să își facă treaba și îl ignorăm.

— Cum spui tu, baby.

Plecăm de la birou destul de târziu, ca de obicei. În parcarea subterană mai sunt foarte puține mașini pe locurile rezervate companiei mele, dar pe alte parcele sunt destul de multe mașini și mă întreb dacă și restul mașinilor aparțin tot unor obsedați de muncă ca mine.

Urc în mașină pierdută în gânduri, trecând cu vederea gestul lui Nicholas de a-mi deschide ușa. Mă gândesc dacă ar trebui să mai reduc orele de lucru. Să îmi găsesc un hobby cum are Amber, care constant încearcă rețete noi sau Tara, care e fană a benzilor desenate cu super eroi sau Deanne, care în timpul liber îi place să se îmbrace în haine cât mai simple și să se bage în seamă cu oamenii normali, pentru că oricum ea ca persoană publică este foarte discretă și puțini știu cum arată în realitate.

Fiecare cu jocurile ei și cu modalitatea ei de a-și umple timpul. Eu însă, nu cred că am așa ceva.

Muncesc, iar când am timp, mai citesc o carte sau mă uit la ce găsesc pe la televizor. Poate că azi ar trebui să mă apuc de o carte nouă și să mă deconectez puțin de realitate. Una de dragoste. Nu! Că o să mă facă să mă gândesc la Nicholas.

Nu știu când mașina pornește să iasă din locul de parcare, dar știu când aud niște scârțâituri de roți și în clipa următoare mașina este lovită extrem de puternic din partea opusă mie și sunt izbită de geamul din lateral.

Din clipa aceea totul se scurge ca într-un vis, în care sunt destul de confuză, în timp ce urechile încă îmi țiuie și nu aud decât alarma unei mașini lovite colateral în urma accidentului.

Primul instinct îmi spune să mă uit la Nicholas și îmi dau seama că mașina cealaltă a lovit undeva pe partea lui și, când văd airbag-urile umflate, panica începe să mă cuprindă, inima să îmi bată nebunește și trebuie să văd dacă este teafăr.

Dar el deja se întoarce spre mine și privirea lui îmi spune că ceva mult mai grav se întâmplă, în special când îl aud poruncindu-mi:

— Fugi! Încerc să îi țin!

În starea mea de confuzie nu înțeleg la ce se referă, dar prezența a doi bărbați care coboară din mașina care ne-a lovit, mă aduce din ce în ce mai aproape de realitate. Cineva încearcă să ne facă rău sau chiar să mă răpească.

Nicholas coboară rapid pe partea pasagerului din dreapta în același timp în care și eu deschid portiera să ies, dar bărbații deja sunt lângă noi și nici nu îmi dau seama când el este amenințat cu un pistol și eu am spatele lipit de un alt bărbat care mă ține nemișcată sub amenințarea unui cuțit.

— Tu vii cu noi, mârâie acesta în urechea mea, în timp ce celălalt urlă disperat la Nicholas să arunce arma, altfel o să îmi taie gâtul.

Bărbatul acela îmi pare cunoscut și îmi dau seama că e unul dintre cei care au lucrat la palat și au încercat să îl răpească și pe fratele meu. Are în jur de 40 de ani, dar pare destul de amenințător. Cu toate acestea continuu să sper că sunt niște hoți și nu sunt criminali profesioniști cu suflet atât de rece și sper ca Nicholas să nu fie rănit de el.

Gândul acesta mă sperie mai tare decât dacă ar fi să pățesc eu ceva. Au nevoie de mine în viață ca să ia recompensa, însă nu au nevoie de el. Inima îmi bate și mai tare și simt un nod în gât care amenință să vină cu lacrimi pline de durere și spaimă.

— Nu vreți să îi faceți niciun rău pentru că o să vă pască o pușcărie și mai lungă și mai grea, le spune amenințător Nicholas, care încă nu a renunțat la arma lui și o are îndreptată spre cel care are la rândul lui arma spre el.

Acela se apropie la aproape un metru de arma lui Nicholas și e vizibil agitat. Dar Nicholas este controlul întruchipat și nu schițează niciun gest de slăbiciune.

— Dacă lași arma și ne lași să plecăm cu ea, nimeni nu o să fie rănit, zice agitatul. Așa că arunc-o sau o crestăm puțin pe ducesă.

Și îi face un semn bărbatului care mă ține imobilizată și acesta mută lama cuțitului pe brațul meu dezgolit și îmi face o tăietură mică, dar e de ajuns să mă sperie și să scap un țipăt ușor, iar totul în jur să se cutremure și să îmi dau seama că lucrurile nu sunt deloc favorabile unei scăpări ușoare.

Ochii lui Nicholas sunt ca o furtună și maxilarul lui este încordat. O secundă se uită la mine și atunci știu ce am de făcut.

Îmi amintesc cursurile de autoapărare pe care le-am avut împreună cu fetele acum câțiva ani, pentru că eram toate conștiente că într-o zi este posibil ca cineva să încerce ceva de genul acesta.

Iar cuțitul este încă departe de orice zonă vitală a corpului meu... mai mult sau mai puțin. Așa că mă uit spre Nicholas care este acum cu fața spre mine și spre cei doi indivizi și își ridică arma în semn că renunță la luptă, dar sper ca din privirea mea să își dea seama ce am de gând să fac.

— Gata, spune el individului, cu arma atârnându-i de degetul arătător. Nu îi face niciun rău.

Simt corpul celui din spatele meu că se relaxează şi acum e momentul.

Nu ştiu exact ce fac, dar cred că reuşesc să îl lovesc la picior, el se apleacă din instinct şi îl mai lovesc cu cotul în gură sau în cap pe undeva şi în clipa următoare aud un zgomot puternic de armă şi îl văd pe celălalt individ pe jos, iar Nicholas cu arma îndreptată deja spre cel din spatele meu.

Dar un alt zgomot de armă se aude foarte aproape de noi şi privirea lui Nicholas fuge din nou spre mine şi, luându-mă de mână, mă trage în spatele unei maşini, acoperindu-mă cu braţul lui şi de acolo mă conduce printre vehiculele parcate, încercând să scăpăm de al treilea individ care vrea să ne nimerească. Fugim spre scările de urgenţă şi ştiu că sunt în spatele nostru pentru că le aud paşii zgomotoşi pe beton. Îmi scot pantofii cu toc, conştientă că şi eu pot fi la fel de zgomotoasă ca ei şi, strângându-l cât pot de tare pe Nicholas de mână, îl urmez în tăcere în timp ce am urcat la etajul superior al parcării şi, cât putem de aplecaţi, ne strecurăm printre maşinile parcate în linişte.

În spatele unui sedan ne lăsăm pe vine şi stăm câteva clipe lipiţi cu spatele de peretele rece, încercând să auzim paşii celorlalţi pentru a-i localiza.

Se uită spre mine, strângându-mi degetele pe care abia le mai simt, dar nu mă interesează. Nu îl las să îmi dea drumul nici moartă.

Privirea lui îmi scanează chipul și ochii lui sunt turbați de furie. Mă șterge pe frunte și, când retrage mâna, îmi dau seama că e sânge.

Adrenalina mi-a inundat corpul și nu simt durerea. Pot să am o gaură în cap, că nu simt nimic decât mâna lui și inima care îmi bate ca nebuna.

— Ești bine? mă întreabă, dar buzele doar formează cuvintele, fără sunet.

Aprob din cap și îmi dau seama că tot corpul îmi tremură și oricum nu aș fi capabilă să scot un cuvânt în clipa asta.

Dar el mă privește încă o secundă și apoi își lipește buzele de ale mele, într-un sărut apăsat care aproape că îmi strivește buza de jos. Este electrizant și dureros de plăcut, dar îmi dă un sentiment de calm și de confort cum nu mă așteptam. Se desprinde mai repede decât mi-aș fi dorit, dar sunt conștientă că nu este momentul potrivit pentru așa ceva.

Mâna lui o strânge din nou pe a mea și ne mișcăm la fel, furișându-ne prin spatele mașinilor, până când îmi spune să aștept o secundă și îmi dă drumul la mână. Panica mă cuprinde și e în tot corpul meu, în stomacul meu, în privirea mea și probabil își dă seama de asta și îmi șoptește:

— Încerc să deschid o mașină să putem pleca. Sunt aici aproape și nu o să te las singură.

Nu schițez nimic pentru că am sângele înghețat în mine, dar el dispare din raza mea vizuală pentru un timp care pare că s-a oprit în loc. Nu aud niciun zgomot, nu îi aud pe răpitori, dar nici pe Nicholas.

Și totuși el reapare după câteva clipe și mă ia din nou de mână până trecem de încă câteva mașini și mă ajută să mă strecor pe bancheta din spate a unei mașini vechi ce probabil i-a fost mai ușor să o deschidă.

— Stai culcată, îmi șoptește și el se urcă la fel, fără a face un zgomot, pe scaunul șoferului unde, umblând câteva secunde în bord, reușește să pornească motorul și apoi accelerează în viteză spre ieșire.

Două noi zgomote puternice de împușcături se aud și scârțâitul roților, apoi lovitura produsă de mașina care lovește bariera de la ieșirea din parcare și imediat suntem pe bulevardul aglomerat.

Dar Nicholas se strecoară printre mașinile din trafic, constant uitându-se în oglinda retrovizoare asigurându-se că nu suntem urmăriți.

După câteva clipe reușesc să mă ridic puțin, cu grijă, așteptând ca el să mă corecteze dacă trebuie să continuu să stau lipită de banchetă, dar nu

zice nimic și mă îndrept, uitându-mă la el și apoi în spatele nostru. Sunt multe mașini și nu îmi pot da seama dacă suntem urmăriți.

— Ești bine?

Mă întreabă ca un tunet, dar nu este decât îngrijorare în glasul lui și știu asta.

— Da, spun cu glas stins. Tu ești rănit?

— Importantă ești tu, nu eu.

— Nu! Amândoi suntem la fel de importanți!

— Doamne, femeie, îmi vine să trag mașina asta pe dreapta și să te sărut până rămân fără aer, îmi spune printre dinți și vocea lui e un mixt de adrenalină și dorință.

Și îmi simt sângele pompând inima cu putere.

— Ești cea mai curajoasă ființă pe care am întâlnit-o până acum, îmi spune. Cu toate că nu știu dacă ar trebui să te sărut pentru nebunia pe care ai făcut-o sau să urlu la tine cât mă țin plămânii.

— Prefer prima variantă, spun încet, cu vocea încă tremurând din cauza adrenalinei.

— Și eu, spune și privește din nou la mine prin oglinda retrovizoare, apoi se uită după mașina urmăritorilor.

Scoate telefonul din buzunar și formează un număr care răspunde imediat.

— Am fost atacați, îi spune direct persoanei care a răspuns. Trei indivizi au încercat să o

răpească pe ducesă în parcarea clădirii de birouri. Unul este rănit în piept, deci va avea nevoie de spitalizare.

Cealaltă persoană mai spune ceva și el continuă spunând că mașina noastră a fost avariată și că ne deplasăm în alt vehicul până suntem siguri că nu ne urmărește nimeni.

— Revin când o voi duce la un loc sigur pentru a vă comunica poziția noastră.

Mai schimbă câteva cuvinte și apoi închide, concentrându-se din nou la drum.

— Nu mergem acasă?

— În niciun caz, zice scurt. Șeful de securitate al Casei Regale, cu care tocmai am vorbit, o să anunțe poliția și spitalele să fie atente dacă va ajunge bărbatul rănit la ei, însă ceilalți se pot debarasa de el și apoi, presați de timp până când toată lumea va fi pe urmele lor, vor încerca să își ducă misiunea la bun sfârșit. Trebuie să stăm ascunși câteva zile, în care sigur vor fi prinși.

— Și atunci unde mergem?

— Încerc să mă gândesc. Am putea să mergem la poliție, însă și tipul cu care am vorbit a punctat bine spunând că o armată de polițiști pe lângă tine, va atrage imediat atenția presei și știm foarte bine cu toții că nu vrei asta. Așa că, momentan încercăm să ne descurcăm amândoi, departe de pericol și eventual, de presă.

— Știu eu un loc unde putem merge, spun încet știind că locul acela este ideal pentru a ne ascunde acolo.

Doar 5 persoane știm de el.

Capitolul 9

Nicholas

Mă așteptam la un depozit abandonat sau vreun hotel preferat, iar când mi-a zis să o iau spre Hamptons, am crezut că este o căsuță de vacanță.

Dar am ajuns în fața unor porți mari din metal peste care nu ar trece decât un tanc, cu multe camere de supraveghere și protejate de câteva coduri de securitate, pe care Sofia le tastează și le confirmă verbal.

Mă simt ca și când am ajuns într-o facilitate secretă a armatei, însă după ce porțile se deschid și trecem de mai mulți copaci, aleea ne conduce spre o casă imensă, construită într-un stil modern, cu pereți din sticlă și foarte luminoasă.

— Cine locuiește aici? o întreb când văd că mai multe lumini sunt aprinse la intrare și la parter.

— Nimeni.

— Se aprinde singură după ce treci de porți?

Opresc mașina în fața intrării și ea coboară venind lângă mine.

— E deșteaptă, nu? Dar nu știe să gătească.

Gluma mă face să zâmbesc și ea se mai relaxează vizibil, afișând un zâmbet timid.

Se îndreaptă spre casă și o urmez, hipnotizat fiind de ea.

Nu pot să îmi revin la cât sunt de impresionat de această femeie. De curajul ei, de spiritul ei de reacție, de sacrificiul ei. Putea să fie rănită și chiar a fost, dar nu s-a plâns nici măcar o secundă. Nu a țipat, nu s-a panicat și nici acum nu îmi dau seama cum a reușit să îmi dea de înțeles că nu trebuie să arunc pistolul și că poate să scape de nemernicul care o ținea prizonieră. A fost... Sofia. Curajoasa mea Sofia, care știu că este încă în șoc și nu o las singură până nu se descarcă. La dracu', și mie îmi vine să urlu, așa că îmi imaginez cum se simte ea.

În casă alt cod cu amprentă digitală și apoi se întoarce spre mine.

— Nu e nimeni aici și dacă cineva încearcă să încalce proprietatea se vor porni câteva sisteme care ne vor proteja până vor veni întăriri.

Deja simt că rolurile s-au inversat și colțul gurii mele se ridică într-un zâmbet.

— Cine pe cine protejează acum?

Ea îmi răspunde la zâmbet.

— Casa ne protejează pe amândoi.

O iubesc.

Știam asta, dar acum o simt în tot corpul. Nu știu ce o să se întâmple cu noi peste 10 minute sau peste zece zile, dar acum trebuie să o iau în brațe, așa că fac un pas spre ea și o cuprind cu

brațele, știind că este încă speriată pentru tot ce s-a întâmplat.

— Acum ești în siguranță, îi spun strângând-o la piept.

Corpul ei devine moale și îmi cuprinde talia cu brațele ei tremurânde.

Frumoasa mea Sofia oftează și mă aștept să plângă, dar nu o face. Stăm așa clipe lungi, dar îmi amintesc de rănile ei și, mângâind-o pe păr, nu mă pot abține să nu îi sărut creștetul capului.

— Trebuie să mă uit la rănile tale, îi spun. Arată-mi unde e baia și trusa de prim ajutor să rezolvăm astea și apoi putem să stăm liniștiți.

— Și tu ești rănit, spune deodată, realizând acest lucru.

— Momentan ne ocupăm de tine.

Chiar și acum e mai preocupată de rănile mele decât de ale ei.

Mă conduce spre o baie imensă și scoate dintr-un dulap o trusă mare cu toate cele necesare.

— Este o casă sau o fortăreață? întreb, încercând să o fac să vorbească cu mine, pentru că o văd cum rămâne cu privirea în gol de mai multe ori.

— O casă ca o fortăreață, răspunde.

— E a ta?

— A noastră.

Nu înțeleg, apoi scutură capul și se corectează.

— A mea și a prietenelor mele. Este locul nostru secret și nimeni nu are acces în afară de noi, menajerele și câțiva bucătari care vin să ne gătească când mai petrecem timpul pe aici.

Mă ocup prima dată de lovitura de la cap, dar nu pare a fi o contuzie, iar după câteva controale constat cu ușurare că nu este nimic grav. Curăț locul de sânge și apoi pun un plasture.

— Veniți des aici? o întreb tot ca să o țin de vorbă și să se relaxeze.

— Cam o dată pe lună. Weekendul trecut am fost ultima dată.

— Când ai scăpăt de Lilo și Stitch? întreb uimit și ea râde ușor la gluma mea. De ce nu i-ai lăsat să vină cu tine, că era pentru protecția ta, oricum.

— Pentru că nimeni nu vine aici în afară de noi. Nimeni nu trebuie să știe de locul ăsta și în niciun caz al cui e.

Îmi vorbește de parcă încearcă să mă facă să înțeleg că trebuie să păstrez secretul.

— Îmi pare rău că situația asta a făcut să aflu și eu.

— Tu ești altfel, zice încet. Tu oricum urma să vii cu mine weekend-ul ăsta când o să mă întâlnesc cu fetele din nou.

Sunt confuz.

— Nu aveai de gând să scapi și de mine ca să îți protejezi locul secret?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că tu ești altfel. Am încredere în tine.

Doamne, cât o iubesc!

— Îți mulțumesc!

O privesc în ochi și cred că sunt pe cale să o sărut, dar privirea ei se mută pe tăietura de deasupra sprâncenei mele și se încruntă.

— E rândul meu, spune încet și îmi ia dezinfectantul din mână.

— Mai am brațul tău.

— După ce curăț rana ta. Una tu, una eu.

Sunt în genunchi, în timp ce ea stă pe capacul toaletei și fața ei este prea aproape să mă pot abține să nu o sărut. Nu la fel de apăsat ca în parcare, dar îmi ating ușor buzele de ale ei într-o sărutare caldă, în care îi gust cu răbdare buza de jos, apoi pe cea de sus. Doar ca să îmi reamintesc gustul ei amețitor. Aș vrea mai mult, dar trebuie să mă ocup de rănile ei.

Așa că îi fur dezinfectantul din mână și mă desprind din sărutare și îi zâmbesc.

— Întinde brațul, îi spun poruncitor și se strâmbă că am păcălit-o, dar se conformează zâmbind.

După ce rănile sunt curățate, ieșim din baie spre livingul mare.

Se uită la hainele mele și spune îngrijorată.

— Nu avem haine de bărbați pe aici, dar cred că găsesc o pereche de pantaloni de trening și un tricou.

Mă uit la hainele mele și sunt pline de praf și câțiva stropi de sânge. Nu pot să rămân așa și accept propunerea ei.

— Niciun bărbat nu și-a uitat măcar un articol vestimentar pe aici? încerc să o trag de limbă, că sunt chiar curios dacă totuși sunt singurul bărbat care are acces la secretul ei.

— Niciun bărbat nu a călcat în casa asta, ți-am mai spus.

— Mă simt... flatat, spun și în sinea mea mă simt mândru. Teren virgin, unde niciun bărbat nu a mai ajuns.

— Cam așa ceva, chicotește și ne continuăm drumul spre etaj unde sunt mai multe camere.

— O să furăm ceva de la Cate că e mai înaltă, explică ea când deschide o ușă. Tara e la fel de înaltă, dar nu cred că vrei pantaloni roz.

Imaginea mă face să zâmbesc.

— Aș prefera să nu fie chiar roz aprins. Poate pal.

Zâmbește și mă bucur că micile mele glume o ajută să se liniștească.

— Sunt mai mult de cinci dormitoare, nu? realizez eu, uitându-mă în jur în timp ce ea intră în dressingul prietenei.

— Sunt 3 dormitoare în plus pentru... cazuri

excepționale. Momentan doar unul este ocazional folosit de fiica lui Amber, care mai vine câteodată. Dar celelalte nu au fost locuite niciodată.

— Și bucătarii unde stau când vin? Sau vin, gătesc și apoi pleacă?

Îmi întinde o pereche de pantaloni de trening negri și desfășurându-i, îmi dau seama că sunt cam scurți, dar nu comentez, pentru că sunt recunoscător că nu sunt roz. Din fericire și tricoul este gri, dar textul de pe el mă blochează o secundă și apoi încep să râd. Are desenată o scoică și scrie pe el „bombshell".

— Ăsta chiar mi-ar fi plăcut să fie roz... Am vreo șansă?

Din fericire, reacția ei este mult mai relaxată decât înainte, iar râsul mult mai natural și începe să sune ca femeia frumoasă și zâmbitoare care m-a cucerit.

— Cred că mai găsesc unul mai... normal, dar ține-l totuși și pe acesta de schimb, îmi zice.

— Deci care e treaba cu bucătarii?

— Mai este o casă anexă pentru oaspeți. Acolo ar fi trebuit să stai și tu weekendul viitor.

Îmi ridic sprâncenele surprins. Sau dezamăgit.

— O casă întreagă doar pentru mine?

— Ăsta era planul B. Planul A implica niște tortură, dar le-am convins pe fete să nu îți facă nimic.

Ăăă.... Poftim?! Hai că devine interesant.

— De ce m-ar fi torturat?

— Pentru că m-ai refuzat, zice zâmbind și îmi face cu ochiul dându-mi un nou tricou pe care nu mă mai deranjez să îl verific.

Mai rău decât „bombshell" nu cred că se poate. Momentan sunt mai preocupat de ce îmi spune.

— În primul rând, prietenele tale încep să mă sperie și nu sunt multe lucruri pe lumea asta care să o facă. În al doilea rând...

Fac o pauză, dându-mi seama că va suna ca o tâmpenie ce voi zice.

— Nu te-am refuzat.

— Oh, ba da. Ai formulat altfel problema noastră, dar tot refuz a fost, zice zâmbindu-mi ironic.

Are dreptate și nu are dreptate. Sunt foarte atent și serios cu cuvintele mele, pentru că vreau să înțeleagă cu adevărat ceea ce simt.

— Doar am punctat o incompatibilitate. Dar nu am spus că nu îmi doresc să fii a mea.

Sunt sigur că respirația ei se oprește o clipă, dar nici a mea nu pot să spun că este cea mai normală. O doresc, Doamne, cât pot să o doresc, dar tot nu sunt convins că ea e dispusă să accepte stilul meu. Dar în momentul ăsta am nevoie de ea, să o simt aproape și să mă pierd în parfumul atât de

tare, încât știu că sunt dispus să fac cum vrea ea, numai să fie a mea.

Nu sunt bolnav să nu accept și o relație normală, doar că... mi-e frică să nu mă plictisesc. Nu vreau ca ea să știe asta.

Dar în fața mea este Sofia și cu ea nu cred că m-aș plictisi vreodată.

Dar nu vreau să o sperii, nu vreau să îi dau speranțe. Vreau măcar să știu dacă ar fi dispusă, iar mai departe ne vom descurca împreună.

Ochii ei mari continuă să mă privească cu uimire. Încă nu a reacționat la cuvintele mele și asta mă amuză puțin în sinea mea. Buzele întredeschise mă ademenesc în continuare, însă plasturele de pe frunte îmi reamintește de nebunia prin care a trecut azi.

Îi mângâi obrazul cu degetele și chiar dacă aș vrea să îmi pierd mâinile prin părul ei mătăsos și să o sărut, știu că de data asta nu m-aș putea opri doar la atât. În pantalonii mei deja simt că sunt excitat la maxim și șlițul începe să fie dureros. Închid ochii o clipă și oftez. Trebuie să o las să se odihnească. Trebuie.

— Am curățat rănile, așa că ți-aș recomanda să faci o baie fierbinte cât fac și eu un duș rapid, după care mă îmbrac în „bombshell" și apoi sper să găsesc din ce să fac ceva de mâncare.

— Sunt conserve și alte alimente de genul. Poți să mă aștepți și facem împreună, se oferă.

Îi zâmbesc, dar nu am de gând să o pun să facă ceva.

— Să îmi spui unde e casa pentru oaspeți, să îmi duc noua garderobă.

Glumesc, arătându-i hainele din mâna mea.

— Ăla era planul B, zice cu o eleganță regală, dar deja suntem aici, așa că vom trece la planul C. O să iei una dintre camerele libere.

— Apreciez gestul, Sofia, dar cred că ar fi corect și față de prietenele tale să nu vă invadez spațiul și să stau în casa de oaspeți. E posibil totuși să ne prindă weekend-ul aici și nu aș vrea ca prezența mea să creeze discuții între voi.

Se oprește din drumul ei spre ușa camerei în care ne aflăm, stă o secundă, apoi se întoarce spre mine, ușor încruntată și foarte serioasă.

— Tocmai m-ai salvat de niște nebuni și chiar ai împușcat un om pentru mine. Eu zic că ai tot dreptul să fii aici și fetele cred că m-ar bate dacă ar vedea că nu te-am cazat în una dintre camerele libere. Așa că, te rog, să mă urmezi și să faci o baie cât vrei de lungă, pentru că acum nu ne mai aleargă nimeni.

Iese din cameră și o urmez mecanic, impresionat de atitudinea ei. Rolurile par a se fi schimbat din nou. Și o doresc și mai mult.

Capitolul 10

Sofia

În timp ce las apa caldă să umple cada, dau un mesaj fetelor pe grup. Multe discuții le avem acolo și nu aș vrea să le aud vocile, altfel cred că aș începe să plâng în hohote.

Eu: „În seara asta am fost la un pas să fiu răpită, dar Nicholas m-a salvat. Suntem la casa din Hamptons, unde ne ascundem câteva zile până sperăm să îi prindă pe infractori. Posibil chiar să ne prindă weekendul aici."

„PS: i-am dat lui Nicholas una dintre camerele libere de sus."

Imediat răspunsurile încep să vină.

Amber: „Ești teafără?!"

Cate: „Ești bine?!?!"

Eu: „Da. Un pic speriată, dar fac o baie și o să fiu ca nouă. Nicholas mă ajută cu câteva glume și cred că o să râd și mai tare după ce o să îl văd în tricoul lui Cate cu bombshell."

Cate: „Poate să ia orice, atâta timp cât are paiete sau e roz, dacă asta te face să te simți mai bine. Am și tricouri negre simple, dar nu îți spun unde sunt."

Tara: „Oh, Doamne! Nici nu vreau să îmi imaginez prin ce ai trecut! Bine că a fost cu tine! Sunteți ok amândoi, da?"

Eu: „Da... mici răni superficiale, julituri, tăieturi, dar suntem teferi."

Deanne: „Vă putem ajuta cu ceva? În afară de haine pentru el?"

Amber: „Trimit mâine la prima oră un bucătar cu alimente și să vă facă ceva chiar pentru micul dejun. Să îmi spui dacă vrei să rămână acolo sau dacă vrei să vină la câteva zile."

Eu: „Momentan trimite pe cineva cu mâncare, dar nu am dispoziția să văd alți oameni în jur."

Tara: „Să înțeleg că nu ai nevoie de noi mai devreme pe acolo?"

Eu: „ Veniți când vreți. Eu sunt deja aici."

Tara: „Nu ai înțeles, baby. Ești bine doar tu cu el acolo?"

Și acum înțeleg la ce se referă.

Eu: „Cred că am nevoie de ceva timp să aflu răspunsul la întrebarea asta."

Deanne: „Atunci noi venim vineri și sper că până atunci să pui mâna pe el"

Cate: „Dacă ai nevoie de noi mai devreme, dai un semn ;)"

Amber: „Dacă ai nevoie de lenjerie sexy, găsești la tot la Tara."

Tara: „Aia neagră e undeva într-un sertar din dreapta. Tricourile tot nu îți spun unde sunt."

Nu pot să nu zâmbesc. Numai ele puteau să transforme o discuție care începe cu „cineva a încercat să mă răpească" și să ajungă la lenjerie sexy pentru a-mi corupe garda de corp. Dar eu știu că nu e de ajuns doar lenjeria sexy. El vrea altceva.

Deanne: „Aveți grijă unul de celălalt și să NU fiți cuminți! Venim vineri seara să vă verificăm."

Amber: „Și să îl cunoaștem pe eroul nostru."

Cate: „...care a scăpat momentan de tortură."

Tara: „Dar asta depinde de ce o să facă zilele astea."

Deanne: „Să sperăm că o să «o facă» pe prințesa noastră. Hihihi!"

Îmi dau ochii peste cap... și acum după atâția ani.

Amber: „Dar să fiți decenți vineri, că vin cu Mina. Te sun oricum înainte să ajung."

Tara: „Care ajunge prima, scrie aici, ca să știm că e calea liberă și cei doi sunt îmbrăcați."

Eu: „Alooo! E foarte posibil să nu se întâmple nimic."

Și urmează un val de „Dar de ce?" „Cum?!?!" „Tu ai zis că are un fund mișto! Cum adică să nu se întâmple?!" care e de la Tara, „Ai înnebunit" și nici nu mai sunt atentă cine ce scrie, la câte interjecții primesc.

Eu: „Așa cum am mai spus, e posibil să ne

dorim lucruri diferite de la o relație. Vom vedea zilele următoare"

Tara: „Atâta spun: sertarul din dreapta și o să vreți amândoi același lucru! ;)"

Cada e aproape plină și ademenitoare, încât cred că o să adorm în ea.

Eu: „Am recepționat. Acum o să mă bag la o baie. Povestim vineri pe îndelete."

Amber: „Te iubim! Ai grijă de tine!"

Eu: „Și eu vă iubesc! Ne vedem vineri!"

Valuri de inimioare vin de la toate fetele și las telefonul pe marginea chiuvetei, apoi îmi dau jos hainele cu mișcări obosite. Mă scufund în apă și, în sfârșit, simt că mă pot relaxa.

Dacă aș fi fost în orice alt loc, poate că aș fi fost încă speriată că cineva ar putea intra peste mine, însă casa asta este cel mai sigur loc de pe pământ. Locul nostru secret și cel mai sigur. Toate casele noastre sunt la fel, dar aici suntem mai aproape de casă și de multe ori ne simțim mai în siguranță și mai liniștite aici, decât în oraș.

Fiecare mușchi mă doare și, după ce dau cu buretele pe tot corpul, îmi dau seama că unele locuri mă dor mai tare decât altele. Sunt sigură că dimineață o să am câteva vânătăi pe care nu mi le amintesc cum le-am făcut în tot haosul de acum câteva ore.

Spaima a trecut, panica a trecut și nu am

plâns deloc. Și sunt mândră de mine, dar puterea de a trece peste cele întâmplate am găsit-o în Nicholas. Mereu am știut că el va face orice ca să mă protejeze. Am avut încredere în el și m-a apărat aproape cu prețul vieții. A avut ocazia să renunțe la mine și să se retragă în siguranță, dar nu a făcut-o. A rămas lângă mine și mi-a citit intenția și nu a lăsat pistolul jos. Doar l-a agățat de deget ca să le dea un sentiment de relaxare indivizilor, iar eu să pot să scap de cel care mă ținea prizonieră.

Îmi clătesc părul și, odată cu apa, se duc și toate sentimentele de nesiguranță legate de el. Este primul bărbat după mulți ani în care știu că pot să am încredere. Cu viața mea. Chiar și cu trupul. Atâta timp cât nu îmi rănește sufletul.

Ies din cadă însuflețită de gândul că pot să fac asta. Că pot să fiu cu el așa cum își dorește. Că pot să renunț la control când sunt cu el. Îmi șterg corpul repede și mă uit în oglindă și mă blochez.

O vânătaie pe umărul cu care m-am izbit de ușa de care m-am și lovit cu capul îmi colorează pielea într-o nuanță destul de închisă. Coastele de pe aceeași parte au destule urme roșiatice, care se regăsesc pe mai multe locuri ale corpului meu și atunci realizez că Nicholas a fost chiar pe partea unde mașina ne-a lovit și sunt sigură că nu a scăpat doar cu o lovitură la cap.

Mă îmbrac în cea mai mare viteză în hainele

de casă pe care mi le luasem și mă duc spre camera unde l-am lăsat. Nu mai e acolo, așa că aproape fug spre parter, sperând că este în bucătărie.

Și acolo îl găsesc în tricoul negru pe care scrie cu roz „Victoria's Secret" și pantalonii de trening care nu îi ajung nici până deasupra gleznelor.

Imaginea acestui bărbat frumos, înalt, cu părul negru, încă ud de la duș, care aranjează mâncarea pe farfurii, îmbrăcat într-un tricou de la VS, m-ar face să râd în orice alt moment, dar nu acum.

El însă, se așteaptă să o fac și cu un zâmbet mare pe chip, arată spre pieptul lui unde este marele logo roz.

— Nu aș fi dormit bine dacă nu aveam parte de puțin roz sau paiete. Crezi că cer prea mult dacă aș vrea ceva și cu unicorn?

M-a văzut că am intrat ca o furtună și vrea să mă defocuseze. Dar nu îl las.

— Cât de tare ești rănit?

Își ridică sprâncenele, dar nu pare afectat de întrebarea mea. El încă are chef de glume.

— Rănit dacă nu găsești un tricou cu unicorn? O să sufăr puțin, dar o să îmi treacă.

— Nicholas! Știi la ce mă refer! Ai fost chiar pe partea pe care ne-a lovit mașina!

Fac câțiva pași spre el și mă opresc când pot să îi verifica corpul cu mâinile mele, pentru a-i

atinge tricoul care sigur ascunde vânătăi mai urâte decât ale mele.

Își pune mâinile pe umerii mei, coborând încet pe brațe și îmi caută privirea cu a lui. Când mă uit în ochii lui, văd căldură și calm.

— Nu am decât niște vânătăi. Nimic rupt și, în comparație cu tine, eu nu am nicio tăietură.

Și îmi mângâie plasturele din plastic care încă rezistă peste tăietura mea.

— S-a udat puțin.

Apoi se uită la cel de pe frunte.

— Hai să le schimbăm și apoi ne așezăm la masă.

— Sigur nu ai nimic mai grav? întreb fără să mă mișc din loc.

Oftează în timp ce degetele lui îmi fixează brațele pentru a mă face atentă la ce îmi spune.

— Vrei să mă dezbrac de tot să vezi? ridică din sprâncene cu subînțeles, dar nu apuc să răspund că imediat continuă mai serios.

— Mașina a lovit pe partea mea, dar în partea din spate. Nu apucasem să ies de tot din locul de parcare și oricum am fost protejat de airbaguri.

În sfârșit respir ușurată și decid să îl cred.

Mă ia de mână și ne îndreptăm din nou spre baia în care ne-am tratat și prima dată rănile.

— Nu aveau intenția oricum să ne lovească

prea tare, pentru că riscau să te rănească pe tine. Impactul putea să fie și mai puternic, dar cred că sperietura a accentuat ceea ce s-a întâmplat. Nu am hemoragie internă, nu am nimic rupt, nu am nimic grav.

Mă așază din nou pe vasul de toaletă și mă fixează cu privirea.

— Nu te mint. Și nu am să te mint niciodată.

Cuvintele lui sunt o promisiune care mă liniștește, nu numai legat de ce s-a întâmplat, dar și în ceea ce îl privește pe el... lângă mine.

— Bine. Te cred.

— Mă bucur.

Mă sărută pe brațul rănit și atingerea îmi place. Apoi îmi îngrijește cele două răni, iar eu îi schimb plasturele de pe frunte, care s-a udat, de asemenea, în timpul dușului lui.

Gesturile noastre sunt atente și făcute fără grabă. Ca și când fiecare atingere contează, ca și când fiecare răsuflare simțită pe piele ne încarcă cu simțuri electrizante care fac parte dintr-un joc dulce al apropierii dintre noi. El îmi sărută sprânceana de sub plasturele meu, eu îi mângâi obrazul după ce îl lipesc pe al lui. Pe drum înapoi spre bucătărie, îmi mângâie degetele de la mână, pe care nu o lasă nici când ne așezăm la masă, decât după ce mi le sărută, pe fiecare în parte, iar eu îmi las capul pe brațul lui de câteva ori, în timp

ce mănânc încet din ce a reușit să găsească prin frigider.

— Mâine o să vină cineva cu provizii proaspete și niște haine pentru tine. Am vorbit cu fetele mai devreme.

— Sunt oameni de încredere?

— Da. Oricum au acces doar în anumite zone ale casei, iar dacă încalcă aceste limite, pornesc câteva alarme și nu va fi prea bine pentru ei după aceea. Ideea e că nici măcar nu o să îi simțim.

— Deja am impresia că această casă face parte dintr-un film SF.

— Ai fi surprins, dar cam de acolo ne-am și inspirat. Tara a jucat într-un film de genul ăsta și, după ce a făcut puțină documentație, a venit cu mai multe idei.

— Tara e actriță?

— E actriță, dar...

Fac o pauză pentru a-mi căuta cuvintele. Nu vreau să dau prea multe informații despre prietenele mele, fără acordul lor.

— Este pasionată de tot ce înseamnă tehnologie și SF.

— Par niște femei extraordinare, din ce mi-ai mai povestit.

— Chiar sunt.

Apoi ne ridicăm să strângem farfuriile, făcând o echipă foarte bună în curățarea mesei.

— Tu ai pe cineva cu care ești la fel de apropiat?

— Hm...

Stă un pic să se gândească, apoi răspunde.

— Am fost destul de apropiat de câțiva camarazi din armată, dar drumurile noastre s-au despărțit și ținem legătura mult mai rar. Mai e și distanța, unii încă sunt în armată, alții au deja familie și copii și ne vedem mai rar, dar am rămas toți cu siguranța că, dacă unul are nevoie de ajutor, ne vom mobiliza imediat.

— Erați mulți?

— Patru. Doi au deja copii și am avut plăcerea să îi cunosc la nunta celui de-al treilea, acum câteva luni.

— Deci tu ai rămas burlacul găștii?

Glumesc ușor, dar încerc să îl și înțep cu ocazia asta și să mai aflu ceva despre viața lui personală.

Mă ia de mână și mergem spre living, însă eu îl conduc spre terasă.

— Cam așa ceva, mustăcește. Am vrut să mă concentrez mai mult pe business, decât pe familie.

Pornesc șemineul suspendat și, între timp, el îmi întinde o pătură dintre cele special lăsate acolo pentru serile mai răcoroase, ca aceasta, mă înfășoară în ea și mă așez pe canapea în brațele lui.

Nu este foarte frig, dar oboseala îmi accentuează starea, așa că îmi strâng picioarele sub mine, în pătură și mă reazem de brațul lui cald.

— Probabil că sunt la fel ca tine și am vrut să fiu independent, să am propria afacere și să nu am pe cineva care la orice pas îmi ordonă ce să fac. Când ești plecat săptămâni întregi, eventual alături de o starletă frumoasă și atrăgătoare, este cam greu să găsești pe cineva care să aibă încredere în tine că, indiferent de job, îi vei fi fidel și care, totodată, să aibă răbdare și să te aștepte să te întorci acasă.

— Te simți singur?

— Câteodată. Dar nu acum.

Îmi presare un sărut pe tâmplă și buzele lui transmit fiori prin tot corpul meu. Atingerea aceasta durează câteva clipe, dar oricât de inocent este gestul și oricât de obosită sunt, corpul meu răspunde imediat și vreau mai mult.

Privirea mea se ridică spre el și văd în ochii lui că și el își dorește același lucru. Dar nu se mișcă, nici nu cred că respiră, pentru că așteaptă un semn din partea mea, un gest care să îi permită să își dezlănțuie dorința pe care o pot citi pe chipul lui.

Și îi ating cu buricele degetelor maxilarul, trasând o linie spre buzele lui întredeschise. Respirația lui e caldă și închide ochii o secundă,

pentru a se bucura de atingerea mea, dar când îi deschide, dorința lui este mai mult decât evidentă.

Îmi cuprinde fața cu degetele lungi și începe să mă sărute cu poftă, gustându-mi buzele moi, lingându-le cu vârful limbii și corpul meu ia foc. Limba lui îmi invadează gura și o atinge pe a mea, jucându-se cu ea, făcând dragoste cu ea. Este un joc erotic care nu vreau să se termine, pentru că mă face să vreau mai mult. Gem de plăcere și el scoate un sunet gutural și masculin, care mă topește în brațele lui când intensitatea sărutului crește și atingerile lui devin mai intuitive. Coboară o mână pe spatele meu trăgându-mă mai aproape, aproape lipindu-mă de pieptul lui, iar eu îmi trec mâinile prin părul lui moale și încă umed, să îl trag și mai aproape, să îl încurajez să continue să mă exploreze.

— Sofia, mă înnebunești... îmi șoptește peste buzele mele. Dar știu că tu...

— Am încredere în tine, Nicholas, răspund repede fără să îl las să continue povestea cu controlul și mă uit în ochii lui când spun asta. Am încredere cu tot corpul meu pentru că știu că, orice ai face, nu o să mă rănești. Dar singura rugăminte este să nu îmi rănești nici inima.

El îmi cuprinde din nou fața cu ambele palme și mă privește adânc în ochi și foarte serios.

— Ești prea prețioasă pentru mine să fac asta, Sofia. Mi-aș da viața pentru tine și nu spun asta pentru că e natura jobului meu. Ești diferită de orice altă femeie și m-ai cucerit din prima clipă în care te-am văzut.

Îmi sărută buza de jos, mușcând-o încet.

— Eu voiam de fapt să spun că mă înnebunești, dar știu că tu... ești obosită și că pot să aștept oricât ai nevoie.

Îmi linge în același mod erotic buza și o agață din nou cu buzele, făcând corpul să îmi tremure de plăcere.

— Te doresc din clipa în care ți-am văzut poza din dosar. De când ți-am văzut buzele astea cărnoase, mintea mea a luat-o razna și dorința pentru tine nu s-a diminuat deloc. M-ai fascinat prin ceea ce ești și tocmai felul tău de a fi, femeia independentă din tine, m-a făcut să fiu și mai nesigur de dorințele mele dominatoare în ceea ce te privește. Nu vreau să te schimb, vreau doar să mă lași să te ador.

Capitolul 11

Declarația lui este o picătură dulce în paharul cu parfumul care umple acest moment și lacrimi de bucurie îmi umezesc ochii. În clipa asta știu că pot să explodez de fericire și îl sărut strivindu-mi buzele de ale lui, iar el mă strânge la piept și continuă să facă dragoste cu gura mea, trimițând senzații tot mai calde între picioarele mele.

Sărutul meu este cel mai evident răspuns pe care pot să îl dau acum. Nu simt oboseală, nu mă doare nimic, am uitat complet ce s-a întâmplat acum câteva ore, știu doar că sunt aici cu el și tot corpul meu țipă că îl dorește, așa cum un însetat râvnește după o gură de apă în deșert.

Mă trage în poala lui, lipindu-mă cu sânii de pieptului lui, apoi se ridică în picioare cu mine, susținându-mi fundul cu palmele lui mari, fără să își desprindă buzele de ale mele și mă conduce spre casă, pe scară, până în camera mea.

Drumul parcurs nu m-a făcut decât să îl simt cât e de tare și cum se presa de sexul meu umezit, făcându-mă să îl vreau cât mai repede în mine. M-am agățat cu mâinile de el, scăpându-l de tricou, mi-am pierdut degetele în părul lui și am gemut de plăcere când i-am văzut corpul cu

mușchi frumos conturați, încordați sub trupul meu când m-a întins pe pat, iar el m-a acoperit cu corpul lui mare și fierbinte.

— Prezervativ... a șoptit el.

— Baie. La Tara, răspund printre sărutări.

— Vin imediat.

Și cu ochii întredeschiși abia îl văd când dispare și reușesc să îmi potolesc respirația pentru o clipă, dar el revine imediat cu o cutie.

— Parcă spuneați că nu vin bărbați aici, zâmbește în colțul gurii, în timp își dă jos pantalonii și se așază în genunchi între picioarele mele, căutându-mi elasticul pantalonilor și mă dezbracă de ei.

Chipul lui este plin de admirație, ca și atunci când desface un cadou, încet, cu grijă... și când îmi vede lenjeria dantelată, își linge buzele, aproape făcându-mă să uit de întrebarea lui.

— Nu a venit nimeni până acum, dar ea mereu a sperat că, într-o zi, măcar una dintre noi va găsi persoana potrivită pe care o va aduce aici și le va folosi. Astea și lenjeria sexy dintr-un dulap.

Sprâncenele lui se ridică imediat, pline de încântare la auzul acestor cuvinte.

— Ar fi bine totuși să verifici valabilitatea lor și arăt spre cutiuța din carton.

— Am verificat, suntem în termen, îmi spune mângâindu-mi glezna cu vârful degetelor.

Apoi privirea lui devine mai fierbinte și, aplecându-se peste mine mă sărută, îmi spune:

— Vreau să te leg. Mă lași?

Pentru o clipă rămân blocată. Credeam că sunt pregătită pentru așa ceva, dar acum când mă confrunt cu situația, inima îmi bate mai cu putere.

Mă sărută din nou, în timp ce îmi ridică brațele deasupra capului.

— Facem cum vrei tu, Sofia.

Iar eu știu ce vreau, chiar dacă îmi e teamă. Am încredere în el și vreau să îl las să conducă acest dans în stilul lui. Îmi intersectez încheieturile mâinilor și îi șoptesc:

— Dacă te ajută o curea, găsești în dressing.

— Ești sigură?

— Da... sertarul e din sticlă, o să le vezi imediat.

Zâmbește și îmi dau seama la ce făcea referire.

— Ți-am spus și mai devreme: am încredere în tine, Nicholas.

Gura lui pune din nou stăpânire pe a mea, dar sărutul este posesiv și mă lasă fără aer, dar se desprinde și dispare din nou.

Când se întoarce, se uită în ochii mei cu o sclipire care mă excită și mai tare și îmi șoptește, ușor poruncitor:

— Dă-ți jos tricoul și ce mai ai pe sub. Vreau

să îți văd sânii superbi. Vreau să te văd goală în toată splendoarea ta.

Mă conformez și, sub privirea lui mistuitoare, scap de orice haină pe care o am pe mine, până rămân doar în chiloții minusculi.

Îmi prinde mâinile cu o curea subțire, dintr-un material mai moale și le așază deasupra capului, unde le ținusem și înainte.

El este încă ridicat în genunchi între picioarele mele și mă privește de sus, lingându-și din când în când buzele și, câteodată, înghite în sec, iar eu mă pierd cu ochii pe mărul lui Adam, care se mișcă masculin la acest gest. Imaginea lui aproape gol și faptul că mă stăpânește cu totul și are controlul asupra mea, mă face, spre surprinderea mea, să mă simt și mai caldă între picioare.

— Drăguț tatuaj.

Se apleacă și își trece limba peste cele cinci stele pe care le am tatuate sub sânul stâng.

Este un tatuaj pe care îl au și prietenele mele, fiind semnul nostru unic, dar acum nu este momentul de povești. El este încă deasupra mea și îmi gustă sânii câteva secunde și apoi se ridică din nou în genunchi.

— Ăștia sunt ai mei, spune răgușit când privirea lui cade asupra chiloților.

Îmi ridică picioarele, lipindu-mi genunchii, până când acestea ajung la nouăzeci de grade față

de restul corpului meu, ținându-le cu o mână de glezne. Cu cealaltă mână îmi mângâie picioarele în jos, încet, trecând de spatele genunchiului și nu se oprește nici când atinge materialul subțire dintre picioarele mele, iar ajuns acolo, mă apasă și mă freacă ușor, ghidat de gemetele mele tot mai pline de dorință.

E jocul lui și îmi place, dar corpul meu vrea mai mult.

— Nicholas, te rog... reușesc să spun, când îmi acopăr fața cu brațul pentru că imaginea acestui bărbat care mă are în mâna lui cu totul, mă face să mă urc de pereți de dorință.

— Nu ai idee cât am visat la momentul ăsta, iubito. Vreau să mă bucur pe deplin.

Trage încet de marginea chiloților peste șolduri, pe sub fund și apoi în sus de-a lungul picioarelor pe care încă le susține cu cealaltă mână. Degetele lui coboară din nou pe picioarele mele și, de data asta, când iau contact cu locul meu fierbinte, scap un geamăt mai puternic.

— Doamne, Sofia, mă omori... Ești atât de udă, iubito.

Dorința din glasul lui îmi transmite fiori în tot corpul, iar atingerea lui caldă, degetele care mă ating fără rușine și care îmi caută clitorisul prin mișcări în sus și în jos mă fac să îmi arcuiesc spatele căutându-i atingerea mai adânc, în mine.

— Nu te mișca, Sofia. Ai răbdare și lasă-mă pe mine.

Și unul dintre degete își găsește atunci calea spre interiorul meu.

— Ah!

— Ești superbă, iubito...

Își scoate degetul și sub privirea mea și-l linge, amintindu-mi de gestul lui când a ieșit din biroul meu.

— Îmi era dor de gustul tău... și imediat se apleacă, își lasă capul între picioarele mele și limba lui îmi linge labiile umflate de dorință.

Mă savurează ca pe o înghețată, la început cu mișcări erotice ale limbii, dar încet ritmul lui devine mai plin de poftă, buzele mă gustă, iar cu dinții pare că vrea să muște din mine. Îmi suge clitorisul și îl presează cu limba, iar eu încep să simt fiori de căldură care îmi cuprind corpul, toți îndreptându-se spre centrul meu, acolo unde mă gustă cu atâta poftă, încât geme și el de plăcere, iar eu explodez sub buzele lui și cu limba lui încă în mine.

Însă nu se ridică și, în timp ce continuă să mă lingă încet, așteptând să mi se calmeze convulsiile corpului, degetul care a fost mai devreme în mine își regăsește calea și se strecoară pe lângă buzele lui din nou în mine. Îl scoate și îl bagă din nou de câteva ori, apoi încă un deget se alătură

acestuia și ritmul de du-te–vino crește, mai repede, mai erotic.

Nu știu când s-a ridicat din nou în genunchi și nu știu când a scăpat de boxerii lui, dar e gol în fața mea și imaginea aproape că mă face să îmi dau drumul din nou. Este lung, gros, cu capul umezit și rozaliu și îmi ling buzele de poftă pentru că vreau să îl gust.

— Oh, iubito, văd în ochii tăi că o vrei între buzele tale.

Îmi ridic privirea spre el și aprob din cap.

Închide ochii și rage ușor, mușcându-și buza de jos, dar nu face decât să mărească ritmul degetelor în mine.

— Mai târziu, iubito, și din nou mă pierd în privirea lui plină de dorință pe chipul meu, urmărindu-mi fiecare gest, fiecare reacție, fiecare geamăt care îmi scapă printre buzele întredeschise.

Și pe lume nu mai există decât acest moment în ochii noștri și degetele lui care mă pătrund și mai repede, până când respirația mi se oprește și țip, dându-mi capul pe spate când cel mai puternic orgasm al vieții mele mă lovește cu putere.

— Sofia, ești atât de frumoasă când îți dai drumul!

Se apleacă în timpul ăsta peste sânii mei, luând între buze unul dintre sfârcuri pe care îl gustă, îl linge și îl muscă, până acesta este extrem

de sensibil și întărit, iar apoi trece la următorul pe care îl supune la aceeași tortură dulce. Imediat, gura lui o găsește pe a mea, sărutându-mă cu poftă și făcându-mă să îmi simt propriul gust pe limba lui, care face dragoste cu gura mea. Își pune o mână peste brațele mele intersectate, iar cu cealaltă își conduce penisul spre sexul meu, frecându-i capul rozaliu de labiile mele pentru a-l umezi cu excitația mea. Iar eu îl simt cât e de tare și nu pot să nu scot sunete răgușite de dorință.

— Te vreau în mine, Nicholas. Acum!

Și intră în mine. Tare și cu putere și îl simt până în adâncul sufletului meu și rămânem așa câteva secunde în care niciunul nu e capabil să respire. Este prea bine!

Îmi mișc șoldurile pentru a-mi ajusta poziția astfel încât să îl mișc în mine pentru că vreau mai mult, dar el își lipește fruntea de a mea.

— Stai. Lasă-mă o secundă, altfel explodez la cât de bine e în tine. Ești atât de strâmtă și de fierbinte, Sofia... Perfectă pentru mine.

— Da, aprob și mă las din nou cucerită de buzele lui.

Și iese încet, aproape de tot, dar apoi din nou mă pătrunde și începe acest dans al penetrării, făcându-mă conștientă de fiecare milimetru al membrului lui erect, de buzele care îmi dezmiardă lobul urechii și de mâna care îmi regăsește

un sân. Îmi strânge cu putere sfârcul între degete, amplificând senzația de cald care mă cuprinde din nou și mă aduce încă o dată pe culmile extazului. Imediat el mă urmează și își dă drumul cu un răget masculin, când îmi găsește din nou gura pe care o posedă și o pătrunde cu limba, aproape mușcând-o.

Rămânem nemișcați câteva clipe sau ore. Timpul nu mai are unitate de măsură pentru noi acum.

Și abia când respirațiile noastre se domolesc, se prăbușește lângă mine, sare repede din pat și îmi dau seama că a scăpat de prezervativ, dar revine într-o secundă lângă mine, dezlegându-mi legătura de la mâini și mă trage în brațele lui, strângându-mă la piept. Îmi presare o sărutare pe păr și mă întreabă:

— Ești bine?

— Nu există cuvinte să descriu cât de bine.

Îl simt cum zâmbește în părul meu.

— Acum chiar te las să te odihnești.

— Îmi dai voie? glumesc cu jumătate de gură, pentru că energia mea se consumă de la o secundă la alta.

— Chiar insist.

Chicotesc, cu ochii aproape închiși, iar el mă sărută din nou pe frunte și este atât de bine...

Atingerile lui mi-au schimbat lumea. Acest

om m-a făcut să renunț la principiile mele și să renunț la control. Ba mai mult, să las pe altcineva să aibă control asupra mea. Este singurul bărbat în care am încredere.

Și singurul care mi-a oferit trei orgasme în aceeași noapte. Iar acum adorm în brațele lui, deci conform spuselor lui Cate... asta clar înseamnă ceva. Zâmbesc, amintindu-mi vorbele ei amuzante și adorm în brațele lui unde mă simt în siguranță și știu că nu vreau să îmi mai dea drumul niciodată.

Pentru că sunt îndrăgostită până peste cap de el.

Nicholas

Această ființă unică și minunată doarme cu părul răsfirat pe pieptul meu și nu vreau să mă mișc de teamă că aș putea să o trezesc. Chiar dacă am brațul amorțit, prefer să îl tai, decât să rup acest miraj care mă înconjoară și care încă pare un vis frumos, chiar și acum sub razele soarelui care trec prin peretele exterior de sticlă. Ultima noastră grijă a fost să tragem perdelele gândindu-ne că vom dormi până târziu și soarele ne va bate pe față.

Dar oricum nu văd perdele, pentru că presupun că există un sistem care ar putea să facă

întuneric în cameră. Așa că profit de lumină și mă uit din nou la minunea de lângă mine și sunt curios să aflu care este adevărata ei poveste și a acestei case.

Dar mirosul pielii, atingerea palmei ei micuțe pe pieptul meu, erecția mea de dimineață alimentată de prezența ființei care m-a cucerit complet, toate astea mă fac să o doresc din nou, așa că o sărut pe păr și când văd că nu schițează nimic, o întorc ușor pe spate, bucurându-mă de imaginea trupului ei gol. Îi ating ușor tatuajul de sub sân și mă întreb când o să înceteze să mă surprindă. Sunt fascinat de ea.

Îi mângâi cu buricele degetelor pielea pe gât și cobor spre sâni, iar gura mea începe să îi guste încet, umezindu-i sfârcul pe care îl ling și îl sug cu buzele, până când este întărit, iar ea geme.

— Nicholas... șoptește, dar nu pare că este complet trează.

Mă strecor ca o felină între picioarele ei și îi sărut locul cald, îi caut clitorisul cu limba și imediat îi simt umezeala care vine în primirea mea și o ling, o gust, o sărut și în același timp o privesc cum se trezește și degetele ei se pierd în părul meu.

— Oh, Nicholas... Da, acolo.

Mă ghidează și îmi place. Îmi presează capul să o gust și mai cu poftă și mă conformez, pentru

că vreau să îi ofer cât mai multă plăcere, până când niciunul dintre noi nu va mai avea control.

Orgasmul ei vine repede și când îi văd sclipirea din ochi, îmi pun repede un prezervativ și mă pierd în dulceața fierbinte a corpului ei, până când amândoi pierdem controlul și explodăm de plăcere.

Capitolul 12

Spre surprinderea mea, bucătăria este aprovizionată cu tot ce ți-ai putea dori, iar la intrare sunt mai multe pungi cu haine pentru mine, toate branduri renumite, de la blugi la tricouri și chiar lenjerie intimă. Mă strâmb puțin pentru că mă simt ca o femeie care a primit o grămadă de haine și pentru prima dată îmi place mai mult tricoul meu cu scris roz. Iau totuși o pereche de blugi și lenjerie nouă și mă întorc în bucătărie să pregătesc ceva până coboară și Sofia, care a rămas în cameră să vorbească cu mama ei și să o liniștească.

Frigiderul este plin și opțiunile sunt nenumărate. Dar decid să fac o omletă cu șuncă, mult caşcaval, roșii și câteva ciuperci, pentru că știu că o să îi placă și ei.

Nu pot să nu mă gândesc că am fost atât de obosit încât nu i-am auzit pe cei care au adus proviziile atunci când au intrat în casă. Ceea ce mă face să mă încrunt la gândul că am fost neatent. Jobul meu este să nu las să îmi scape nici măcar o astfel de vizită, oricine ar fi.

Sofia mi-a acaparat mintea cu totul și nu mă plâng, dar trebuie să fiu mai atent, pentru că pericolul încă nu a fost eliminat total.

Cel rănit a fost găsit și acum este în custodia poliției, dar încă au rămas ceilalți în libertate și, până nu sunt prinși, trebuie să fiu încă în alertă, chiar dacă suntem în această casă.

— La ce te gândești? aud vocea ei caldă în spatele meu.

La dracu'... nici pe ea nu am auzit-o când a intrat și s-a așezat pe un scaun lângă bancul de lucru din centru bucătăriei.

— Că nu i-am auzit pe bucătari când au venit, răspund amestecând în ouă.

— Nici nu aveai cum. Când lucrează în bucătărie închid ușa și astfel sunt izolați fonic. Cât să nu deranjeze pe nimeni și în niciun caz nu s-ar fi auzit până la etaj.

Asta nu mă face să mă simt cu nimic mai bine.

— Ciudată casă. Sau mai bine spus, e ciudat că cinci femei au gândit o astfel de fortăreață.

Ea se mișcă în scaun și este evident că este o poveste în spatele acestui proiect.

— Vrei să îmi povestești?

— Prefer să mă uit la tine cât ești de sexy, cum ți se încordează mușchii pe brațe când amesteci în ouă, privirea ta concentrată pe ce faci acolo, cum ții cuțitul în mână când tai legumele...

Închid ochii o secundă, pentru că aceste cuvinte ating direct în pantalonii mei și deja simt

cum devin tare și dornic să las omleta pentru a o gusta pe ea.

— Iubito, dacă nu îți era atât de foame, și arăt spre burta ei care scoate mici zgomote, te urcam aici pe masă și mă înfruptam din păsărica ta până când îmi țipai numele atât de tare încât nici pereții ăștia antifonici nu făceau față.

Înghite în sec și privirea ei îmi confirmă că ideea nu îi displace.

Zâmbesc și oftez în același timp.

— Dar mai întâi mâncăm.

Chicotește și sunetul mă face să o doresc și mai tare.

— Deci nu vrei să îmi spui nimic despre casă?

Insist mai mult pentru a mă putea defocusa de la ceea ce vreau să îi fac după ce o să o hrănesc.

— Poți spune că suntem paranoice, dar și nebunia asta s-a tras de la câteva incidente pe care le-am avut în trecut. Nu eu, dar una dintre noi a avut parte de un iubit obsedat care a urmărit-o pe oriunde, alta a primit amenințări cu moartea și poliția nu prea avea ce să facă pentru că nu aveam dovezi... Au fost situații și situații care ne-au făcut să vrem un loc extrem de sigur pentru noi. Un loc al nostru. Am ajuns să avem mai multe, dar și asta s-a datorat locului în care petreceam mai mult timp. După ce ne-am mutat toate aici în New York,

era de aşteptat că nu ne va fi uşor să ne deplasăm la casa din California, aşa că am luat această proprietate pe care am îmbunătăţit-o cât am putut de mult.

— Tu ai mai primit ameninţări până acum?

— Nu. Dar toate ne aşteptam să fim în pericol la un moment dat. De aceea am luat şi cursuri de auto-apărare.

Asta îmi explică lovitura dată individului aseară şi cum a reuşit să scape din strâmtoarea lui.

— V-aţi pregătit bine. Şi casa asta chiar are tot ce îi trebuie ca să fie un loc potrivit pentru a vă ascunde.

— Cam aşa ceva.

— O aveţi de mult?

— De aproape cinci ani.

— Şi chiar nu a fost nimeni altcineva aici? Nici măcar soţul prietenei tale care e măritată? Sau alt iubit?

Ea clatină din cap zâmbind.

— Nimeni.

— Recunoaşte: aveţi ceva împotriva bărbaţilor.

— Deloc! Doar că nu am avut relaţii atât de serioase încât să spargem gheaţa. Ne-am concentrat toate prea mult pe muncă şi nu pe viaţa personală, iar bărbaţii erau ultimul nostru gând.

— Nu știu dacă să mă încânte treaba asta sau să mă sperie. Și aici fac referire la tine.

— Eu cu atât mai puțin.

— Cum așa? Ești superbă, deșteaptă, o ființă minunată... Ești perfectă! Și orice bărbat ar fi mândru să te aibă alături!

Roșește puțin și în acest timp împart omleta pe farfurii și începem să mâncăm. Rămân în picioare pentru a continua să o privesc în față și mănânc fără să mă așez.

— Chiar dacă originea mea a fost păstrată secret și doar fetele au știut că am sânge albastru, la început, la Universitate, comportamentul meu era prea... rigid.

Mă privește, dar îi fac semn să continue, în timp ce mâncăm.

— Mișcările mele erau foarte elegante, mâncam pizza sau burgerii cu furculița și cuțitul, vocabularul meu era plin de cuvinte din dicționar și imediat am fost percepută ca o figurantă și arogantă, care nu vrea decât să le arate celorlalți cât este de bună. Când toți ceilalți erau ocupați să mă critice pe la colțuri, câteva fete au privit aceste aspecte ca niște calități frumoase și au avut curiozitatea să mă cunoască cu adevărat. Și așa am rămas cele mai bune prietene în toți acești ani, pentru că, între noi cinci, fiecare defect este văzut ca o calitate. Una e mai rece, alta mai naivă,

alta mai perversă, însă acestea sunt de fapt calități care lipsesc celorlalte și astfel învățăm una de la cealaltă.

— Aveți o prietenie adevărată și chiar deosebită.

— Știu. De aceea avem atâta încredere una în cealaltă.

Zâmbesc. Este minunat ce au ele și mă bucur că există astfel de persoane în jurul ei. Pentru că merită ce e mai bun.

Iar eu sunt aici, în casa lor.

— Mă simt ca un intrus în spațiul vostru.

— Nu trebuie să te gândești așa.

— Trebuie să recunoști, Sofia, că dacă nu era incidentul de aseară, nu aș fi călcat în casa asta. Cel puțin nu prea curând.

Ea nu spune nimic.

— Chiar nu știu. Dar știu că acum ești aici și mă bucur.

Mă uit la ea și zâmbetul ei încearcă să mă liniștească. Dar în sinea mea știu că locul meu nu este aici. Nici nu știu dacă locul meu este lângă ea. Este prea bună pentru mine. Este dintr-o altă lume, iar eu am profitat de momentul ei de slăbiciune și am intrat cu totul.

Da, sunt îndrăgostit de ea, dar îi vreau binele. Și sunt încă sub contractul care în câteva zile este posibil să se termine. Și nu știu ce o să fie

după aceea. Oare ea vrea să avem o relație? Oare și ea chiar simte la fel cum simt eu?

Telefonul îi sună exact când înghițea ultima gură de omletă și îmi face semn că se duce în birou să răspundă.

Iar muncește. Iar eu rămân să strâng farfuriile. Masculinitatea mea are de suferit. Nu că mi-aș dori ca femeia mea să stea în bucătărie și să spele vase, nu mă deranjează să fac eu asta atâta timp cât ea e fericită alături de mine. Dar Sofia este o femeie care muncește foarte mult și asta mă motivează și pe mine să îmi doresc să fac afacerea mea să meargă atât de bine, încât să îi pot cumpăra tot ce își dorește, chiar dacă ea are bani. Vreau să mă simt demn de ea.

Se întoarce după câteva minute în bucătărie și e dezamăgită.

— Trebuia să mă lași pe mine să spăl vasele.

Zâmbesc, amintindu-mi gândurile mele stupide de mai devreme.

— Aveai treabă și mi-a făcut plăcere.

— Atunci diseară e rândul meu. Sau le băgăm la mașina de spălat vase și nu ne mai batem capul cu ele.

Îmi face jucăuș cu ochiul și gestul îl resimt exact în pantaloni, așa că îmi reamintesc de fantezia mea de mai devreme.

Mă apropii de ea încet, ca un vânător spre

pradă, fixând-o cu privirea. Îmi citește intenția și zâmbește în colțul gurii.

— Mai aveam desertul în meniu.

— Cu o singură condiție, spune cu o sclipire în ochi. Mă servesc eu prima.

Își pune o mână pe pieptul meu și mă împunge până ajung cu spatele lipit de bancul de lucru. Se ridică pe vârfuri și mă sărută, dar imediat gura mea pune stăpânire pe ea și o devorez cu poftă. Geme și simt că iau foc. Dar corpul meu se aprinde mai tare când mâna ei fină coboară pe pieptul meu, pe abdomen, până la nasturele blugilor și îl desface fără ezitare, apoi continuă cu fermoarul care mă presează dureros, eliberându-mă de strâmtoarea pantalonilor.

Nu îmi stă în caracter să mă las condus, dar cu Sofia e prea plăcut să o opresc.

Mă cuprinde cu degetele și trage adânc aer în piept când vede cât sunt de excitat.

— De aseară aștept momentul ăsta.

— Eu de mult mai mult timp, iubito.

Îmi trage blugii peste fund și imediat și boxerii și mă împinge din nou în marginea bancului de lucru pe care mă sprijin acum cu mâinile.

Nu îmi pot lua privirea de la ea când o văd așezându-se în genunchi în fața mea.

— Dacă ai indicații, nu ezita să îmi spui. Nu sunt expertă în domeniu.

Mă cuprinde în mână și mă strânge ușor, apoi își trece limba peste capul penisului meu întărit, gustând zeama ce deja se scurge din mine de dorință. Mai linge o dată și apoi mă cuprinde cu buzele mari și fantezia mea din clipa în care i-am văzut poza, este completă.

— Doamne, Sofia... gura ta este minunată.

E caldă și umedă, iar cu limba mă linge, de sus în jos și de fiecare dată mă înghite cât poate ea de mult.

— Este perfect cum faci acum, o încurajez când ea mă absoarbe mai adânc în gură, strângându-mă cu buzele cărnoase și tachinându-mă cu limba.

Ajutată de mână, începe să mă frece, în timp ce acordă mai multă atenție capului și simt cum orgasmul meu se strânge acolo și sunt aproape de punctul culminant.

— O să îmi dau drumul, Sofia, dacă vrei să te îndepărtezi, reușesc să o atenționez.

Dar ea nu dă înapoi și mă suge din nou, mai adânc și când îi simt limba pe vena încordată a penisului meu, îmi dau drumul și o privesc cu fascinație cum înghite tot sucul meu.

— A fost bine? mă întreabă, pe un ton timid.

Îmi trag sufletul, incapabil să mă mișc, dar și când o fac, o cuprind în brațe și o sărut cu adorație.

— Ești cea mai minunată, Sofia.

E rândul meu să o întorc cu spatele la bancul de lucru, dar o urc pe el cu fundul.

— Întinde-te pe spate.

Îi dau jos pantalonii împreună cu chiloții și îi îndoi picioarele așezându-i-le pe umerii mei. O mână mi-o strecor pe sub tricoul ei pentru a-i dezmierda sânii plini și sfârcurile dornice de atenție și îi strâng mai tare, până când geme.

Și imediat îmi lipesc gura și o sărut între picioare, cu poftă, cu dorință, să o aduc pe culmile extazului. O ling ca pe o piersică zemoasă și mă înfrupt cu ea, penetrând-o cu limba și jucându-mă cu clitorisul ei până când începe să tremure în gura mea și îmi strigă numele de plăcere când are orgasm.

Am pregătit în buzunar un prezervativ pe care mi-l pun imediat și o pătrund cu putere.

— O să fie dur, Sofia, pentru că te vreau ca un nebun. Vreau să îți dai drumul de mai multe ori, așa că o să te fut tare și o să te trag de sfârcurile tale dornice de atingere până o să îmi îndeplinești dorința.

— Da, te rog...

Mă împing tare în ea și respirația mi se oprește din nou, când o simt cum mă învăluie cu căldura ei.

— Dă-ți jos tricoul și ține mâinile deasupra capului.

Se conformează și mă înfig cu putere în ea din nou, apoi mi-o scot aproape de tot și întru la fel de tare. Îi susțin picioarele încă pe umerii mei și simt cum intru tot în ea, iar imaginea ei întinsă pe masă mă înnebunește. Mă joc cu clitorisul, frecând-o cu degetul și simt cum gemetele ei devin mai intense și mai pline de pasiune, apoi se strânge în jurul meu, încordată toată și din nou acel sunet senzual de plăcere strigată din interiorul ei îi eliberează corpul, strigându-mi numele.

Reușesc să mă controlez și încep să măresc ritmul și mai tare, sperând ca ea să aibă măcar încă un orgasm până o să îmi dau și eu drumul.

— Atinge-ți sânii, Sofia. Vreau să strângi între degete sfârcurile dulci și înroșite ca și când mâna mea este acolo.

Își duce mâinile pe sâni și....

— Ești superbă, Sofia.

Mă afund și mai cu putere în ea, mai repede, gemem amândoi și, când corpul ei se contractă într-un nou orgasm, o acompaniez adâncindu-mă de câteva ori până mă storc de toată sămânța din mine. Mă prăbușesc peste ea, sărutându-i sânul umflat și cu o mână scap de prezervativ, ca apoi să o trag mai aproape în brațele mele unde o sărut până când inima mi se potolește.

Urmează două zile ce par rupte din Rai.

Sunt momente în care muncim amândoi, ea

mai mult decât mine și o analizez cât de stăpână e pe ceea ce face și cum controlează discuțiile ca un adevărat lider, stăpânind cu ușurință proiectele, orice problemă ar apărea, dar când o cuprind în brațe devine moale, inocentă și dornică să îmi facă pe plac. Nu este controlul pe care l-aș fi avut în mod obișnuit, dar este mai mult decât suficient pentru mine, iar ea este foarte ascultătoare și dornică să încerce mai mult. Devine familiară cu micile jocuri ce implică legat de mâini, legat la ochi și chiar un vibrator pe care îl avea prin cameră și nu ezită când îi ordon cum să se atingă sau cum să stea pentru a-i oferii clipe pline de extaz.

Aici, în casa asta perfectă, cu vedere minunată și liniștită, fac dragoste cu ea ore întregi fără să mă satur.

Sofia este în birou de peste o oră. Intenționez să o mai las puțin și apoi să o rup de muncă ducând-o din nou în dormitor, pentru că o vreau din nou. Am de gând să intru în biroul ei cu vibratorul în mână și astfel să își dea seama că trebuie să pună pauză la ceea ce face.

Dar când cobor scările cu jucăria în mână, telefonul îmi sună și răspund imediat, pentru că este angajatorul meu de la Curtea Regală.

— Domnule Shannon, v-am sunat să vă anunț că am reușit să îi prindem pe ceilalți infractori și astfel pericolul a fost eliminat. Vom mai

păstra în preajma ducesei câțiva agenți ai curții regale, însă nu va mai fi nevoie de serviciile dumneavoastră. V-am transferat ultimii bani în cont și vă mulțumim pentru serviciile dumneavoastră și pentru tot ce ați făcut pentru siguranța ducesei. Sunteți liber.

Scurt și la obiect. Abia apuc să răspund și eu, că discuția se termină. Acum se presupune ca eu să fac... ce?

Capitolul 13

Am telefonul într-o mână și vibratorul în cealaltă. Vestea că răpitorii au fost prinși și Sofia este acum în siguranță mă bucură enorm. Jobul meu s-a terminat. Dar ce fac cu Sofia? Mă vrea în continuare lângă ea? Ca... iubit?

Să-mi dau palme dacă știu ce urmează...

Fac absent câțiva pași spre birou, unde ușa este întredeschisă și o aud vorbind pe difuzor cu un bărbat care îi spune:

— Scumpa mea Sofia, nu trebuie să te porți așa. O să vin în câteva zile și o să îți fiu eu alături. Nu o să mai ai nevoie de niciun alt bărbat. O să vorbim mai multe atunci.

— Of... Abia aștept să te văd.

— Și eu, scumpa mea. Știu foarte bine prin ce treci și asta nu-ți scade valoarea în ochii mei. Te iubesc, indiferent de orice aventură ai avea cu bodyguardul ăla, dar acum el o să dispară că și-a terminat jobul și eu voi fi aici să te consolez.

Tonul lui elegant mă face să îmi dau seama că este tot cineva din anturajul elegant al familiei regale, dar cuvintele ipocritului mă lovesc în suflet făcându-mă să tremur de nervi.

Individul ăsta se oferă pe tavă Sofiei, iar ea...

nu îl refuză? Iar tipul acesta o iubește... și ea nu zice nimic bun despre relația noastră? Ce dracu'?!

— Atât îți spun, scumpa mea. Tu ești o ducesă și meriți pe cineva care să fie la același nivel cu tine.

Ea oftează din nou și mă îndepărtez de ușă pentru că nu suport să mai aud declarațiile de dragoste dintre cei doi. Sunt un prost! Un prost! Care acum ține un vibrator în mână. Mai penibil de atât nu pot să fiu... Mi-am luat-o grav și acum pot să mi-o iau singur în mână. La propriu.

Am crezut că și ea simte ceva profund pentru mine, chiar dacă nu mi-a mărturisit, dar singura explicație pe care o găsesc este că ea chiar a avut încredere în mine să își testeze dorința de control și eram cea mai potrivită persoană pentru acest experiment.

La dracu'! Să mă fut în ea de viață și în alegerile mele, pentru că am încălcat cea mai importantă regulă a jobului meu și nu numai că m-am culcat cu clienta, dar m-am și îndrăgostit de ea.

Urc în camera ei și arunc vibratorul la loc în sertar. Îmbrac un tricou negru dintre cele cumpărate de prietenele ei și decid că e ultima dată când am să mă simt ca o curvă folosită și apoi aruncată.

Încă nu m-a aruncat, dar nu mai are mult. Iubitul ei, probabil un duce, lord sau cine–știe–ce–căcat de fandosit urmează să îi fie alături în

câteva zile. Timp în care va trebui să scape de mine.

Dar nu am să accept o asemenea înjosire. Un gram de orgoliu mai am în mine și cobor în living, unde arunc o privire după lucrurile mele.

Nu am nimic de luat. Am venit cu nimic aici, decât un telefon mobil și cu atât am să plec.

O să îi restitui și banii, pentru că nu îi vreau. Nu vreau să mai am de-a face cu ea și cu familia ei.

Încă nu pot să o urăsc, dar mă doare prea tare. Vreau să plec și mă gândesc rapid cum să o fac fără să îmi prelungesc agonia.

Trebuie să ies din casa asta cât mai repede.

Mă întorc la ușa biroului și bat încet, deschizând-o mai tare.

Privirea ei îmi spune tot. Este precaută și se ridică cu grijă în picioare.

Se pregătește să îmi dea un discurs să scape de mine, dar nu o las, că încep eu. Măcar acum, pe ultima sută de metri, trebuie să dețin controlul.

Sofia

Privirea lui e serioasă și nu știu cum să abordez situația în care suntem acum. Chiar dacă el nu mai lucrează pentru mine, nu știu dacă e dispus să rămână lângă mine. Însă eu sunt încântată că acum nu mai poate să îmi arunce textele că nu poate fi cu mine din cauză că are un job.

— Ai aflat și tu că au fost prinși indivizii ăia, nu?

Vorbește rece și mă ia prin surprindere. De ce nu e fericit?

— Da, am aflat acum.

Își drege glasul și își încrucișează brațele peste piept.

— Eu am deja un nou contract în așteptare, iar acum că am terminat jobul aici, trebuie să fug rapid în New York să mă întâlnesc cu noul client.

Poftim?!

— Acum?

— Da, Sofia. Mi-am neglijat destul de mult sarcinile în firmă și, neavând laptopul cu mine, abia am reușit să răspund mail-urilor. Sunt mult în urmă și clientul acesta chiar nu mai suportă amânare.

Pic pe scaun fără vlagă. Mi s-au tăiat picioarele văzându-l atât de nerăbdător să plece de lângă mine.

— Și... când te întorci?

— De ce să mă întorc? Jobul meu s-a terminat.

Jobul? Asta e tot ce am fost eu pentru el? Cum poate să vorbească așa după tot ce a fost între noi? Îmi vine să urlu și să plâng, dar sunt prea șocată de ce se întâmplă și pare totul un vis al naibii de urât.

— Nicholas, este o glumă? Chiar pleci și totul e... gata?

Se încruntă ca și când ce îmi spune este perfect normal.

— Am greșit că am depășit anumite limite cu tine, Sofia. Dar sper că și ție ți-a plăcut la fel de mult pe cât mi-a plăcut și mie, și că nu regreți ce s-a întâmplat.

Sufletul mi se rupe, dar mă ridic în picioare și fac câțiva pași spre el.

— Deci asta e tot? S-a încheiat misiunea, s-a încheiat și ce e între noi?

Ridică cu aroganță un colț al gurii și răspunde.

— Dacă mai ai nevoie de o partidă zdravănă de futai dur, legată de mâini și de picioare, poți să îmi dai un telefon. Poate picăm pe program măcar o oră pe ascuns.

Nu pot să mă abțin și îi lipesc o palmă peste obraz atât de tare încât durerea încă zvâcnește în mâna care mă doare, dar nu la fel de tare ca sufletul.

El nu schițează nimic.

Mă simt ca ultima femeie, aruncată într-un șanț plin de gunoaie, după ce a fost futută de un om murdar și cu suflet urât. Îmi cuprind corpul cu brațele și cu lacrimi în ochi privesc peste umărul lui.

— În cazul ăsta eşti liber să pleci. Un futai zdravăn pot să găsesc oriunde dacă am nevoie.

Privirea lui se întunecă şi îşi lasă mâinile pe lângă corp.

— Am să iau maşina cu care am ajuns. Nu vreau să chem taxi aici.

Sufletul îmi e ţăndări şi el chiar vrea să plece. Mă întorc cu spatele la el şi fac câţiva paşi spre birou. Nu pot să mă uit în direcţia lui, pentru că lacrimile deja îmi inundă ochii şi cu greu îmi stăpânesc suspinele care vin odată cu ele. Îmi strâng cu putere corpul, strângând cu putere braţele, strivind carnea cu degetele, pentru că vreau să fac orice să mut durerea din sufletul meu. Mă muşc de buză şi simt gust de sânge în gură, dar pieptul meu este ca o rană deschisă şi prin el îmi iese tot sufletul făcut praf şi pulbere de omul din spatele meu pe care îl iubesc, dar el mă aruncă ca pe un gunoi după ce s-a folosit de el.

— Ai grijă de tine, Sofia, aud ca prin vis cuvintele lui şi apoi uşa se închide, iar eu mă prăbuşesc pe podea.

Lacrimile curg şiroaie pe obraji şi suspinele vin în valuri care mă lasă fără vlagă şi îmi ascund faţa în mâini, încercând să mă ascund de lumea care mi l-a adus în cale pe singurul bărbat în care am avut încredere şi care m-a distrus în doar câteva secunde.

Trec minute... ore... nu știu cât plâng până rămân fără lacrimi, dar eu încă suspin și după câteva minute cuvintele lui îmi revin în minte și de nicăieri o sursă nesecată de lacrimi reapare și plâng din nou.

Ore... zile... nu aud telefonul când sună, nu aud nimic decât cuvintele lui *„De ce să mă întorc? Jobul meu s-a terminat."* *„ Dacă mai ai nevoie de o partidă zdravănă de futai dur și legat de mâini și de picioare, poți să îmi dai un telefon."* Mă doare și vreau să îl urăsc pentru tot, dar... doare prea tare ca să gândesc în felul ăsta. Mi-a aruncat cuvinte urâte, dar vinovatul am fost eu. Eu sunt cea care a depășit limita sărutându-l în seara în care m-a dus pe brațe în cameră, iar apoi, chemându-l în biroul meu, pentru a mă satisface cu degetele lui. El nu a vrut, dar eu am forțat ca aceste lucruri să meargă mai departe. Credeam că simte mai mult și că suntem pe aceeași lungime de undă, în special după zilele petrecute împreună aici... Dar m-am înșelat. M-am înșelat atât de tare! Și este numai vina mea că am crezut în mai mult. Când eu eram doar un client.

*

— Bea asta. Poate o să îți fie mai bine.

Mă uit strâmb la paharul de vin întins de Cate.

— Nu mai face figuri. Bea ceva, dacă de mâncat nu mănânci de două zile.

— Am mâncat, mint, luând paharul din mâna ei.

— O să se îmbete și mai repede, că nu a mâncat nimic, o ceartă Amber. Mai bine bagă-i mâncare pe gât, nu alcool.

— Am mâncat, le repet, dar nimeni nu pare să creadă.

— Ai mâncat pe dracu'! E neatinsă bucătăria de două zile.

— Am mâncat.

— Când?

Ieri, înainte ca el să plece. Am mâncat împreună, lingând ciocolată unul de pe degetele celuilalt, la micul dejun când el a făcut niște clătite pufoase. Apoi am ajuns cu ciocolata în dormitor și ne-am gustat trupurile îndulcite, el coborând între picioarele mele cu un deget plin de ciocolată pe care a întins-o pe toată acea zonă fierbinte a corpului meu, dornică să îi primească buzele și limba. L-am simțit după aceea în mine, atât de adânc încă am crezut că o să merg ciudat pentru tot restul vieții.

Lacrimile îmi inundă ochii și sunt din nou conștientă de durerea din sufletul meu, care nu piere deloc. Este la fel de mare, poate mai mare, cu cât devin mai conștientă că am fost o proastă naivă și că am fost părăsită cu cele mai urâte cuvinte auzite vreodată.

Tara mă ia în brațe și mă mângâie pe spate, lăsându-mă să mă descarc.

— Gata, nu mai zic nimic de mâncare, glumește în șoaptă, dar nu reușesc decât să plâng și mai tare.

— O să îl omor... aud vocea lui Deanne lângă noi, plină de durere.

— Te ajut cu mâinile goale, zice și Amber.

Prima care a ajuns a fost Cate, care s-a speriat când m-a văzut în starea în care eram, în camera mea, făcută mică pe pat și cu genunchii lipiți de piept. Puteam să jur că eram așa de săptămâni întregi. Mă ridicasem doar la baie și apoi picam din nou în patul plin de amintiri dureroase și începeam să plâng din nou. Adormeam printre lacrimi și în somn îi căutam lângă mine corpul cald și mă trezeam speriată când realizam că el nu mai e.

Când Cate m-a văzut, a venit imediat lângă mine și și-a dat seama ce s-a întâmplat.

A pus mâna pe telefon și a tastat ceva, apoi a aruncat telefonul și m-a luat în brațe. Mai târziu am văzut că le scrisese fetelor pe grup: „Veniți urgent! Sofia nu e bine. E singură aici."

Cu greu m-a liniștit cât să mă poate duce la baie și m-a băgat într-o cadă plină cu apă caldă, dar a stat lângă mine. Atunci am reușit printre picături să îi povestesc ce s-a întâmplat și cum el a plecat din viața mea.

Era furioasă și l-ar fi omorât cu mâinile ei, dacă l-ar fi avut în fața ochilor, așa că nu mă surprinde că ele ar vrea acum să îl facă praf pe cel care m-a adus în starea asta.

— Este al doilea bărbat care merită să fie tocat mărunt și aruncat în ghenă, spune cu ură Amber și toate știm că primul bărbat este cel care a lăsat-o pe ea însărcinată și a părăsit-o la fel de urât.

Îmi potolesc suspinele și o iau de mâna care mi-o întinde. Ea a suferit mai mult știind că avea și un copil pe drum, dar datorită minunii care creștea în ea, a reușit să își găsească puterea de a merge mai departe și de a-l uita.

Eu însă am rămas cu nimic. Decât cu multe momente frumoase, care acum sunt prea dureroase și încep să le urăsc și să le resping, pentru că nu fac decât constant să sfâșie ceva în mine.

Dar, ca și atunci, toate cinci am reușit împreună să depășim acel moment greu, pentru că atunci când una dintre noi are o problemă, acea problemă devine a tuturor și împreună o depășim.

Weekendul cu ele trece repede și, pe lângă situația mea, ne confruntăm și cu problemele lui Amber legate de soțul ei și cum scandalul financiar în care este acesta implicat, o afectează pe micuța Mina.

Dar cea mai mare atenție este îndreptată în direcția mea și nu îmi place. Se poartă cu mine de parcă aș fi un bibelou, chiar dacă fac glume și unele chiar reușesc să mă facă să râd și să uit în acele clipe de durerea din suflet.

Un weekend cu mult vin și spre fericirea fetelor și multă mâncare la insistențele lor. Cel puțin tratamentul acesta m-a ajutat să mă ridic în picioare și să mă gândesc și la altceva în afară de el. El, cel căruia nu îi pot pronunța numele pentru că doare. El, cel care a dispărut ca un fir de fum din viața mea și nu a mai dat niciun semn după aceea.

Chiar dacă în garajul casei mai erau două mașini, Tara nu m-a lăsat să conduc spre oraș și a insistat să mă ducă ea acasă duminică seara, când pauza noastră s-a terminat. Am plecat cu sufletul greu, știind că mult timp casa pe care o lăsam acum în urmă îmi va aminti de el, dar nici apartamentul meu nu era lipsit de amprenta lui. Hainele lui nu mai erau și nu am întrebat ce s-a întâmplat cu ele. Ulterior am aflat că cineva din garda regala i-a livrat hainele și lucrurile personale la solicitarea lui.

Intru în camera în care a dormit și nu mai este niciun semn că cineva a fost aici. În spatele meu, Tara oftează cu durere.

— Vrei să mergi la mine?

E tentantă ideea, dar...

— Cred că vreau să rămân aici. E casa mea, până la urmă.

Mă întorc spre ea și încerc să o liniștesc cu un zâmbet puțin forțat.

— Plus că vreau să mă pregătesc pentru mâine și săptămâna care urmează. Am cam neglijat proiectele în ultimul timp și am mult de recuperat.

— Sper să nu te ascunzi în muncă și să te odihnești. Plus mâncare, că altfel o să te bată Amber.

— Nu mă voi ascunde mai mult decât de obicei.

— Asta nu mă liniștește, Ana Sofia, mă ceartă ușor. Ești încă epuizată și mai ai nevoie de odihnă câteva zile. Sigur nu vrei să iei o pauză? Eventual să pleci pe undeva? Poate reușesc să îmi eliberez programul și să vin cu tine.

Îmi face cu ochiul, încercând să îmi vândă ideea, dar chiar vreau să mă ocup de proiectele mele și să nu mai stau cu ochii pe pereți, gândindu-mă la el.

— Trebuie să îmi țin mintea ocupată, Tara. Așa că sper să am cât mai multă muncă, să mă ducă cu gândurile în sensul opus decât el.

Se strâmbă și vrea să mai spună ceva, dar văd că se abține.

Fac presiuni cu privirea și ea îmi spune:

— Poate că sunt o romantică în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat în viața noastră, dar... ceva nu îmi place la povestea asta.

— Ha, nici mie, zic cu ironie.

— Nu mă refer la asta... Dar totul a fost prea subit. Adică schimbarea lui de comportament s-a produs prea brusc. Nu pot să nu mă gândesc că cineva s-a băgat între voi și l-a făcut să plece. Crezi că familia ta i-a zis ceva când l-a anunțat că au fost prinși ăia și că el nu mai trebuie să fie garda ta de corp?

Este prima dată când mă gândesc că poate există o explicație la ceea ce s-a întâmplat. Este prima dată când o speranță se aprinde în mine, dar imediat îmi amintesc cuvintele lui urâte.

— La ce mi-a spus înainte să plece, mă îndoiesc că el și-a dorit altceva decât să mă părăsească.

— Poate a fost o fază din aia ca în filmele de dragoste, când i s-a spus să te rănească, ca să nu îl mai cauți! Am jucat un rol de genul, acum câțiva ani într-o poveste din asta și, crede-mă, se poate întâmpla și în viața reală. Nu uita că tu ai în spate o întreagă familie regală.

— Și presupun că mama l-a sunat și eventual i-a oferit și o mare sumă de bani ca să mă lase în pace, nu? Am văzut filmul, Tara.

Mă strâmb ironic.

— Familia mea nu ar face așa ceva. În primă fază ar face presiuni asupra mea, dar ca să elimin această variantă, o să vorbesc mâine cu Santiago și el nu poate să îmi ascundă nimic, dacă are idee de așa ceva.

— Fratele tău mijlociu?

— Da. O să fie în New York câteva zile și mâine o să mă văd cu el. E singurul care m-a atenționat că el o să plece când o să se termine misiunea și se pare că a avut dreptate.

— Hmm... îmi amintesc că era destul de drăguț. Și singur, nu?

— O... nu, Tara. Oricât de mult îl iubesc, pe tine te iubesc la fel de mult și când îți spun să stai departe de el, o fac pentru binele tău. Este cel mai mare afemeiat pe care îl cunosc. Nu este publicație în Spania în care să nu apară la brațul unei tipe noi sau implicat într-un scandal. Nu ai nevoie de așa ceva în viața ta.

— Ai dreptate. Am nevoie de ceva care, din contră, să mă ducă departe de viața publică. Așa îmi vine să mă rad în cap și să mă ascund într-un sat uitat de lume și, un timp, nimeni să nu știe cine sunt și să nu vrea să fie lângă mine pentru faimă, bani sau, cel mai des, pentru corpul meu.

Mă uit la prietena mea și mă doare sufletul, pentru că este o romantică ce s-a îndrăgostit de

multe ori, dar mereu a știut că acela de lângă ea doar se folosea de imaginea ei.

O iau în brațe și oftăm amândouă.

— De ce se folosesc oamenii de noi?

— Pentru că avem sufletul prea mare, spune ea cu nasul în părul meu. Dacă am fi niște scorpii, cel puțin doi bărbați erau terminați până acum.

După ce pleacă, mă reîntorc în camera lui, dar de data asta valul de lacrimi este oprit de un val de furie care mă cuprinde. Știu că familia mea nu are nimic de-a face cu plecarea lui. El este un profitor care mi-a tras-o și apoi, când nu a mai avut nicio scuză să stea lângă mine, a plecat în cel mai urât mod.

Este prima dată când simt că îl urăsc și ies din camera lui trântind ușa în spatele meu. Fosta lui cameră.

Capitolul 14

— Nu știu la ce filme te uiți tu aici în America, Sofia, dar îți garantez că nimeni din familia noastră nu a intervenit în povestea voastră.

Fratele meu stă pe scaunul de lângă mine și bea liniștit din paharul cu alcool pe care și l-a comandat. Suntem într-un restaurant elegant și luăm cina, așa cum facem de fiecare dată când mă vizitează.

Mișcările lui sunt la fel de elegante ca ale celor din familie, dar pline de masculinitate, iar asta mă face să îmi amintesc de atitudinea puternică a... *lui*.

— Am vorbit cu mama chiar săptămâna trecută, după ce v-ați văzut și făcea glume cu Regina că până la urmă o să te mărite ea într-un fel sau altul, dacă nu cu un lord sau duce, măcar cu garda de corp pe care ți-a ales-o să te îmblânzească. Părea chiar încântată că ar fi mirosit ea ceva între voi doi.

— Mirosea a rahat, spun fără să mai pun filtru la gura mea de ducesă.

El începe să râdă cu poftă și mă pupă pe tâmplă, moment în care aud un oftat în dreapta.

— O ducesă nu vorbește așa, scumpa mea, mă ceartă imitând-o pe mama.

Dar atenția îmi e atrasă de oftatul tipei. O femeie foarte falsă și fardată prea mult pentru ochii mei, îmi aruncă priviri pline de invidie și mă face să râd.

— Ai deja fane, spun uitându-mă la el pe sub sprâncene, când beau din paharul meu de vin.

Santiago, pe lângă atitudinea regală pe care o emană, uneori hipnotizantă pentru femeile din jurul lui, este și un bărbat frumos. Înalt, corpul lucrat cu atenție și bine îngrijit, chipul frumos, moștenit de la tata, cu maxilar puternic și ochii mari verzi, a fost vânat de case celebre de modă pentru a fi imaginea lor, însă statutul de potențial moștenitor nu îi permitea asta. Dar chipul lui elegant, ascunde o latură rebelă și un caracter pe care nu l-aș vrea la bărbatul de lângă mine.

Este un om bun, dar când vine vorba de femei, le tratează ca pe niște păpuși azi, iar a doua zi dimineață le lasă un cadou scump pe pernă și un bilet de adio.

— Este sora mea, șoptește spre bruneta cu decolteu exagerat de la masa de lângă noi și la prietena acesteia care este cu ea la masă.

— Vorbești serios, Santiago? Încerci să o agăți pe tipa asta acum?

— De fapt, îmi șoptește el apropiindu-se spre mine, încerc să le agăț pe amândouă.

Îmi dau ochii peste cap și mai beau o gură de vin lovindu-l ușor peste mână.

— Când o să te maturizezi?

— Când o să te măriți?

— Răsucești cuțitul în rană?

— Tu chiar te îndrăgostiseși de tipul ăsta, nu-i așa?

— Nu mai contează. E un capitol încheiat.

— Oare?

— De ce spui asta?

— Pentru că tu ești cea care încă încearcă să găsească o explicație la ce naiba s-a întâmplat între voi.

— L-am crezut altfel și doar mi-e puțin greu să accept că m-am înșelat atât de tare.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, scumpa mea soră, dar suntem mulți care procedăm așa. Eu sunt cel mai bun exemplu și acum îmi dau seama că nu este prea frumos. Dar măcar eu nu fac promisiuni și nu dau speranțe, iar o minune lângă mine durează doar câteva ore, maxim o noapte și apoi sunt pa–pa. Iar ea știe asta.

Oftez și mă las pe spătarul scaunului.

El mă privește cu atenție ușor încruntat.

— La dracu' Ana Sofia! Ăsta chiar te-a rănit.

Își pune mâna peste a mea și de data asta chipul lui este brăzdat de un mixt de emoții pline de îngrijorare și furie.

— Niciodată nu am văzut în ochii tăi atâta suferință. Și acum realizez că idiotul chiar te-a făcut să crezi că e sincer cu tine.

Își strânge mâna în pumn ca și când vrea să lovească pe cineva.

— Vrei să mă duc peste el?

— Să îi ceri sfaturi pentru viitoarele tale cuceriri?

— La dracu', Ana Sofia, eu sunt un nemernic care își caută victime de genul ăsta, și arată nervos spre cele două „dive" de lângă noi. Tu nu ești ca ele și nu meriți așa ceva. Iar dacă un nenorocit te-a rănit în halul ăsta, atunci merită tot ce e mai rău.

— Nu, Santiago. Nu vreau să te bagi. Este un capitolul încheiat și vreau doar să uit de el.

— Dar nu este încheiat. Tu încă speri că există o explicație rezonabilă.

— Dar speranța asta o să moară mai repede decât îți imaginezi. Timpul le vindecă pe toate, scumpul meu frate.

Oftează și se lasă în scaun puțin mai calm.

— O să mai stau o perioadă în New York și sper ca până plec să te văd la fel de zâmbitoare și liniștită așa cum ești de obicei. Știi că aș face orice pentru fericirea surioarei mele. Doar să îmi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

— O să treacă. Nu îți face griji.

Zâmbește, dar nu pare convins.

Schimb subiectul și reușesc să îl relaxez cu alte povești ce nu au legătură cu viața mea

personală. Până plecăm din restaurant, subiectul „el" nu mai este deschis și asta mă bucură.

Pe drum primesc un sms de la Tara: „Ai aflat ceva? Au făcut ei ceva?"

Îmi las capul pe spate și închid ochii alungând emoția sms-ului. Pentru o clipă am sperat că este de la altcineva.

Eu: „Nu au nicio legătură. Ei chiar sperau că o să mă mărit cu el. Poate că e timpul să accepți și tu că este un nemernic prin simpla lui natură."

Tara: „Poate că ai dreptate."

Și după câteva secunde încă un sms de la ea: „Și ce face fratele tău? La fel de frumos și afemeiat?"

Zâmbesc și răspund „Mai rău."

Tara: „Mai frumos?!"

Eu: „Mai afemeiat. Cred că a plecat acasă cu două tipe de la masa de lângă."

Tara: „Mă întreb dacă el e din categoria aia rară care oferă 3 orgasme pe noapte. La două femei.... trebuie 6!! WOW!"

Eu strâmbându-mă: „E fratele meu, Tara!!! Nu mă pune să mă gândesc la el în felul ăsta!!"

Tara: „Ha ha! atunci o să îl întreb eu și nu îți spun"

Nu pot să nu râd.

Tara revine după o scurtă pauză: „Ca să îmi scot din sistem povestea asta... am nevoie să te întreb ceva ce sigur o să te deranjeze."

Eu parcă simțind ce urmează: „Întreabă-mă."

Tara: „Nenorocitul era din categoria asta? 3 + îmbrățișare?"

Închid ochii pentru că e dureros să îmi amintesc cât de bine era cu el, dar răspund. „ 3 + + +....."

Tara: „Un nenorocit!!"

Nu știu de ce mă face să râd, dar o fac. Poate de durere, poate de nervi... poate de dor... dar e un râs obosit și dureros.

*

Două zile mai târziu, Tara și Deanne vin la mine seara, după ce abia ieșisem din baie.

— Ce e cu ăla? o întreb pe Deanne când o văd cu laptopul în mână. Ai de gând să muncești?

Se uită spre Tara și îmi face semn să mă așez pe canapea între ele. Privirile lor sunt îngrijorate și, din când în când, se uită una la cealaltă ca și când vor să se verifice.

Între timp, Deanne pornește laptopul și pe ecran apar imaginile celorlalte două fete.

— S-a întâmplat ceva? le întreb îngrijorată, când toate se uită cu ochi mari și priviri serioase.

— Știi că îți vrem binele, dar acum suntem două egoiste care vor să te tortureze puțin pentru a încheia un subiect care pe tine te rănește prea tare și ne omoară să te vedem așa, începe Deanne.

Mă uit la ea și la Tara.

— Dacă este vorba de el, chiar nu mă intere-

seză. E normal ca după ce s-a întâmplat să sufăr, dar sunt pe drumul cel bun. Aproape mi-a trecut. Nu e ca și când am stat 10 ani alături de tip.

— Scumpa mea, nici măcar nu îi poți pronunța numele... spune cu jumătate de glas Cate.

— Pentru că nu merită. Nu știu de ce vă încăpățânați să credeți că el a avut un motiv bun pentru ce a făcut, dar dacă l-ați fi auzit, probabil că nici voi nu ați mai crede că există o scuză la plecarea lui.

Mă ridic în picioare agitată și vreau ca ele să înceteze, pentru că amintirea cuvintelor lui mă dor. Nu au încetat să mă doară nicio clipă.

— Ba, tocmai că am auzit ce a spus, spune Deanne.

Mă uit la ele încruntată și le cer explicații.

— Noi nu știm nimic, aud vocea lui Amber, așa că suntem la fel de uimite ca tine, Sofia.

Tara trage aer în piept și începe:

— Știi că în casă avem mai multe camere de luat vederi și am reușit să luam imaginile piesă cu piesă și să ne cam dăm seama ce s-a întâmplat.

Fac ochii mari spre cele două genii în IT din fața mea.

— Ați făcut ce?! M-ați văzut și când mi-am tras-o cu el? Nu credeți că exagerați?

— Taci și ascultă-ne, Sofia. Am făcut asta pentru că verificam camerele exterioare și am

văzut când el a plecat cu jaful ăla de mașină și eram curioasă dacă măcar a mai trecut pe acolo să verifice dacă ia foc casa sau dacă te arunci în aer cu ea.

Tonul Tarei mă face să strâng din pumni ca să mă calmez, dar nu mai spun nimic.

— Și ghici ce? A ieșit din curte, dar s-a oprit la câțiva metrii de poartă, departe de camerele de luat vederi, dar nu știa că mai erau câteva mai mici ascunse pe acolo care îl vedeau clar. A stat acolo până a doua zi, când a apărut Cate. Și atunci a mai stat câteva ore și abia după aceea a plecat. A vrut să fie sigur că nu faci vreo prostie să pleci singură, probabil bănuind că nu erai într-o stare prea bună.

Pufnesc, încercând să par neimpresionată și neafectată de ceea ce îmi spune. Chiar dacă asta ar trebui să aibă vreo importanță, știu că nu are rost.

— Și asta ar trebui să mă încălzească cu ceva? Că a dat în mine atât de tare încât nu am fost capabilă să mă ridic, dar a rămas să îmi păzească poarta? Normal că știa că dacă o să fac o tâmpenie, Curtea Regală l-ar fi învinovățit, iar asta i-ar fi afectat afacerea. Dar, îndată ce a știut că problema e plasată la prima persoană care venea la mine, a plecat liniștit.

Tara se uită la prietena de lângă ea, care ridică din umeri ca și când ar zice „vezi?".

— Așa a spus și Deanne, dar eu nu am vrut să cred și am dovada.

Butonează câteva secunde la mica tastatură și apoi întoarce ecranul spre mine.

— Când tu vorbeai la telefon, el s-a dus în cameră și vezi în imagine că iese cu... jucăria. Era vizibil încântat de ce avea de gând să îți facă cu ea.

Treaba asta devine prea intimă și mă înroșesc.

— Apoi îi sună telefonul și bănuiesc că acum află despre contractul lui că s-a terminat. Cel puțin asta ar cam fi ora la care a fost sunat, din ce a aflat fratele tău.

— Santiago? Ce treabă are el în povestea asta?

— Santiago m-a sunat după ce s-a văzut cu tine și mi-a spus că vrea să se ducă după Nicholas și să îl snopească în bătaie, dacă știu ceva ce l-ar putea opri să facă asta. Chiar și el a zis că ceva nu este în regulă, pentru că tu nu ești atât de naivă să cazi în plasa unui mincinos, deci ceva–ceva Nicholas ascunde în toată treaba asta. Așa că ne-a ajutat să obținem câteva informații.

— Crede-mă, continuă Deanne, că nu veneam la tine cu toate astea, dacă nu credeam că și tu trebuie să le vezi. De două zile amândouă încercăm să elucidăm problema asta.

— Doamne, ați luat-o razna și l-ați amețit și pe fratele meu!

Deja capul mă doare și simt cum pulsul îmi crește la cote alarmante.

Cu toate astea, continuu să privesc imaginea lui cum coboară scările, cu vibratorul în mână.

— Taci, ascultă și comentezi după aceea! mi-o taie Deanne.

Amber și Cate nu spun nimic, dar și ele urmăresc imaginile.

— Chiar și după ce vorbește la telefon, el încă are jucăria în mână și vine spre tine, continuă Deanne, nemulțumită de tonul prea moale al lui Cate. Deci voia să continue, dar la ușă se oprește și ascultă ce vorbești tu la telefon. Din fericire, camera din birou ne permite să vedem și să auzim discuția pe care tu o ai cu un bărbat în acel moment.

Face pauză, timp în care apasă un buton și imaginea mă arată pe mine pe scaun, discutând cu un bărbat a cărui voce i-o recunosc imediat ca fiind... a fratelui meu!

Vocea lui și discuția răsună în tot livingul.

— Este un bărbat care pe scurt îți spune că te iubește și că nu meriți să fii cu un bodyguard, pentru că meriți ceva mai bun, iar el o să fie lângă tine în scurt timp și o să aibă grijă de tine.

— Fuck... aud vocea lui Cate și Amber pare să fie de aceeași părere.

Deanne mută imaginea pe camera în care îl

văd pe Nicholas îndepărtându-se de ușă fără să audă și restul discuției și se duce în camera mea din care iese cu un alt tricou și fără jucărie.

Dacă el a auzit exact ce fetele mi-au redat.... atunci înțeleg de ce s-a supărat.

Tara pune pauză la înregistrare, exact când el intră în birou și, mai departe, știu foarte bine ce a urmat. Știu fiecare cuvânt spus cu răceală și cât de mult a durut să aud.

Mă așez ușor pe un fotoliu și închid ochii.

— Nu mai contează. Cuvintele spuse nu au fost aruncate doar de amorul artei. A vrut să mă rănească. Și i-a reușit prea bine.

— Sofia, fii realistă! îmi zice Tara. Dacă tu ai fi fost în situația lui, cum ai fi reacționat? L-ai fi luat în brațe după ce auzeai declarații de dragoste din partea alteia și el nu spunea nimic să o contrazică? Era rănit și a vrut să fugă. Dar nu a fost capabil să te lase de tot până nu ne-a văzut că am venit și că nu mai erai singură. Pentru că îi pasă!

Oare? cuvintele ei îmi răsună ca un ecou „îi pasă". Oare chiar îi pasă?

— Mă doare prea tare... nu am fost decât un job pentru el.

— Un job neplătit, spune Cate. Adevăratul motiv pentru care i s-a părut dubioasă povestea lui Nicholas și comportamentul față de tine, a fost că după ce el a plecat de aici, a întors toți banii

primiți către Curte. A refuzat să fie plătit, susținând că nu și-a făcut treaba cum trebuia și tu ai fost rănită.

Normal că am fost rănită. Dar nu de arme, ci de cuvintele lui.

Și totuși... de ce nu a luat banii? Dacă tot am fost un nenorocit de job, de ce nu și-a încasat banii pentru el?

— Poate că sexul a fost atât de bun, încât a făcut toți banii, spun cu amar.

— Sofia!

— Ana Sofia!!

Toate țipă la mine.

— Este prima dată când te aud vorbind așa! exclamă Tara amuzată. Îmi place! Dar greșești!

Îmi frec obosită fruntea. Prea multe informații... Prea multe dovezi care mă fac să fiu nesigură pe mine și pe ce începusem să cred despre el. Am sperat în tot acest timp că există o explicație, dar acum, când am dovezile în față, mi-e greu să le cred și mă sperie.

— Deci, ce ai de gând să faci? o aud pe Amber. Vrei să aflăm unde e și să te duci după el?

Fac ochii mari.

— Nu cred că pot să fac asta acum. Am nevoie de timp. Am nevoie să îmi limpezesc gândurile și o să văd după aceea.

— Ești sigură, baby? mă întreabă Cate.

— Da, spun cu hotărâre. Mai am nevoie de timp să uit durerea cuvintelor și să fiu capabilă să îl înțeleg complet.

— Sofia, nu spune nimeni să te duci la el să îl ceri de bărbat, zice Amber, nici că ce ți-a spus a fost frumos din partea lui, dar cred că acum merită măcar să îl confrunți și să ai o discuție cu el.

— Așa e, aprob încă nesigură. Dar încă nu pot să dau cu ochii de el fără să îmi fie frică că el o să îmi vorbească la fel de urât. Dacă el chiar a crezut acele cuvinte și doar că atunci a știut că e momentul potrivit să le spună? Lovit în orgoliu, și-a arătat adevărata față?

Fetele rămân tăcute și eu la fel. Au reușit să sădească îndoială în sufletul meu, dar și eu în al lor.

Cel puțin momentan nu sunt destul de puternică să îl confrunt.

Capitolul 15

Nicholas

Noul meu client are nevoie de mine doar la câteva întâlniri publice sau diferite evenimente cum este acesta, doar pentru că vrea să le arate prietenilor lui că este plin de bani și își permite orice, chiar și un bodyguard. Din fericire pentru mine, banii sunt extrem de frumoși și cred că mai mult mă plătește să nu îl dau de gol la amicii lui, că, de fapt, nu este un tip atât de interesant încât cineva să îi vrea răul. Dar eu îmi fac treaba cât pot de bine și continuu să scanez restaurantul de eventuale pericole.

Este un restaurant elegant, genul de loc pe care Sofia l-ar frecventa. Dar ea nu ar veni la aceste petreceri, pentru că urăște publicitatea. Îi place să stea în umbră și să își trăiască viața departe de astfel de mondenități false. Și, din nou, mă trezesc că mă gândesc la ea. Lucru pe care îl fac constant de când am plecat. Au trecut aproape două săptămâni de când am lăsat-o singură în casa aia mare.

Eram sigur că dacă ceva i se întâmpla, casa aia la cât era de deșteaptă, ar fi pornit o alarmă, de aceea nu m-am mișcat de acolo până când am

văzut una dintre prietenele ei pe care am recunoscut-o dintr-o poză din casă și atunci am știu că nu mai e singură.

Din fericire, în mașină am găsit o sticlă de apă și a fost tot ce aveam nevoie să pot rămâne acolo. Dar lupta cea mai tare s-a dat cu sufletul meu care țipa să mă întorc, să o întreb cine dracu' e ăla de urma să vină la ea și să o iubească. Să îmi spună cu gura ei că nu am însemnat nimic și că ea urma să fie cu altcineva.

Aproape două săptămâni am regretat că nu m-am întors, dar cel mai tare am regretat cuvintele spuse. Motivul pentru care nu am avut curajul, de fapt, să mă întorc în casă. Pentru că știam că o făcusem prea lată. Am distrus un suflet prea frumos și nu am mai avut curajul să o privesc. Nu mi-a spus niciodată că mă iubește, dar acum știu sigur că mă urăște.

Încerc să nu mă gândesc la ea, dar constat de fiecare dată că e în mintea mea neîncetat. Că o caut în fiecare mașină care trece, în fiecare brunetă pe care o văd, în fiecare dimineață când îmi fac micul dejun...

Dar ea nu e. Nu mai știu nimic de ea și cu greu mă abțin să nu mă transform într-un obsedat care o urmărește pe la colțuri, doar ca să se bucure de chipul ei de la distanță câteva secunde. Și cel mai greu îmi e să mă abțin să nu mă duc în

Starbucks-ul unde intră în fiecare dimineață și să o urmăresc cât își face ritualul ei obișnuit.

Așa că strâng din dinți și îmi înghit amarul singur, într-un colț de restaurant, ferit de ochii petrecăreților și sper să ajung cât mai repede acasă unde știu că am să mă întind pe pat ca în fiecare seară și o să adorm visând părul Sofiei pe pieptul meu, mâna ei care îmi caută tăria sexului, degetele mele care îi sărută pielea fină pe sâni, pe abdomen și mai jos, până îi regăsesc umezeala dintre picioarele pe care și le desface pentru a-mi face loc. Întotdeauna este udă și pregătită pentru mine, iar în fanteziile mele nu am răbdare să îi iubesc fiecare centimetru al corpului ei, câteodată visez că o ling și îi savurez păsărica, dar, de cele mai multe ori, mă pierd în ea și o fut tare fără să îmi desprind buzele de ale ei. Dar de fiecare dată îmi dau drumul în mâna mea, în patul meu gol, iar imaginea ei dispare ca un fum și eu rămân doar cu o urmă de aromă a Sofiei pe buze.

Cu toate că este cel mai dureros moment al zilei, este și cel mai frumos. Singurul moment în care simt că mintea mea nu a luat-o razna și ce am trăit alături de ea a fost real. Chiar dacă a fost o minciună.

Fug de imaginea ei alături de cel care probabil acum o ține în brațe, așa cum i-a promis. Fug de realitatea crudă și prefer să mă pierd doar în

frânturi de amintiri alimentate de o poză pe care am mințit spunând că am pierdut-o, dar este singura imagine reală pe care o mai am a Sofiei. Dulcea mea Sofia, care acum e cu altul.

Trec de la agonie la extaz și ăsta este ritualul în fiecare zi. Câteodată simt că îmi pierd mințile, dar mereu mă gândesc că măcar câteva zile am gustat Raiul alături de ea.

Gândurile îmi sunt împrăștiate când privirea fixă a unui bărbat asupra mea îmi atrage atenția. Presupun că este unul dintre prietenii clientului meu, invidios că nu are și el o gardă de corp. Nu ar fi prima dată. Însă acesta vine spre mine serios și sunt pregătit să atac, pentru că atitudinea lui nu pare a fi una pașnică. Este de aproape aceeași înălțime ca mine, dar îmbrăcămintea lui pare să fie creată numai pentru el. Iar mișcările elegante cu care se deplasează spre mine, fac mai multe doamne să se întoarcă admirativ spre el.

Dacă n-aș fi bărbat și eu cred că aș vrea să îl fut. Și asta doar după zece secunde.

Din fericire, nu am astfel de înclinații, dar trebuie să fiu realist că periculosul ăsta care vine țintă spre mine, e un tip bine.

Se oprește la aproape un metru de mine și, pentru o clipă, mă gândesc că poate el are alte înclinații decât mine. Dar privirea lui continuă să fie la limita atacului, așa că mă pregătesc.

— Nicholas Shannon, corect?

Vocea lui este dură, dar nu atât de nervoasă pe cât mă așteptam.

— Cine întreabă?

— Putem să ieșim până afară câteva minute?

Ăsta chiar e dubios.

— Sunt în timpul serviciului și nu îmi pot părăsi clientul. Așa că aș aprecia dacă te-ai da din fața mea să îl pot vedea.

Se uită în spate spre clientul meu care face ochii mari spre mine, neînțelegând ce se întâmplă, iar interlocutorul meu se îndreaptă spre el și, chiar dacă acesta nu îl recunoaște, se pare că unii prieteni ai clientului meu știu cine este individul ciudat. Apoi amândoi vin spre mine, clientul meu numai un zâmbet, ca un copil pe lângă Moș Crăciun, în timp ce tipul este la fel de serios și cu privirea la fel de rece asupra mea.

— Nick, poți să iei o pauză câteva minute.

Apoi se uită spre tipul care e cu mai bine de un cap mai înalt decât el.

— Puteți să vorbiți cât vreți. Eu o să fiu aici și aștept să termine Nick pauza.

Ce dracu'?! Parcă aș fi o curvă pasată de la un bărbat la altul. Mă uit urât la clientul meu care se face imediat pierdut printre ceilalți invitați, înapoi la prietenii lui cu care a stat de la începutul serii.

Știu că nu va pleca de acolo nici peste 2 ore, pentru că nu are curaj să intre în seamă cu vreo tipă, să zic măcar că ar fi șanse să plece cu o femeie.

Mă uit din nou spre tipul ciudat.

— Este important, zice el.

Hm. Ce ar avea el important să vorbească cu mine? Dacă vreau să îl păzesc, știu sigur că o să am multă bătaie de cap cu el, pentru că pare un tip care creează probleme. Cel mai bine e să încerc să îi vând pe unul dintre colegii mei.

Trece pe lângă mine spre ieșire și eu îl urmăresc până ajungem afară, într-un loc mai ferit de ochii petrecăreților, în spatele unor copaci.

Acolo se întoarce spre mine și de-odată îmi dă un pumn în gură și imediat sângele își face prezența în gura mea. La dracu', că mă așteptam.

— Asta e pentru cum ai vorbit cu ea!

Mă dau un pas în spate pentru a-mi recăpăta echilibrul și chiar dacă instinctul meu este să îl bat până îi sună apa în cap, cuvintele lui mă opresc.

— Sofia? întreb nesigur, pentru că atitudinea lui elegantă mi-a amintit undeva într-un colț de creier, de ea.

Bărbatul mârâie nervos.

— Dacă nu aș ști mai bine cum stă treaba, te-aș bate doar pentru că ai tupeul să îi pronunți

numele. Și poate că asta o să fac, dacă stau să mă gândesc mai bine la felul cum ai vorbit cu ea. Cu o ducesă.

Mă încrunt și pentru prima dată vocea lui îmi pare vag cunoscută. Ceva mă duce cu gândul la bărbatul cu care ea a vorbit la telefon în ziua aia.

Decid să joc la cacialma.

— Presupun că tu ești cel care o iubește pe această ducesă, nu?

— Normal că o iubesc!

— Și atunci ce mai cauți aici? Din câte știu am dispărut din viața ei de câteva săptămâni.

— Sunt aici să aflu dacă ai vorbit serios când ai plecat de lângă ea sau dacă ai jucat doar un rol ieftin cu acele cuvinte și, de fapt, o iubești.

Îmi așez sacoul și mă îndrept de spate provocându-l din priviri.

— Este treaba mea.

Sunt pregătit pentru o nouă tentativă de lovitură, dar de data asta știu că o să i-o dau bine frumușelului gelos, doar ca să i-o plătesc, pentru că din cauza lui am pierdut-o pe Sofia.

— Iar acum este și a mea. De la bărbat la bărbat, vreau să știu adevărul.

— Du-te dracu'! Chiar nu este treaba ta! Fă-o pe ea fericită în liniște, că eu nu o să vă stau în

cale. Am fost doar ceva de sezon din ce mi-am dat seama. Ca o alergie. Dar am trecut, așa că poți să o iubești cât vrei tu!

— Normal că o să o iubesc, pentru că e sora mea, idiotule!

Corpul și mintea îmi rămân blocate. De-a dreptul stană de piatră și nu știu ce să mai spun.

— Așa că am tot dreptul să te întreb care este adevărul!

Cu greu aud ce spune pentru că în creierul meu amorțit nu mișcă decât gândul, că dacă ea atunci la telefon a vorbit cu el, iar eu am înțeles totul greșit? Sau cea mai mare parte a discuției...

— Tu ești cel de la telefon, care i-a spus că o să vină alături de ea în câteva zile?

— Da, tâmpitule, îmi spune cu aceeași eleganță în glas. Eu am încercat să glumesc pe seama ei, că tu o să pleci și vin eu să am grijă de ea, dar ea dădea din cap, amuzată de aberațiile mele și la final mi-a spus că tu nu ești ca mine și că are încredere în tine.

Îmi trec mâinile prin cap, aproape smulgându-mi firele cu degetele nervoase și abia aud ce mai spune.

Oh, Doamne, ce am făcut?!

*

Sofia

Caut probleme și nu găsesc. Proiectele merg bine și nimeni nu greșește, de parcă ar ști că nu am o stare bună și abia aștept ca unul dintre ei să o comită, ca să îmi pot vărsa nervii pe cineva.

Au trecut câteva zile de când fetele mi-au prezentat dovezile ce ar fi trebuit să îmi liniștească sufletul, dar nu au făcut decât să mă agite și mai tare. Dacă până atunci eram tristă și supărată, acum sunt vizibil iritată.

Și nimeni nu vrea să facă măcar o greșeală la proiectul cu Tokyo sau la orice alt proiect, să mă pot descărca.

Pe la prânz primesc un telefon de la Santiago și sper din suflet să nu mă întrebe ce fac când răspund.

— Ce faci?

Mârâi.... Toată lumea mă întreabă ce fac, de parcă ceva s-a schimbat în viața mea ca să am și eu o altă stare.

— Am treaba, îl mint, cu toate că nu reușesc să mă concentrez pe mail-urile din față. Tu ce faci?

— Mă gândeam să trec pe la tine diseară. Ești acasă pe la 7?

— Pe la 8, mai bine. Am o ședință care e posibil să se lungească.

— Bine. Vrei să și mâncăm împreună?

— Până la ora aia sigur o să servesc cina pe aici.

— Bineee. Atunci trec diseară pe la tine. Nu stau mult, doar să îmi văd surioara preferată.

— Singura, de altfel...

— Unica!

Chicotesc și el zâmbește. Închidem și sunt un pic mai calmă. Efectul Santiago, care reușește foarte ușor să îți schimbe starea, din rău în bine... dar câteodată și invers. Sper ca diseară să nu mă enerveze cu discuții legate de Nicholas.

Da... Acum pot să îi pronunț numele. Pot să îi gândesc numele. Dar încă nu am puterea să îl caut.

Din fericire, în ședință reușește cineva să mă supere și să mă descarc puțin. Cu eleganță, bineînțeles, dar măcar energia negativă se mai risipește.

Ajung acasă destul de obosită, dar Santiago a spus că nu va sta mult, deci nu mă va obosi și mai tare. Sper.

La 8 fix aud ciocănit în ușă și strig la Santiago cât pot de tare să între, știind că am lăsat ușa special deschisă să intre când ajunge.

Aud ușa când se închide și ies repede din birou pentru a-l întâmpina.

Însă... nu este Santiago.

Rămân blocată când îl văd în fața ochilor

pe *el*. Atât de blocată, că iar nu pot să îi pronunț numele.

— Bună, Sofia.

Vocea lui caldă îmi transmite fiori în tot corpul și îmi reamintește de el așa cum îl credeam la început: bun, atent și dornic să mă sărute pe tot corpul.

Iar sclipirea din ochii lui îmi transmite și acum aceeași senzație fierbinte.

— Ce cauți aici?

Nu răspunde, dar trage adânc aer în piept.

Inima tremură în mine și toate sentimentele mele sunt mascate de un teatru dur și plin de furie. Chiar dacă ceva în mine explodează de fericire că el e aici.

Dar... Dacă e aici să mă rănească și mai tare?

— Din câte știu, nu ți-am dat niciun telefon să te anunț că sunt dornică de futai dur și cu legat de mâini și picioare, așa cum mi-ai ofertat cu atât de multă dărnicie.

Nicholas

Este atât de frumoasă, încât cu greu mă abțin să nu sar dintr-un pas lângă ea și să o cuprind în brațe. Mi-a fost atât de dor de ea... Încă îmi este.

Dar ochii ei mă privesc cu furie și îmi amintesc că am fost un bou care s-a purtat cu ea oribil. Fără ca ea să merite.

Eram decis să ies din viața ei și dispus să rămân doar cu fanteziile legate de ea pentru restul vieții. Dar fratele ei ciudat m-a făcut să văd lucrurile clar și să îmi dau seama că trebuie să fiu aici, în fața ei.

Așa că sunt dispus să încasez orice lovitură venită din partea ei, dacă la final îmi va spune că mă iubește și că îmi acordă o a doua șansă. Și pentru asta sunt dispus să fac orice.

Doar că... mă port ca un idiot bâlbâit care nu își mai găsește cuvintele. Sunt căcat pe mine de frică că o să o dau în bară și mai tare și o să îmi ratez orice șansă aș mai avea la ea.

— Din câte știu, nu ți-am dat niciun telefon să te anunț că sunt dornică de futai dur și cu legat de mâini și picioare, așa cum mi-ai ofertat cu atât de multă dărnicie.

Să-mi bag pula... nu e bine. Niciodată nu am auzit-o pe ducesa mea dulce vorbind așa. Ce e mai rău, e că mi-o merit.

— Nu am venit pentru asta.

— Atunci ce vrei?

— Aa... În primul rând am venit să îmi cer iertare. Te-am rănit cu cuvintele mele ultima dată, pentru că am înțeles greșit discuția cu fratele tău.

— De unde știi că era el?

— Am avut o mică discuție cu el aseară și m-a... luminat.

Din reflex îmi trec degetul mare peste rana de la buza spartă de pumnul lui. Din fericire semnul nu este foarte vizibil, dar ea îl vede și pare surprinsă și... îngrijorată?

— V-ați bătut?

— Nu. Doar m-a... luminat.

Respiră adânc și își încrucișează brațele peste piept.

Pieptul ei plin de care îmi era dor. Și buzele pe care vreau să le sărut cu poftă, până când rana mea sângerează când mă mușcă de buză. „Concentrează-te, idiotule!"

— Tu mi-ai dat o palmă, el un pumn... Mi-e frică să mă gândesc ce mi-ar face altă rudă de-a ta, încerc să glumesc, dar nu gustă umorul meu prost.

— Dacă nu vrei să afli, atunci de ce ai mai venit aici? Nu știu ce ai discutat cu Santiago, dar dacă te-ai răzgândit legat de banii pe care am înțeles că nu i-ai încasat, cred că ai datele de contact ale tipului de la Curtea Regală.

Este dură și nu îi stă în caracter. Nici când se certa cu clienții sau cu subalternii ei, nu le vorbea așa, ceea ce mă face să cred că se forțează să arunce aceste cuvinte, pentru a-și masca emoțiile. Asta sau... pur și simplu mă urăște de moarte. Și gândul mă doare și mă enervează.

— Ți-am spus, Sofia, am venit pentru tine. Să îmi cer iertare.

— Pentru că mi-ai spus cuvintele alea oribile sau pentru că după tot ce trăisem împreună și după ce ți-am spus că ești singurul bărbat în care am încredere, tu NU ai avut încredere în mine și ai tras concluzia că sunt o parașută care își împarte timpul și cu altul!

— La dracu', Sofia! Pentru tot! Pentru că am greșit și te-am rănit, chiar dacă erai ultima persoană pe pământul ăsta căreia aș fi vrut să îi fac rău!

— Și cu toate asta mi-ai făcut cel mai mare rău!

— Pentru că asta se întâmplă când iubești cu adevărat pe cineva! Îl rănești când ești prost!

Face ochii mari și rămâne blocată cu gura întredeschisă, dar cuvintele nu îi ies.

Și știu că e momentul meu, pentru că văd cum zidul din jurul ei se crapă. Explozia mea și cuvintele spuse cu hotărâre o fac să se clatine. Acum ori niciodată, trebuie să fiu sincer cu ea și îi spun:

— Te iubesc!

Ridic din umeri.

— Ți-am spus asta și în prima noastră noapte la casa din Hamptons, dar cu alte cuvinte. Apoi au urmat zile rupte din Rai alături de tine, dar... nu mă simțeam demn de tine. Și m-am folosit de prima scuză apărută în cale, când am auzit și

pe altcineva spunându-ți că meriți ceva mai bun decât un bodyguard și am fugit. Dar... Te iubesc!

Oftez și încerc să îmi potolesc vocea care aproape tremură.

Ea este în același loc, dar ochii umeziți alimentează scânteia de speranță din mine.

— Te rog să mă crezi, Sofia. Chiar dacă nu poți să mă ierți, azi, mâine... Sper că într-o zi ai să o faci.

— De ce?

— De ce?! Pentru că vreau să fiu cu tine și să mă revanșez în fiecare zi față de tine pentru greșeala mea.

— Și dacă o să mă rănești din nou? Poți să promiți că nu o vei mai face?

— Nu pot să promit asta, atâta timp cât te iubesc. Pentru că sunt un idiot care o va lua razna când alt bărbat se va uita la tine, când cineva te va supăra, când o să te văd că te certi cu un client o să te iau pe sus din birou și tu o să te enervezi că nu te las să muncești... Dar pot să promit că toate astea le voi face ca să te protejez. Să îți apăr corpul și sufletul.

Fac un pas spre ea și când văd că nu se dă înapoi mai fac unul... și încă unul, până mă opresc la doar câțiva centimetri de ea.

— Nu vreau să plec, Sofia. Vreau să rămân cu tine până când o să mă ierți și o să ai din nou încredere în mine.

Mă abțin să nu o ating. Cu greu, dar trebuie să evit orice metodă de a o manipula prin atingerile mele, pentru că vreau să fie decizia ei. Vreau ca ea să mă aleagă, pentru că își dorește asta.

Așa că fac din nou un pas, dar de data asta în spate, sub privirea ei confuză.

— Dar înțeleg dacă ai nevoie de timp. Și sunt dispus să te aștept oricât e nevoie.

Capitolul 16

Sofia

Poți să spui că sunt cea mai proastă femeie din lume, poți să mă înjuri cum eu nu aș putea să o fac niciodată, dar l-am lăsat să plece.

Am vrut să îl iau în brațe, să îi spun că mi-a lipsit și că îl iubesc, dar... nu m-am simțit total în siguranță să fac asta. Părea prea ușor și o voce în capul meu îmi spunea mereu și mereu că trebuie să îl mai las să fiarbă puțin. Să mai sufere un pic pentru durerea imensă pe care mi-a provocat-o fără un motiv real.

Să fiarbă în sânge propriu, cum ar spune prietenele mele.

Nu poți să arunci niște cuvinte atât de urâte și să rănești pe cineva într-un mod monstruos de rece și apoi pur și simplu să te aștepți ca un „îmi pare rău" și „te iubesc" să șteargă toată suferința.

De fapt... atunci când mi-a spus că mă iubește, pământul s-a cutremurat sub picioarele mele și am crezut că pic din picioare copleșită de valul de căldură și fericire care punea stăpânire pe mine. Dar tot atunci am știu că trebuie să îl mai fac să plătească, măcar un pic.

Așa că l-am lăsat să plece. Dacă mă iubește cu adevărat, o să mă aștepte.

Și m-am consolat cu gândul că nu voi regreta această decizie și că o să merite. Chiar dacă și atunci când m-am băgat în pat, am luat telefonul în mână, fiind pe punctul de a-i da un mesaj să se întoarcă, să vină lângă mine și să nu îi mai dau drumul.

Dar am reușit să mă abțin. Cu greu...

Nicholas

Sincer? A decurs mai bine decât mă așteptam. Am ieșit din apartamentul ei cu un rânjet tâmpit pe față, ca un adolescent care tocmai vorbise pentru prima dată cu fata de care e îndrăgostit.

Nu pot să nu mă gândesc la toate lucrurile bune din seara asta. Pe lângă faptul că am putut să revăd după atâta timp și să îi simt parfumul o clipă când m-am apropiat de ea, sunt bucuros că nu m-a dat afară, nu mi-a spus că nu mă iubește și cel mai important, nu mi-a spus că nu vrea să îmi mai acorde o șansă.

Dacă la început am fost eu cel tăcut, până la urmă mi-am găsit cuvintele și am făcut-o pe ea să mă asculte.

După atâta timp, acum, în sfârşit, am un gram de speranţă.

Aşa că planul meu e simplu: aştept câteva zile şi apoi încep să îi trimit flori, să îi trimit filmuleţe cu animăluţe amuzante, pentru că ştiu că îi plac toate şi nu are unul preferat, să îi dau mesaje în care să îi spun că îmi e dor de ea... O să fac tot ce e posibil să o recuceresc şi în acelaşi timp să mă gândesc cum pot să îi dovedesc că poate să aibă încredere în mine şi că sentimentele mele sunt adevărate.

Dar, din păcate, a doua zi primesc un nou contract de la o firmă mare de maşini, care mă cere pe mine în mod special pentru trei zile în Los Angeles.

Din păcate sau din fericire.

Din fericire, pentru că jobul este foarte bine plătit, dar din păcate, pentru mă duce tocmai în capătul celălalt al ţării, mult prea departe de Sofia.

Dacă o să mă cheme în timpul ăsta? Dacă mă sună să mă duc repede la ea să îmi spună că mă iartă şi că mă iubeşte? Mă învârt prin casă făcând planuri peste planuri, dar raţiunea îmi spune să îmi văd de treabă, că şansele ca ea să dea un semn aşa curând sunt extrem de mici. Aşa că îmi fac bagajele şi mă pregătesc de drumul din ziua următoare.

Planul meu o să meargă mai departe. O să îi

trimit florile chiar dacă sunt plecat și poate până mă întorc, o să găsesc ceva mai deștept decât filmulețe cu căței, pisicuțe și urși panda.

Pe drum spre casa clientului, mă uit din nou pe dosar.

Clientul este o femeie blondă, foarte șteară, care nu pare o persoană cu probleme, ba pare o poză luată din albumul de absolvire al acesteia... dar cu o întârziere de mai mulți ani. Este fiica unul miliardar și trei zile cât ea este în vacanță în casa aceea, tatăl ei vrea să îi pună un paznic.

Așa că pare ceva simplu. Sper să și fie așa.

Dar mi-e dor de Sofia. Gândul mă lovește deodată, cum mi se întâmplă de foarte multe ori, în fiecare zi.

Am uitat total ce fel de om am fost înainte să o cunosc, fost soldat obsedat de ordine, chiar și în pat. Acum numai gândul la ea mă face să fiu conștient că m-aș purta ca un cățel pe lângă ea, sărutând-o non–stop și cu un zâmbet gigantic pe chip.

Mi-e dor de Sofia. Chiar și acum în mașină, lângă un șofer taciturn, îmi doresc să o am în brațe, să îmi afund nasul în părul ei, să îi simt mirosul dulce al pielii de pe gât, să îi sărut clavicula...

Să-mi bag... Sper că idiotul ăsta de lângă mine să nu îmi vadă excitația și până ajung la client acasă să nu mai fiu cu ea sculată, că nu o să fie bine pentru imaginea mea. Cum ar fi? „Bună ziua!

Am venit cu paloșul la înaintare să vă protejez."

Când ajung la vila respectivă sunt încă pierdut în gânduri legate de Sofia, dar de data asta am încercat să le direcționez spre meleaguri mai decente.

Îmi iau geanta în mână și o menajeră îmi deschide imediat ușa. Are aproape de 50 de ani și un zâmbet cald pe față.

Mă poftește înăuntru, dar încă sunt absent.

Mă uit la ceas. Este ora la care Sofia se întoarce de la prânz și de obicei servește o cafea la ea în birou după masă. La ora asta e o cafea mai slabă făcută de asistenta ei.

Oare se gândește la mine?

Menajera îmi face semn să trec de sufragerie spre terasa din spate și mă conformez, scuturând capul.

Nu am fost deloc atent la jobul meu, la dracu'! Nu am fost atent la securitatea casei, nu m-am uitat după ieșirile de urgență... Am plutit ca un idiot pe un norișor. O să fac cunoștință cu clientul–clienta și apoi trebuie să mă apuc de treabă și să fac o inspecție a casei.

Ajung pe terasă cu menajera în spatele meu și, prin ochelarii de soare, o analizez pe femeia blondă, cu părul galben până la umeri, îmbrăcată într-o rochie lungă, dar spartă, care îi descoperă

picioarele lungi. Stă la o masă sub un cort elegant care o protejează de soare. Nu îi pot vedea chipul pentru că privește tăcută spre întinderea din fața ei.

— Domnișoară, zice deodată femeia care mi-a deschis ușa și aproape uitasem de prezența ei. Domnul Shannon este aici.

Se retrage și văd că blonda rămâne nemișcată câteva clipe, apoi se ridică cu o eleganță care îmi face inima să bată ca nebuna și îmi trezește toate simțurile, și se întoarce spre mine.

— Sofia...

Numele ei este ca o șoaptă scăpată dintr-un suflet chinuit și dornic ca ceea ce e în fața mea să nu fie încă un vis cretin ca toate celelalte care mă torturează aproape în fiecare noapte.

E aici, în fața mea, cu peruca aia stupidă. Dar e ea. Hipnotizat, fac un pas în direcția ei... sau doi... nici nu știu. E mai frumoasă ca oricând.

Dar... La fel de serioasă.

— Domnule Shannon, începe pe un ton rece și mă oprește din a înainta spre ea.

Își înlătură ochelarii și pot să îi văd chipul obosit. Îmi dau și eu imediat ochelarii jos să o văd clar, așa cum am sperat în tot timpul ăsta. Să îmi vadă ochii plini de dor și să citească în ei cât de mult mi-a lipsit.

— Am primit recomandarea pentru dumneavoastră de la o ducesă cu care ați lucrat de curând. Mi-a spus niște lucruri interesante despre dumneavoastră.

Ce dracu' de joc e ăsta?!? Nu înțeleg ce vrea să spună.

— Mi-a zis că sunteți un încăpățânat, cu o personalitate ușor dominatoare, care vorbește prostii atunci când e nervos. Dar totodată mi-a spus că sunteți un om în care pot avea încredere.

Sunt pierdut în bătăile inimii mele. Oare aud ceea ce vreau să aud sau doar interpretez cuvintele ei așa cum îmi doresc să sune?

— Dar nu prea aș pune preț pe ce spune Ducesa... Și ea are niște probleme, dacă mă înțelegi... tot cu controlul. Cu toate astea...

Face o pauză și bea o gură de vin din paharul mare de pe masă, punându-l la loc cu aceeași eleganță, dar mâna îi tremură abia sesizabil. E agitată. O simt. Și continuă:

— Cu toate astea aș vrea să vă fac o ofertă. Să fiți garda mea de corp, dar nu pentru trei zile. Ci pentru... o lună, un an... zece ani...

Să fiu al dracu' dacă m-am mișcat în viața mea mai repede decât acum, ca să vin lângă ea. Cu toate astea mă opresc la câțiva centimetri, cât să îi pot simți parfumul îmbietor. Mi-e frică să o ating

pentru că nu știu dacă oferta ei implică și aceste atingeri. Mor dacă nu o sărut, dar vreau să fiu sigur că am permisiunea.

Control? E tot în mâinile ei.

Îmi ridic încet o mână spre obrazul fin.

— Îmi dai voie să te ating?

— Nu, spune ea și inima mi se oprește două secunde până continuă: Dar te rog să o faci.

Simt că toată povara lumii s-a ridicat de pe umerii mei. Îi cuprind obrazul cald în palma mea și ea își lasă capul în această atingere, închizând ochii.

Apoi îi deschide brusc și se uită la mine aproape speriată.

— Asta dacă și tu vrei... Oferta...

— Să fiu al dracu' dacă din clipa asta o să mai păzesc pe altcineva în afară de tine! Toată viața o să îți stau alături.

— M-ai rănit, zice cu tristețe, dar și eu te-am rănit. Chiar dacă nu am vrut, am făcut-o și te înțeleg dacă acum tu vrei niște timp să te decizi, pentru că nu vreau să renunți la ceea ce faci, doar că nu vreau să te știu în pericol, iar lângă mine nu cred că vor mai fi alți nebuni care să știe cine sunt și să vrea să mă răpească, dar o să te susțin cum vrei tu să îți dezvolți afacerea, ca să nu te plictisești de mine sau lângă mine și să crezi că vreau un bărbat la cratiță, cât despre control...

Cuvintele ei curg fără pauză și, sincer, îmi vine să râd, dar mai mult îmi vine să o sărut. Îi cuprind fața cu ambele mâini în timp ce ea turuie fără oprire și îi spun răspicat, accentuând cu calm fiecare cuvânt.

— Sofia... Taci. Dracu. Din gură. Și lasă-mă să te sărut.

Se oprește brusc și îi acopăr gura cu ea mea, așa cum trebuia să fac de când începuse să vorbească.

Doamne, cât de dor mi-a fost de ea și felul cum îmi răspunde mă face să simt că și ei i-a fost de mine. Corpurile noastre se lipesc și o cuprind cu un braț, în timp ce o mână mi-o pierd în părul ei trăgând-o mai aproape, pentru că vreau să o simt cu totul și să nu o mai las să scape.

Dar, în timpul ăsta, trag ușor de peruca nesuferită și îi eliberez părul frumos.

E a mea, în brațele mele și nu îi mai dau drumul. Limba mea o gustă cu posesivitate, gura mea o savurează ca un flămând și micile sunete de plăcere pe care le scoate mă înnebunesc.

— Te iubesc, Sofia, șoptesc și nu o las să răspundă, pentru că îmi continuu sărutul, gustând profunzimea aromei ei, izul suav de vin, dulceața gurii ei.

Îmi strânge carnea de pe spate cu degetele ei subțiri, aproape înfigându-le în coastele mele

și cu greu se desprinde din sărut, în clipa când amândoi rămânem fără aer.

— Deci o luăm de la început? Un început proaspăt? îmi propune, privindu-mă cu ochii ei înlăcrimați în care văd clar fericire.

— Nu, iubito. Eu nu o iau de la capăt cu discuțiile despre control, iar tu să îmi atragi atenția că nu trebuie să îți spun „prințesă". Dar continuăm de unde am rămas. Când eu mă pregăteam să vin peste tine în birou și să fac dragoste cu tine.

— Cu un vibrator în mână, nu?

Fac ochii mari și îmi îndrept spatele ca să o văd mai bine.

— De unde știi?

— CCTV. Camere de luat vederi prin casă.

— De ce nu mă surprinde... Să înțeleg că toate lumea a văzut spectacolele noastre?

— Nu. Doar ce știau că au voie. „Lumea" îmi respectă intimitatea și nu au vizionat nimic altceva. Dar au fost nevoie să recurgă la aceste măsuri, astfel încât să ne dăm seama ce te-a făcut să fugi așa repede.

— Iartă-mă, Sofia. Am greșit enorm.

O iau în brațe și o strâng la piept, presărându-i sărutări pe păr.

— Și eu am greșit, Nicholas. Pentru că te-am lăsat să pleci în seara când te-ai întors la mine. Chiar dacă știam adevărul și înțelegeam motivul

pentru reacția ta, oricât de greșită a fost ea, mă încăpățânam să neg că ești sincer și să am din nou încredere în tine. Așa că am vrut să te mai chinui câteva zile, până îmi dădeam seama ce trebuie să fac mai departe.

— Și ai venit cu planul ăsta nebun...

Îmi trec degetele prin părul ei fin, așezându-i cu grijă câteva șuvițe ce îi cad peste umeri.

— Mi-a fost dor de buclele astea, zic jucându-mă cu ele. Mi-a fost dor de zâmbetul tău... de privirea ta... de controlul tău.

— Control? Tu ești cel care își dorește control peste anumite limite.

— Și ești dispusă să mi-l oferi?

— Da, zice cu hotărâre. Nu știu cum, dar acum am mai multă încredere în tine decât înainte. Pauza asta m-a făcut să îmi văd cu adevărat sentimentele pentru tine. Te iubesc, Nicholas! Iar ce îmi ceri tu nu este control, este doar încredere absolută.

Zâmbesc.

— Așa este. Pentru că în ceea ce te privește pe tine, niciodată nu am avut controlul. Tu l-ai avut. Între noi fie vorba... dacă cineva are personalitate ușor dominatoare, aceea ești tu. Nu am să uit niciodată cum m-ai folosit în biroul tău, cum mi-ai oferit plăcerea de a te satisface cu degetele mele...

Cuvintele își pierd din volum, iar corpul meu retrăiește toate acele clipe.

Sunt fericit până peste măsură că este din nou în brațele mele. E lângă mine. Sofia mea. Iubita mea.

Dar... înainte de toate, trebuie să iau în considerare un aspect, care mă face să mă desprind din îmbrățișarea noastră pătimașă, până când lucrurile nu avansează și atunci o să fie prea târziu.

Capitolul 17

Sofia

Se îndepărtează de mine și mă clatin ameţită de lipsa corpului cald lipit de al meu. Simt că mor dacă nu continuă să mă sărute și apoi să facă dragoste cu mine. Știu că și el vrea.. dar de ce s-a îndepărtat?

Își trece mâna prin păr și parcă e agitat. Confuz?

— Dar înainte de toate, trebuie să fiu perfect conștient de faptul că ești clienta mea și că trebuie să te protejez. Chiar dacă nu există un pericol momentan, eu sunt un profesionist și nu pot să ajung în pat cu o clientă. Din nou.

A înnebunit?!

— Tu vrei să mă omori?!

Explozia mea îl face să rămână blocat. În viaţa mea nu am ridicat tonul așa tare.

— Să-mi fut una dacă mai trec prin așa ceva din nou! Nu există niciun job! Ești concediat!

— Ana Sofia, o ducesă nu înjură niciodată!

Și atunci îmi dau seama de zâmbetul pe care și-l ascunde cu greu. Face mișto de mine?!

— Din clipa asta ești doar iubitul meu care

are un singur rol: să mă iubească și să facă dragoste cu mine câââât mai des, continuu eu pe un ton mult mai calm. De acord?

— Cred că este o ofertă mult mai bună decât prima. Dar accept aceeași perioadă de timp. O lună, un an... o viață.

Mă reîntorc în brațele lui și de data asta nu mă mai lasă așa ușor. Din nou sărutul este plin de poftă și limbile noastre se ating amețitor. Îmi simt corpul cald, iar umflătura din pantalonii lui mă apasă pe abdomen. Îmi împing șoldurile spre el, făcându-l conștient de descoperirea mea.

— Te vreau, îmi șoptește.

— Este evident.

— Acum.

— Și ce mai aștepți?

— Să îmi spui unde e dormitorul.

— Sus pe scările din dreapta, a doua ușă pe stânga.

Mă ia în brațe și urmează traseul indicat, sărutându-mă în continuare.

Chicotesc când se împiedică, dar nu îmi dă drumul. Mă mușcă de buză să mă pedepsească că râd de el, dar gestul e prea plin de erotism, ca să nu scap un geamăt de plăcere.

Ajunși în cameră, scapă rapid de sacou și printre sărutări îmi zice.

— Prezervative. Unde sunt?

— Tu nu ai?

Se uită la mine cu ochii mari.

— Nu! Până acum câteva minute chiar nu aveam de gând să mi-o trag cu vreo clientă și nu am venit pregătit pentru așa ceva!

— Păi nici eu nu am adus...

Și ne uităm unul în ochii celuilalt și la un semn, parcă citindu-ne gândurile, spunem în același timp.

— Tara!

— Tara!

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă are, o să îi fac statuie! zice și chicotesc din nou.

— Așteaptă-mă aici, am spus și fug în camera ei, unde din fericire găsesc o cutie în dulapul din baie. Aproape expirată, dar mai are câteva luni de viață.

— Apucă-te să faci statuia! strig, revenind spre camera unde el mă așteaptă.

Și imaginea este pe placul meu.

Mă așteaptă pe marginea patului, rezemat în coate, doar în cămașa pe care a deschis-o la mai mulți nasturi și astfel îi pot întrezării corpul perfect, firele de păr negre de pe piept, mușchii încordații. Are un genunchi îndoit, iar celălalt picior lungit în față, doar în pantaloni și picioarele goale.

Sunt blocată în pragul ușii cu ochii blocați pe imaginea acestui bărbat superb și minunat, care este al meu. Doar al meu.

Ochii lui mă privesc cu aceeași intensitate întunecată specifică acestui mascul prădător și corpul meu tremură când e străbătut de fiori calzi. Întinde o mână spre mine cu palma în sus.

— Vino la mine, prințesa mea, îmi zice încet.

Cu pași timizi, mă apropii de el.

— Nu sunt o prințesă, șoptesc și îmi pun mâna în a lui când sunt destul de aproape.

— Pentru mine întotdeauna o să fii prințesa mea, regina inimii mele, cum o să simt că ți se potrivește atunci când te privesc.

— Lingușitorule...

Mijește ochii și mă trage lângă el. Imediat sunt acoperită de corpul lui impunător și își strecoară un genunchi între picioarele mele, forțându-mă să le îndepărtez. Îmi prinde mâinile de-o parte și de alta a umerilor mei cu palmele și își pierde nasul în părul meu, șoptindu-mi:

— Dar întotdeauna o să fii iubita mea. Pe care o ador și o doresc mereu, ca un nebun. Nevoia de a te simți lângă mine este ca un instinct primar.

Îmi sărută lobul urechii și coboară ușor cu limba și buzele umezindu-mi gâtul.

— Mi-e foame de corpul tău...

Continuă să mă lingă și să mă sărute spre sâni, printre decolteul rochiei mele.

— Mi-e sete de corpul tău...

Îmi masează uşor sânul şi îmi strânge sfârcul între degete, iar cu nasul îmi caută celălalt sân.

— Mă sufoc dacă nu respir mirosul tău dulce.

Când limba lui îmi descoperă sfârcul întărit, îl suge cu putere şi gemete pline de savoare îmi ies printre buzele întredeschise.

— Sunt un surd dacă nu aud aceste sunete dulci care mă fac să fiu mai tare decât o piatră.

Apoi buzele lui le găsesc din nou pe ale mele şi ne sărutăm flămânzi şi dornici să ne contopim cu totul.

— Iar gura mea e mută dacă nu poate să îţi rostească numele, zice printre sărutări scurte. Sofia...

Corpul meu răspunde la fiecare atingere a cuvintelor lui, a buzelor moi care mă gustă cu poftă, a degetelor care trasează linii fierbinţi pe pielea mea, urcând pe picior pe sub rochie, între picioarele mele, până la lenjerie.

— Eşti udă, iubita mea? Eşti pregătită pentru mine?

— Mai mult decât pregătită...

Îmi descoperă umezeala din spatele lenjeriei intime şi scoate un sunet gutural, aproape animalic.

— Oh, Sofia, mă faci să mă grăbesc să intru în tine, dar vreau să îţi sărut fiecare fiecare centimetru al pielii care mi-a lipsit atât de mult...

— Treci la părțile importante, că nu mai pot să aștept. Te vreau, Nicholas.

— Oh, iubito, ce îmi place când îmi dai ordine. Ajută-mă să te scap de haine, să mă pot bucura de corpul tău gol.

De îndată ce scap de rochie și lenjerie, îl eliberez imediat de hainele lui și pielea goală lipită de a mea este ca o pătură caldă făcută exact pentru mine, mă încălzește, mă atinge, mă excită, mă face să îl ating la rândul meu peste tot și să îl simt mai aproape, dar el imediat se așază între picioarele mele și mi-i le desface cât mai mult pentru a mă privi.

— De câte ori m-am masturbat gândindu-mă la momentul ăsta...

Nu apuc să răspund, că limba lui umedă mă linge de jos în sus de-a lungul despicăturii mele și spatele mi se arcuiește, oferindu-mă cu totul acestor atingeri ce îmi trimit fiori calzi în tot corpul. Mă gustă cu poftă și sunetele masculine pe care le scoate contribuie la plăcerea pe care o simt tot mai aproape, cu fiecare atingere a limbii pe labiile mele pe care le suge, pe fiecare atingere a clitorisului pe care îl suge și îl freacă. Și când degetele lui îmi apasă intrarea prin mișcări circulare și apoi intră în mine, aproape țip de cât de bine îl simt, strigându-i numele.

Îmi pierd degetele în părul lui, dorindu-l mai

adânc şi, ca răspuns, le bagă mai adânc în mine, iar cu barba scurtă mă zgârie plăcut, accentuând senzaţia dureros de plăcută. Degetele lui intră şi ies din mine şi cu cât limba şi buzele îi devin mai posesive, şi degetele lui îşi măresc ritmul simţindu-mi corpul care este tot mai aprins, tot mai aproape, tot mai încordat. Sunt tot mai inconştientă de degetele care aproape îl trag de păr apăsându-l acolo, între picioarele mele şi îmi dau drumul strigându-i numele şi gemând cât pot de tare, în timp ce continuă să mă sărute acolo jos tot mai încet până convulsiile corpului meu se liniştesc.

— Doamne... Nicholas... reuşesc să şoptesc când glasul îmi revine.

— Da, iubita mea, sunt aici.

Aud foşnetul prezervativului şi îl simt la intrarea în mine. Şi trebuie să văd.

Stă între picioarele mele şi amândoi urmărim cum îşi prinde penisul la baza, apoi conduce capul membrului erect la intrarea în mine, frecându-l în sus şi în jos, umezindu-l cu lichidul meu. Intră încet, câţiva centimetrii, apoi îl scoate. Îl simt cum intră din nou, de data asta puţin mai mult, dar iar îl scoate, iar senzaţia de tachinare mă disperă şi îl vreau mai adânc, mai repede...

— Nicholas... te rog...

— Ştiu, iubito. Dar avem tot timpul din lume.

Sub privirea lui întunecată de dorinţă, îmi

schițează un zâmbet în colțul gurii și știu că îi place jocul acesta.

Din nou mă penetrează doar câțiva centimetrii și iese, frecându-se de intrarea mea și simt cum devin din ce în ce mai umedă. Îmi ridic șoldurile să forțez pătrunderea lui, dar mă oprește punându-și o mână pe soldul meu imobilizându-mă. Și corpul meu răspunde acestui gest autoritar cu un val de fiori și cu cât jocul continuă, cu atât simt că sunt din nou aproape de un nou orgasm.

Degetele mele se strâng în pumni și el intră din nou, iese în același joc plin de tortură și apoi intră în mine în forță, tare, lung, adânc, iese de tot și intră rapid la fel de puternic, iar iese și intră, de data asta menținând un rit mai rapid, iar eu simt din nou acele furnicături ce îmi cuprind corpul și îmi dau drumul zgomotos, strângându-mă în jurul lui, dar el nu se oprește.

Se apleacă asupra mea, acoperindu-mi gura cu a lui într-un sărut umed și disperat și mă pătrunde în forță, încât abia simt când un orgasm mi se potolește, că imediat altul este pe cale să mă cuprindă și sub mișcările lui puternice și corpul lui dominant explodez din nou, iar de data asta și el îmi strigă numele când își dă drumul, cu ultimele penetrări explozive și puternice.

Se prăbușește peste mine, epuizat, dar se menține încă în coate, cât să nu mă strivească.

Apoi mă sărută cu aceeași ardoare, care cu greu se liniștește și transformă sărutul într-unul mai calm.

Aruncă prezervativul în coș sau pe lângă coș, nu că ar conta și se lungește din nou lângă mine, luându-mă în brațe. Îmi mângâie spatele și amândoi ne ascultăm bătăile inimii care încă nu s-au potolit.

— Ai treabă azi? zice după câteva minute în care îmi odihnesc capul pe pieptul lui.

— Nu. Am pus pauză zilele astea, cât aveam de gând să îmi testez noua gardă de corp.

— Perfect, răspunde misterios.

— De ce?

— Pentru că nu m-am săturat. Te vreau din nou.

— Nick... chicotesc, dar nu refuz și el dintr-o mișcare mă ridică deasupra lui.

— Iubito, m-am săturat să mi-o frec toată ziua, gândindu-mă la tine. Trebuie să mă conving că nu visez.

Mă ridică puțin cât să își pună un nou prezervativ.

— Trebuie să luăm măsuri să scăpăm de prostiile astea.

— O să mă trec pe pastile.

— Atunci chiar că nimic nu o să mă mai oprească să intru în tine indiferent de loc și timp.

Râd din nou, dar el se înfige în mine și râsul îmi piere instant și se transformă într-un geamăt de plăcere.

Mă prinde de șolduri și începe să mă frece de el. Sunt tot mai conștientă de lungimea lui și toate punctele erogene pe care le atinge prin mișcările acestea. Clitorisul meu se freacă de el, dar mă îndreaptă de spate, rezemându-mă cu palmele de pulpele lui încordate și începe să îmi ridice șoldurile de-a lungul penisului rigid, tot mai repede, tot mai adânc, o mână îmi strânge cu putere sânul și sfârcul, aproape dureros, dar mult prea plăcut pentru corpul meu pătruns tot mai repede și mai plăcut și îmi dau drumul în timpul acestor mișcări înnebunitor de plăcute, iar după alte câteva secunde și el are un orgasm puternic ce îl face să își înfigă degetele în carnea mea.

După câteva minute aproape leșinați de oboseală, mă joc cu degetele pe pieptul lui, în timp ce el urmează aceleași mișcări pe spate și pe brațe.

— Destul de real pentru tine acum?

— Încă îmi pare că visez. E prea bine. Dar după ce o să beau niște apă, cred că o să fie nevoie să mai verific dacă visez sau nu.

— Oh... spun încordându-mi corpul, care deja se resimte.

— Te doare? Am fost prea dur?

Îngrijorarea lui mă face să zâmbesc și mă privește în ochi încercând să citească ceva pe chipul meu.

— Cred că nu sunt chiar așa în formă ca tine. Sunt șoarece de birou și nu prea am condiție fizică. O să mă duc la sală.

— Nu ai nevoie de sală, Sofia. Corpul tău perfect are nevoie doar de antrenament... în pat.

Mă sărută zgomotos și îmi așază din nou obrazul de pieptul lui.

— Am să te las un timp să îți revii. O oră. Maxim două.

Încep să râd de apetitul lui nemărginit.

— Avem timp să facem o baie în piscină și apoi o să îți fac un masaj, care îți va ajuta corpul să își reintre în formă.

— Sună bine.

— Mie îmi spui...

Vocea lui este vicleană și îmi ridic privirea spre el, mijind ochii.

— Fac orice, atâta timp cât am ocazia să te ating. M-am abținut prea mult și acum trebuie să compensez.

— Te înțeleg perfect.

O mișcare în zona de jos îmi atrage atenția. El deja este excitat.

— Ignoră-l. Dacă ar fi după el, ar sta înfipt în tine 24 de ore din 24. Pe el nu îl interesează că

păsărica ta mai are nevoie de pauze de refacere după asaltul lui sălbatic. E de ajuns să mi te imaginez în piscină și imediat e treaz.

Penisul lui este din ce în ce mai tare și sunt fascinată de acest organ perfect, ca orice parte a corpului lui.

— Presupun că mă visează goală... udă, nu numai din cauza apei, dar și datorită atingerilor lui între picioarele mele.

Mârâie.

— Sofia.. nu mă ajuți. Vorbește-mi despre mașini ruginite și animale la grădina zoologică.

— Mă tem că sunt în echipa lui acum. Nu pot să îl ignor la cât de apetisant e.

Și mâna mea alunecă ușor pe abdomenul lui, până îl ating și îl cuprind cu degetele, fin, lung, deja extrem de tare. Pulsează în mâna mea și nu rezist să nu mă duc cu buzele spre el și să îi bag capul umezit în gura mea caldă.

— Iubito, ai spus că ești obosită, nu trebuie...

Și îl sug cu putere pentru a-i opri comentariile.

Îmi ajustez poziția corpului cât să îmi fie mai comod să îl savurez, să îl ling pe vena încordată și să îl cuprind cu buzele, iar când îl las să între tot mai adânc în gura mea, gemete moi îmi eliberează pieptul.

— Înnebunesc când faci asta, spune încet.

Gemetele tale mă fac să îți simt vibrațiile gurii în jurul meu și... ești bestială...

Repet sunetele și încep să îl sug mai cu putere, să măresc ritmul pătrunderilor lui în gura mea, buzele mele fiind prelungite de degetele care îl cuprind și îl strâng la bază, atingându-i ouăle întărite. Îmi place la nebunie când degetele lui se împletesc în părul meu, ghidându-mă și îndemnându-mă să îl duc tot mai adânc spre gâtul meu, până când aproape că mă înec, dar continuu, relaxându-mi gâtul și primindu-l tot mai lung, tot mai repede.

— Doamne, Sofia, ești fenomenală... Nu te opri, iubito... Așa...

Îndemnurile lui sunt tot mai răgușite și tot mai excitante și îl strâng cu buzele, presându-l cu limba până îl simt cum se încordează. Un jet cald îmi atinge limba, iar eu continuu să îl ating până mă reîntorc după câteva clipe în brațele lui.

Capitolul 18

După două săptămâni

Sofia

Nu credeam că există cineva pe lumea asta cu atâta apetit sexual.

Suntem la masă și deodată îl văd cum se lasă pe spatele spătarului, privirea lui se întunecă și îmi afișează acel zâmbet viclean, iar sclipirea din ochii lui îmi spune tot.

Fac ochii mari, iar el explică cu un aer nevinovat, dar păstrând aceeași dorință în glas.

— Eleganța cu care mănânci boabele alea de mazăre, mă excită. Sper că de acum înainte o să mănânci mazăre doar în prezența mea și nimeni altcineva.

A dracu' mazăre... Dacă știam când eram mică unde o să mă ducă, nu mai comentam atâta. Încep să râd, iar el se încruntă ca de fiecare dată când râd la auzul sugestiilor lui posesive.

— Tu nu cred că ești conștientă de cât de sexi ești prin mișcările tale senzuale.

— Dar așa mă mișc eu mereu. Nu știu cum să fiu altfel.

— Din fericire, limbajul elegant văd că e înlocuit în ultimul timp și cu câte o expresie mai vulgară. Care oricum mă excită maxim când te aud vorbind așa, însă sper să îi sperie pe alții. Dar tot trebuie să lucram la un mers mai de cartier și să te învăț să mănânci cu mâna. NU! Că o să te lingi pe degete și e mai rău!

Oftează iritat, bătând cu degetele în masă.

— La dracu' că nu mai știu cum să o dau cu tine, să nu mă trezesc cu o hărmălaie de bărbați după fundul tău sexi.

— De aceea te am pe tine lângă mine, să mă aperi de bărbații ăia.

— Le rup picioarele dacă se apropie de tine.

— Așa! Fii rău!

Chicotesc, iar privirea lui se îmblânzește.

— Te iubesc, prințeso.

— Și eu te iubesc, prințul meu.

Alinturile noastre au devenit obișnuite și este singurul care îmi mai spune așa fără să deranjeze sau să îi mai atrag atenția.

Și fetele mai au mici scăpări, dar pentru a mă tachina și, în cazul lor, doar mă amuză.

— Deci... hai să îți arăt ceva.

Se ridică în picioare și mă ia de mână, trăgându-mă la pieptul lui.

— Ce?

— Prințul tău are un cal alb și se împinge cu pelvisul în mine arătându-mi că este deja excitat

și ridică de câteva ori din sprâncene cu subînțeles. Hai să îți arăt cât de bine îl călărești.

— Nicholas! îl bat cu palma peste piept în glumă, prefăcându-mă că sunt o pudică. O prințesă nu face așa ceva!

— Nu călărește?

Se încruntă și râd.

— Ba da, dar nu vorbește despre asta.

— Atunci nu vorbim, iubito, doar călărim.

Și mă ridică în brațe susținându-mi fundul cu palmele, iar eu îi cuprind talia cu picioarele și mă conduce în dormitor.

În dormitorul nostru, pentru că, de îndată ce ne-am întors din Los Angeles, s-a mutat la mine. Nu am fi rezistat să mai stăm nedespărțiți.

Lucrez tot mai mult de acasă, pentru a petrece aproape toate pauzele lângă el, iar când uit să mă opresc din muncă, vine peste mine în birou chiar dacă sunt în convorbire cu cineva și începe să își desfacă cămașa sau să își dea jos tricoul de pe el, apoi își desface și nasturii de la pantaloni în fața mea, fixându-mă cu privirea lui animalică și plină de dorință. Dacă nu reușesc să mă opresc din ceea ce fac, continuă prin a-și băga mâna în boxeri și, când și-o scoate afară sub privirea mea pierdută, frecând-o încet, iar eu pot să văd cât e de excitat, nu mai pot să vorbesc, așa că închei imediat orice și atunci sunt din nou a lui.

Mă bucur de momentele în care și eu pot să îi

fac același joc atunci când el discută cu clienții lui. De când ne-am întors în New York, a mai acceptat doar câteva joburi de câteva ore, de preferat în timpul zilei, dar în principal s-a ocupat de dezvoltarea afacerii, promovarea ei și angajarea unor noi oameni, pentru că experiența lui ca gardă de corp a unui membru al familiei regale spaniole nu a trecut neobservată și asta i-a adus și mai mulți clienți, mult mai serioși. Din fericire asta e tot ce am putut să fac pentru el, pentru că nu a acceptat alt ajutor. E foarte fericit cu ceea ce face și sunt zile în care e mai ocupat decât mine. Iar atunci eu trec la conducerea jocurilor și mă dezbrac în fața lui cu mișcări lascive, care știu că îl înnebunesc.

*

— Sigur nu vrei să stai? Fetele chiar te plac și insistă să rămâi cu noi zilele astea.

— Sofia, este weekend-ul vostru și nu am de gând să vă schimb tradiția după atâția ani. Sunt sigur că aveți nevoie de timp ca între fete, iar eu o să mă simt în plus.

Suntem amândoi în mașină spre Hamptons, unde el mă conduce pentru a-mi petrece zilele cu fetele.

— O să îmi fie al dracului de dor de tine, până vin să te iau duminică, dar profit de zilele astea să mă văd cu câțiva clienți pe care i-am amânat, pentru că am preferat să mă pierd în tine, decât să îi văd.

Chicotesc, amintindu-mi momentul în care el se pregătea să plece la o astfel de întâlnire, iar eu nu am rezistat când l-am văzut în costumul lui negru, să nu pun stăpânire pe corpul lui și să îl țin prizonier pentru următoarele ore.

— Și mie o să îmi fie dor de tine. Dar o să ne auzim la telefon sau pe videocall.

— Hmm... Înainte de culcare, când ești singură în cameră și goală sub cearceafuri. Chiar te rog!

Ridică din sprâncene cu subînțeles și se linge pe buze.

— Deja mi-e dor de gustul tău.

De îndată oprește mașina pe marginea autostrăzii și mă sărută cu poftă, apoi ne continuăm drumul.

— Dacă nu era așa aglomerat drumul, mă urcam pe tine, aici, fără ezitare. O rută mai ocolită nu avem?

— Doar drum drept. Poți să găsești o parcare și vedem cum ne descurcăm.

El privește în față preocupat.

— Mda... Din păcate sunt aglomerate și alea la ora asta. Dar știu un loc mai retras, aproape de porțile de la intrare.

— Ăăă... nu e ascuns.

— Vorbești serios? Adică m-ați văzut și când am stat acolo?

— Dap. Sunt niște camere mai mici.

Mârâie.

— E un loc unde nu aveți camere puse?

— Nu prea... dar nimeni nu le verifică, decât dacă e necesar.

Zâmbește malefic.

Atunci ăla e locul unde facem o mică staționare înainte să te las pentru următoarele două zile.

*

Ajungem la vilă cu o mică întârziere și mă opresc la prima oglindă mai mare pentru a-mi aranja părul ciufulit și hainele mototolite.

Fetele sunt pe terasă, deja la al doilea pahar de vin, probabil.

Le salutăm și le pupăm pe fiecare în parte, pentru că ele îl plac foarte tare pe Nicholas, încât îl simt deja ca parte din grupul nostru.

— Deja a început să se aglomereze traficul? întreabă Amber.

— Sau v-ați oprit pentru una mică? zice Cate privindu-ne pe sub sprâncene și zâmbind cu subînțeles.

— Trafic? răspund rușinată.

Ele chicotesc toate deodată și observ că Nicholas aprobă din cap la întrebarea lui Cate, rânjind cu tot chipul.

— De aia am venit cu jucăria mare. Să evit nebunia care s-ar fi format pe autostradă la ora asta.

Și Deanne arată spre jucăria mare care este elicopterul „parcat" pe întinderea verde.

— Plus că nu aveam cu cine să mi-o trag rapid prin vreo parcare, ca să vin cu mașina ca alții...

Și completarea ei mă face să roșesc și mai tare, dar Nicholas râde și mă lipește mai aproape de el.

— Tu ai pilotat? întreabă el pentru a schimba probabil subiectul.

— Singurică, răspunde ea mândră. Se pare că mă descurc mai bine în aer decât în mașină.

— Deanne are o problemă cu viteza și a lovit vreo două mașini numai în ultimul an, explică Tara cu nasul în pahar.

— Îmi place să merg cu viteză, dar cel mai tare urăsc să stau în trafic. Doar că se întâmplă câteodată ca graba să strice... mașina. Însă în apărarea mea, am să spun că nu sunt o inconștientă să risc viața altora și aceste accidente au fost doar mici tamponări superficiale. Așa că am decis să le evit și pe acestea, deplasându-mă cu elicopterul.

Zâmbește și bea din paharul cu vin.

— Doamnelor, începe Nicholas, mi-a făcut plăcere să vă revăd, așa că am să vă las să vă distrați.

Îmi mângâie umărul și mă sărută pe păr, în timp ce fetele încep să protesteze și să insiste ca el să mai rămână. Știu că micile lui gesturi sunt

făcute să îmi transmită că îi e greu să plece de lângă mine, dar cu toate astea nu se lasă înduplecat de ele, scuzându-se că nu vrea să ajungă în oraş foarte târziu. După ce îşi ia la revedere de la ele, îl conduc la uşă.

— Apropo, mereu uit să îi mulţumesc Tarei.

— Pentru?

— Pentru proviziile de prezervative lăsate în Los Angeles. Îmi place că e mereu pregătită.

— Nu te lăsa înşelat de aparenţe.

— Adică?

— Lenjeria intimă, prezervativele... chiar sunt lăsate în speranţa că într-o zi cineva le va folosi. Dar nu cred că se gândeşte la ea. E o fire prea romantică care încă îşi aşteaptă sortitul, chiar dacă la suprafaţă e convinsă că nu o să vină.

— Şi între timp nu... caută?

Ridic din umeri.

— Cred că a încetat să caute. Doar speră că o să pice de undeva.

— Hm...

— Astea sunt fetele mele. Cu pretenţii la ce e mai bun. 3 plus.

— 3 plus?

— Aa... nimic. O glumă de-a noastră, chicotesc şi îi fac cu ochiul.

Îşi lipeşte buzele de ale mele şi imediat limba mea o atinge pe a lui, primindu-l caldă. Nu pot

să nu îmi simt corpul cum se aprinde în îmbrățișarea noastră, sub sărutul lui fierbinte, care dintr-o atingere suavă, își schimbă intensitatea, devenind mult mai intens. Intim.

Nu ne desprindem buzele decât după clipe lungi, când suntem la limita de a duce atingerile mai departe.

— Lasă-mă să plec, altfel, te duc direct sus în cameră și o să te fac să țipi atât de tare, încât o să vină fetele să verifice dacă nu cumva te omor de plăcere.

— Mi-e greu să te las. Sigur nu vrei să rămâi măcar în seara asta?

— Oricât de mult mi-aș dori să pot să dorm și azi în brațele tale, trebuie să vă respect prietenia și să mă duc acasă unde o să aștept să mă suni.

Îmi face cu ochiul și mă sărută scurt pe buze, dar din nou sărutul devine intens.

— La dracu', femeie... mă omori...

Vorbele sunt spuse printre buze, cu durere în glas și cu pelvisul împins în mine pentru a-mi arăta tăria din pantaloni.

— Mă faci să mă simt ca un adolescent mereu excitat, încă din clipa în care te-am cunoscut.

— Și de aceea te iubesc atât de tare. Că mă dorești atât de mult și nu încetezi să îmi arăți.

— Întotdeauna, prințesa mea iubită.

— Te iubesc, prințul meu! Și îl sărut din nou.

*

— Nu cred că te-am văzut vreodată atât de fericită, îmi spune Amber când mă reîntorc la ele după plecarea lui Nicholas.

Am sufletul greu, pentru că deja îmi este dor de el. Dar continuu să zâmbesc fericită și mă așez pe canapea lângă Deanne și iau paharul de vin întins de Tara, care îmi spune:

— Nu cred că am văzut vreodată o femeie atât de îndrăgostită. De fapt nu cred că am văzut doi oameni atât de îndrăgostiți ca voi doi.

Toate îmi zâmbesc și iau o nouă gură de vin.

— Este atât de evident? le întreb.

— Baby, strălucești! răspunde Cate. Și, de fiecare dată când vă văd împreună, abia vă țineți mâinile unul departe de celălalt.

Chicotesc și zic:

— E... minunat. El e minunat. Și nu ne săturăm unul de celălalt.

— Știm... Știm... Ne-ai mai aruncat tu firimituri despre cât de mult te consumă și ne-am cam dat seama că ăsta e motivul pentru care săptămâna trecută ai fost doar două zile la birou.

— Am lucrat de acasă.

— Vrei să spui că „l-ai lucrat" de acasă...

Râd vinovată și amuzată de observația Tarei, așa că ridic ca o inocentă din umeri și desenez un cerc imaginar ca al unui îngeraș, deasupra capului meu.

Deanne se împinge cu umărul în mine și râdem toate.

— Dar eu am doar o singură întrebare, începe Cate. Mai exact 3 plus... plus cât?

Beau o gură de vin și oftez cu același zâmbet visător pe chip.

— Fetelor... cred că am avut vreo două zile în care a fost și de zece!

Și-atunci ele explodează, dar cel mai tare Amber care mi-o aruncă:

— Du-te-n puii meu de norocoasă! Trebuie să sărbătorim!

Ciocnim toate și, printre felicitări, Cate zice:

— Bărbatul ăsta ne face să ridicăm standardul? Nu mai e 3 plus, ci 10 plus?

— Hai să nu exagerăm... Unele dintre noi nu au avut parte nici de 1 plus, așa că rămânem la 3, că poate așa am și eu o șansă în viața asta. Ridicăm ștafeta pe parcurs.

Ne uităm la Deanne care bea din paharul cu vin și niciuna nu pomenim de problema despre care ne-a interzis să mai discutăm.

Dar, de data asta, îmi petrec brațul peste umerii ei și îmi ciocnesc paharul de al ei.

— Să bem pentru bărbatul care într-o zi o să apară în viața ta și o să îți ofere orgasme multiple până când o să uiți cum te cheamă.

Ea îmi zâmbește și mai lovește o dată paharul de al meu.

— Să bem pentru bărbații care vor atinge aceste standarde.

Și toate ciocnim paharele între noi, cu speranța că într-o zi toate vom avea pe cineva deosebit lângă noi, cineva la fel de deosebit ca Nicholas, bărbatul care este acum viața mea.

Mă uit la surorile mele de suflet și știu că într-o zi vor fi la fel de fericite ca mine, pentru că merită. Toate femeile merită să fie așa. Euforice, iubite și apreciate. Adevăratul 3 plus.

— Să bem un pahar de vin pentru asta! Și mai ales pentru noi!

~ Sfârșit ~

Te invit să citești și celelalte povești ale fetelor din Billionaires.
Cele 6 volume pline de pasiune sunt:

Volumul 1: Lady S și Bodyguardul (+18)
Volumul 2: Lady D și Hitman-ul (+18)
Volumul 3: Lady A și Profesorul (+18)
Volumul 4: Lady C și Străinul (+18)
Volumul 5: Lady T și Fermierul (+18)
Volumul 6: Ducele S și Jurnalista (+18)

Nu pierde nici celelalte romane, la fel de incitante:

— Planul Ascuns al Destinului (+18) —
— Alegerea Potrivită (+18) —
— Intenții Indecente (+18) —
— Jocul (+18) —

Cu drag, Hanna Lee

Billionaires
Volumul 1
***Lady S și Bodyguardul** / Hanna Lee*
Timișoara: Stylished 2019
ISBN: 978-606-9017-11-1

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www.noicecitim.ro